

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!
Karkerên hemû welatan yekbın!

İŞÇİNİN SESİ

5(1). Kongre'nin yolundan
komünist partisiyle silahlan!
Yıl:12, Sayı:290, 9 Eylül 1985

Bu etti iki — 30 Ağustos'ta TRT'nin sesi yine kesildi.

Dikkat Dikkat! Burası İşçinin Sesi

"Onları yenecek gücümüz vardır. Yeter ki örgütlenelim. Gün örgütlenme, örgütlü mücadeleyi yükseltme günüdür... Bugün işçiler örgütlü mücadeleyi yükseltiyorlar. Türkiye Komünist Partisi *İşçinin Sesi* kongresini yaptı, örgütünü kavgaya hazırladı. Her mahallede, her işyerinde, her okulda örgütlenin, *İşçinin Sesi*'yle ilişkiye geçin!"

"Haydi mücadele alanlarında, grevlerde, yürüyüşlerde buluşalım!"

30 Ağustos'ta, tam televizyonda haberler okunur, burjuva siyasetçilerinin vatan millet nutukları aktarılırken TRT'nin sesi kesildi, görüntüsü kayboldu, araya *İşçinin Sesi* girdi. Yayın 9 dakika sürdü ve Tepebaşı, Kasımpaşa, Galatasaray, Kurtuluş, Taksim, Harbiye, Maçka, Nişantaşı, Şişli, Osmanbey, Mecidiyeköy, Vatan Caddesi, Aksaray ve Karaköy'de oturan milyonlarca İstanbullu tarafından net olarak dinlendi. Bu yayın, 31 Ocak'taki ilk yayının hem güç, hem kapsam olarak iki katıydı.

Halk bu ikinci yayını da coşkuyla karşıladı ve yayında söylenenleri içtenlikle onayladı. Böyle olduğu için bu kez sıkıyönetim yasak koyma cesaretini bulamadı ve gazeteler haberi vermek zorunda kaldılar.

Türkiye gazeteleri haberi verdiler ama hem içerik, hem teknik olarak çarpıtarak verdiler. Süresini, kapsamını doğru yazmadıkları gibi bu güzel eylemi TKP-*İşçinin Sesi*'nin yaptığını da gizlemeye çalıştılar. Ancak bu sansür fazla bir sonuç vermedi. Çünkü haber Türkiye'de dağıtılan onbinlerce bildiriyle anında duyurulmuştu! Tam burjuvazi ve oportünizm partiye karşı bir saldırı kampanyası açmışken, yayın güçlü bir yanıtın da ötesinde, bir şamar oldu.

Televizyon yayını hakkında ayrıntılı bilgi gazetemizin çek-al sayfalarındadır.

Partimizin 65. yıldönümü coşkuyla kutlandı, 65. yıldönümünde Parti seslendi:

Haydi kalk yoldaşım Fabrikadan atölyeden

Türkiye Komünist Partisi'nin 65. yıldönümü Londra'da yapılan merkezi bir toplantıyla, coşkuyla kutlandı.

5(1). Kongre'yi yapmış, onun ışığında büyük görevlere atılmış olmanın kıvancıyla yapılan bu yılki toplantı bir başkaydı. Nitekim Yürükoğlu yoldaşımız da toplantıda yaptığı güzel konuşmada bu başkalığı şu sözlerle dile getirdi: "TKP kabuk değiştiriyor. 65 yaşında ama 1985'de yeniden doğuyor. Bu anlamda hepinizi bir daha kutlarım"

Enternasyonal'in söylenmesiyle, saygı duruşuyla ve bir yoldaşın açış konuşmasıyla başlayan toplantıda televizyon yayınının bantı dinlendi, Türkiye'den gelen mesajlar okundu. Toplantı bizi bekleyen büyük görevlerin bilinciyle doluydu ve Parti Marşı'nın söylenmesiyle, coşkuyla son buldu.

Toplantının haberi dördüncü ve beşinci sayfalarımızdadır.

10 Eylül'ü kutlama toplantısıyla

9. Özveri Taarruzu başladı

Partimizin 65. yıldönümünü anma toplantısıyla birlikte 9. Özveri Taarruzu da başladı.

Yürükoğlu yoldaşımızın 10 Eylül konuşmasında da belirttiği gibi, bu yıl taarruzu üstün bir başarıyla gerçekleştirmek gerekiyor. 5(1). Kongre'yle partimiz bir dönemeç geçirdi ve büyük görevlere atıldı. 9. Özveri Taarruzu'nun üstün başarısı, bu görevleri yerine getirmekle yakından bağlıdır.

Zaten tüm yoldaşlar da bunun bilincindedir. Hedefler saptandı. Yarışmalar başladı. Spor çalışmaları örgütlendi. Ayrıca her yıl taarruz sırasında olduğu gibi, bu yıl da burjuva ve oportünist düşmanlar saldırı, ihbar kampanyalarını başlattılar. Böylece taarruz herşeyiyle tamam bir biçimde açılmış oldu.

Türkiye'de yaşadığımız dönemle ve görevlerimizle bağlı olarak, görevimiz taarruzu en geniş yığınlara götürmek, üstün başarıyla bitirmektir.

Haydi yoldaşlar görev başına!

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. ■ Yazışma adresi: PO Box 407 London, E16 2EA ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Uğrunda düştüğün komünizm ülküsü Anadolu'da çiçek olup açacak!

İnanç yoldaşımızın bu resmi cezaevindeki bir yoldaşımız tarafından yapıldı.

İNANÇ SEÇİÇ yoldaşımızın menşevikler tarafından pusu kurularak öldürülüşünün üzerinden beş yıl geçti. Ama kararlılığıyla, disiplinli çalışmasıyla, militanlığıyla, girişkenliğiyle, özverisiyle İnanç savaşımımızda yine ön saflardaydı.

Parti içinde ortaya çıkan krizde İnanç, Leninci güçlerin yanında yer aldı. Oportünist yönetim Lenincilere karşı ideolojik mücadele dışında her yöntemi uyguluyordu. Yalanlar, kara çalmalar, fiziksel saldırılar, ihbarlar... Doğruyu bu tür yöntemlerle ezeceklerini sanan menşevikler bu psikoloji ile İnanç'ı katlettiler. Ama kendilerinin de gördüğü gibi yanıldılar.

İnanç yoldaşın cenazesi, Türkiye'de ilk kez olarak, orak çekiçli bayrağa sarılarak kaldırıldı. Ve komünistler orada bir kez daha and içtiler: Oportünizme karşı savaşı, burjuvaziye karşı savaştan ayırmayacağız!

Oportünizme doğuştan yeminli komünist hareket, resmi parti yönetiminin tabandaki militanlara neler yaptırabileceğini, yaptırdığını unutmadı, unutmayacak da!

İnanç yoldaş ölümünün 5. yıldönümünde sana sesleniyoruz: Elinde devrimci çoşku ile dalgalandırdığın kızıl bayrağı daha da yükseklere dikeceğiz. Uğrunda düştüğün komünizm ülküsü, Anadolu'da çiçek olup açacak!

Kongre'yi çoşkuyla karşıladık

Değerli yoldaşlar,

TKP-*İşçinin Sesi*'nin 5(1). Kongresi Fransa'da coşkuyla karşılandı.

5(1). Kongre, Türkiye'de sınıf mücadelesinin bugünkü koşullarında, partiyi bu koşullara göre hazırlayıp savaşa soktu. 5(1). Kongre, Türkiye'deki sınıf mücadelesinin boyutlarını, gereksinimlerini görmüş, bunu nasıl devrim savaşımına bağlayacağını saptamıştır.

Türkiye'nin gereksinimi partidir. Türkiyeli komünistler şimdi canla başla bu ihtiyaca cevap vermek için gecesini gündüzüne katacak, burjuvaziye ve oportünizme karşı amansız mücadeleyi sürdüreceklerdir. Çünkü Türkiye devriminin tek güvencesi komünist partisidir.

Dönem değişti. Bu dönemde kavgayı oportünizm ve sosyal demokratların kuyruğuna takmamak, savaşımı devrim savaşımına bağlamak can alıcı önem taşıyor. Yurtdışında da parti örgütünü güçlendirmek Türkiyeli komünistlerin çizgisini dünya komünist hareketine ulaştırmak, onun için de Türkiyeli göçmen işçilerin yığınsal desteğini sağlamak gereklidir. Yığınları kucaklayan bir komünist partisinin yenemeyeceği düşman yoktur. Günün görevi yığınları kazanmaktır.

Yaşasın 5(1). Kongre!

Z. Çakır, Paris

Kapitalizmi ezmeden sorunlar bitmez

Selam Yoldaş,

Uzun zamandır yazamadım. Bundan sonra devamlı olarak yazmaya çalışacağım.

Daha önce ilticacıların durumlarını ve nasıl bir hayat yaşadıklarını yazmıştım. Bu 257. sayıda yayınlandı. Şimdi yeniden gelişmekte olan olayları az ve öz olarak yansıtmak istiyorum.

Kampta her üç ayda bir sürü insanın ilticaları kabul oluyor. Bunların çoğu sosyalist ülkelerden gelenler. Üç ayda pasaportlarını alıp bütün haklara sahip oluyorlar. Diğer insanlar ise uzun süre her hakdan mahrum olarak, yarı aç, yarı tok, sefil bir hayat yaşıyorlar.

Genel olarak az ve orta gelişmiş kapitalist ülkelerden, özellikle de Türkiye'den gelenlerin hiçbir hakları yok. Onları 2 ile 5 yıl arasında bir süre bekletiyorlar. Kapitalist sömürüye karşı savaş verenleri pasifleştirmek için onlara birçok zorluk çıkartıyorlar.

Kamptaki ilticacı sayısı önceden 180 kişiydi her odada üçer kişi kalıyordu. Adam başına $1m^2$ yer düşüyordu. Gelen ilticacıların sayısı artınca, her odaya birer kişi daha yerleştirdiler. Şimdi odalarda dörder kişi kalıyor. Mevcut, 250 kişi oldu. Banyolar, tuvaletler pis, çocukların oyun oynayacak yerleri yok, spor sahası, okuma odası, televizyon yok. İlticacıları psikolojik baskıyla yıldırmaya çalışıyorlar. Ayda 70 DM cep harçlığı veriyorlar. Bu para neye yetsin ki? Her hafta aynı yemekler. Kimse doğru dürüst doymuyor. Öylesine tiksindik ki, yemek dahi yiyemiyoruz.

Kampta uzun süredir ilticaları kabul olmayıp bekleyenlerden, Sri Lankalılar, Ganalılar, Araplar ve Türkiyeliler olarak, kamptaki yaşam koşullarının değiştirilmesi için kampın sorumlu kişileriyle konuştuk. Birkaç kere yemek arabasını geri gönderdik. Yemekler bir hafta düzgün geldi, gene bozuldu. Tekrar bu ülkelerin insanları ile oturup konuştuk, açlık grevine gitmeye karar verdik. İçimizde iyi dil bilen bir Sri Lankalı arkadaş bize Uluslararası Af Örgütü'ne gidelim, onlarla konuşalım, dedi. Af Örgütü haftada veya 15 günde bir kampa temsilci gönderip, ne gibi sorunlarınız var diye sorardı. Biz de tek tek söylerdik. Ama sorunlarımıza hiçbir yanıt ve çözüm gelmezdi. Şöyle, böyle diye bize ninni söylerlerdi. Eski hamam, eski tas, değişen hiçbir şey yok.

Neyse 10 kişiden fazla ilticacı Uluslararası Af Örgütü'ne gittik ve bizler açlık grevine gitmeye karar verdik dedik. Damdan düşer gibi bize soru sordular. Açlık grevinin nedenlerini sordular. Sorunlarımızı tekrar anlattık. Biz bir araştıralım, bilgi toplayalım, haftaya gelin tekrar konuşalım, dediler. Neyse hafta oldu vardık. Bize açlık grevinin iyi olmadığını, ölüm tehlikesi olduğunu vb. anlattılar, nutuk çekmeye başladılar. Biz size sadece basını çağırırız dediler. Bizler ise hergün yavaş yavaş ölmektense, bir kerede ölmek daha iyidir dedik. Hepsi afalladılar. Kararlı olduğumuzu bildirdik ve çıkıp gittik.

Kampta bir de kiliseye ait sosyal yardımlaşma var. bu SDP'lilere (Sosyal demokratlara) ait. Ertesi gün sabahın saat 9'unda sosyal yardımlaşmadan beni çağırdılar. Kamptaki yaşam koşullarının düzeltilmesi için Cuma'ya toplantı olacağını söylediler. Toplantıya her ülkeden birer kişi, kampın şefinin sekreteri, Baden Würtümberg eyaletinin iltica sorumlusu olan şef ve onun yardımcısı, sosyal dayanışma ve yardımcıları, kampa yemek getiren firmanın şefi ve daha tanımadığımız birkaç kişi katıldı. Toplantıda 20'nin üzerinde insan vardı. Konuşmalar, Almanca, İngilizce Fransızca geçiyordu. Üç saat süren tartışmalarda istemlerimizi sıraladık:

a. Kamplarda yaşam koşullarının düzeltilmesi.

b. Sosyal yardımın (70DM) ve 6 ayda bir verilen 280DM giyecek yardımının yükseltilmesi.

c. Yemek paralarının ayda belli bir miktar nakit olarak ödenmesi.

d. Sosyalist ülkelerin ve kapitalist ülkelerin insanlarına aynı hakların verilmesi.

e. İltica kamplarının sağlık ekipleri tarafından kontrol edilmesi. (Bir hafta sonra gezici röntgen arabası geldi herkesin filimlerini çektiler.)

f. Kamp yerinin değiştirilmesi.

Bu istemlerimize karşılık yemeklerin düzeleceğini, aybaşından sonra herkesin kendi yemeğini pişirmesi için herkese malzeme verileceğini ve mutfakların tamir olup ocakların konulacağını söylediler. Sosyal yardımların yükseltilmesi İçişleri Bakanı'nın kararına bağlı olduğundan buna çözüm getiremeyeceklerini, öteki sorunlarımıza ilişkin olarak da İçişleri Bakanı'nın onayı olmadan hiçbir şey yapamayacaklarını söylediler.

Diğer ülkelerden gelen insanlarda işçi bilinci pek olmadığından herşeyin düzeleceğini sanarak söylenenleri kabul ettiler. Eğer söz verilen şeyler yapılmazsa kararımızın kesin olduğunu ve açlık grevine gidileceğini vurguladık. Sosyal demokrat görünen tipler, bizim yanımızda görünüp öte yandan yetkililerle hemen işbirliğine geçiyorlar. Amaçları ilticacılardan yana görünerek ilticacıların eylemlerini engellemek.

Neyse, sonuçta bu ufak tefek girişimlerle birşeyler elde etmeyi başardık. Örneğin yemekler biraz olsun düzgün çıkıyor. Her aybaşı çarşıya gidip gelmek için sosyal yardımlaşmadan gidiş, dönüş tramvay bileti alıyoruz. Ayrıca Büro'dan da, doktora, yabancılar polisine, Frankfurt'ta avukatına, acilen uzakta bir akrabanın yanına gideceksen gidiş-geliş tren bileti alıyoruz.

Kamplarda yaşam böyleyken 24 Temmuz 1985 tarihli *Tercüman*'da "Wiesbaden'de ilticacıların durumu tartışıldı" başlıklı bir yazıda ilticacılara eğlence düzenlendiği, ballandırıla ballandırıla anlatılıyor. Eğlencede canbazlar ve sihirbazlar davetlileri neşeye boğmuşlar. Gülmeyi bile unutmuş insanları zorla güldürmeye çalışıyorlar. İlticacılar kimbilir hangi istemlerle yola çıktılar, onların istemlerini bir eğlenceyle kapatıyorlar.

Bizler kampta bitlenmiştik. Belediye'den 1 hafta sonra gelip kampı ilaçladılar. Yaşadığımız yer fabrikaların çemberine alınmış. Sis ve kokudan nefes alınmıyor. Zaman, zaman odalara sızan kokuyu çıkaramıyoruz. Yazın sivrisineklerden yatılmıyor. Burada inekler bile yaşayamıyor.

Kapitalistler bizleri yavaş yavaş öldüreceklerini ve bizden kurtulacaklarını sanmasınlar. Biz devrimciler gözü kara insanlarız. Bizi hapishanelerde bile kolay kolay öldüremiyorlar. Ayrıca pasifleştirme ve bıkkınlık verme taktikleri de bizlere vız gelir. Tarih bizden yana, çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı. Haydin yoldaşlar, kapitalizmi ezmeden, biz emekçilerin sorunları bitmez.

Frankfurt
Ferhat Savaş

HAYDİ 9. ÖZVERİ TAARRUZU'NA

9. Özveri Taarruzu'muza 7 Eylül Cumartesi günü başladık. On hafta sürecek taarruz boyunca emeğimizle, yaratıcılığımızla, disiplin ve özverimizle bu taarruzun da başarısını, yalnız başarısını da değil, üstün başarısını, oya gibi örecek, partimizi devrime daha hazır bir duruma getireceğiz.

Yürükoğlu yoldaşımız, bu yılki 10 Eylül konuşmasında, 9. Özveri Taarruzu'nu "üstün bir başarıyla" bitirmemiz gerektiğini vurguladı. TKP-*İşçinin Sesi*'nin özveri taarruzları şöyle bir bakacak olursak, başarı, taarruz geleneğimizin ayrılmaz bir parçası olmuştur. Örgütümüz tüm taarruzlardan büyük bir başarıyla çıkmış, her yıl, bir önceki taarruzun başarısını deyim yerindeyse "eskitmiş"tir. Böyle olduğu halde, bu yılki taarruzdan "üstün başarı"yla çıkmamız gerektiğini vurgulamamız 9. Özveri Taarruzu'muzun taşıdığı can alıcı önemi belirtmektedir.

Bugüne kadar sekiz özveri taarruzu yaşadık. Taarruzların, Türkiye'nin ve örgütümüzün içinde bulunduğu koşullara bağlı olarak öne gelen değişik görevler nedeniyle değişik vurguları oldu. Özveri taarruzu geleneğimiz, Türkiye'nin boydan boya devrimci durum yaşadığı, buna karşılık en başta partimizin başına çöreklenmiş oportünizm nedeniyle öznel öğenin geride kaldığı bir ortamda doğdu.

Burjuvaziye karşı savaş oportünizme karşı savaştan ayrılmaz" ana belgisiyle sürdürülen ilk taarruzlar, oportünizmden arınmış, disiplinli, özverili bir komünist partisi yaratma savaşımımızda büyük bir okul oldu.

Ardından gelen faşizm yıllarında, veba gibi ortalığı saran geri çekilme, yılgınlık psikolojisine karşın coşkuyla, başarıyla sürdürdüğümüz özveri taarruzları hem bu psikolojiyi sarsmada, hem de partiyi yeni savaşlara hazırlamada can alıcı işlev gördü. Herkes oturmuş "faşizm geldi", "gericilik dönemi geldi" diye ağlaşır, tahta kurdu gibi insanı kemiren yenilgi psikolojisine teslim olurken, "Tanklarla gelen devrimle gidecektir" ana belgimizle partimiz için, devrim için neşeyle, coşkuyla özveri yarışına girmemiz, çevremizi de bu yarışa katmamız, partimize ve sempatizanlarımıza sağladığı yararı bir kenara bırakalım, özveri taarruzu geleneğimize dudak bükenler için bile uyarıcı işlev görecek yararlı olmuştur.

Yaşamakta olduğumuz 9. Özveri Taarruzu'na gelince, bugün hem partimiz bambaşka bir durumdadır, hem de Türkiye'de bambaşka bir ortam vardır.

Artık "oportünizmi *kalın çizgileriyle* yenmiş, yeni, savaşçı bir komünist partisi" yaratmış durumdayız. Partimiz 5(1). Kongresi'nden yeni tüzük ve programla, yürüyeceğimiz yolu pırıl pırıl aydınlatan kararlarla çıkmıştır.

Öte yandan, Türkiye'de faşizmin çözülüp bittiği, otoriter eğilimli gerici rejimin de hızla çözülmekte olduğu o kadar açık seçik ortaya çıkmıştır ki, Yürükoğlu yoldaşımızın bu yılki 10 Eylül konuşmasında belirttiği gibi, artık Türkiye'de faşizmin olduğunu iddia etmek bir "orijinallik" olmuştur.

Bugün "Türkiye'nin de, partimizin de vardığı yeni aşamanın, hem de birbiriyle uyumlaşarak partiye gösterdiği tek bir hedef vardır: Yığınları kazanmak". "Türkiye halkının özgür, bağımsız yaşantısı, mutlu geleceği tek bir koşula, gericiliğe karşı savaşta işçi sınıfının hegemonyasına bağlanmıştır." (5(1). Kongre kararlarından)

İşçi sınıfının hegemonyasını yaşama geçirebilmek, önünde durulmaz bir dalga gibi yaklaşan yeni devrimci kabarışı devrimin kalıcı utkusuna ulaştırabilmek için yığınlar arasında dolu dizgin bir devrimci çalışmayı yükseltmemiz, partimizi yığınlarla bağlayarak güçlendirmemiz gerekiyor.

9. Özveri Taarruzu'ndan Türkiye ortamının ve partimizin önümüze koyduğu bu zorlu görevin bilinciyle, başarıyla da değil, "üstün bir başarıyla" çıkmak zorundayız. Haydi 9. Özveri Taarruzu'na!

65. yıldönümünde parti sesleniyor:

Partimizin 65. kuruluş yıldönümü, merkezi olarak Londra'da yapılan güzel bir toplantıyla kutlandı.

İstanbul'dan

Değerli Yoldaşlar,
Burjuvazinin menşevikleri de yedeğine alarak partimize karşı saldırı kampanyası başlattıkları bir dönemde 65. yılımızı kutluyoruz.

5(1). Kongre'mizden sonra bunalımı derinleşen menşevik yönetim, krizi atlatabilmek için tek bir silaha sarılıyor: *Devrimci alternatife saldırı.* Oportünizmin burjuvaziyle ortaklığı işte bu noktadan başlıyor.

Bütün bu saldırıları boşa çıkaracağız.

Yaşasın 5(1). Kongremiz!
Yaşasın Partimiz!
İstanbul Parti Örgütü

Ankara'dan

Değerli Yoldaşlar,
TKP'mizin 65. yılını bölgemizdeki tüm yoldaşlar adına çoşkuyla kutlarız. Bu kutlamanın diğer yıllardakinden bir farkı olduğunun bilincindeyiz. Şimdi kongresini yapmış ve döneme uygun çalışma anlayışıyla silahlanmış bir partinin üyeleri olarak TKP'mizin 65. yılını kutluyoruz.

Partimizin tarihinde, özellikle de son 6 yıldır önemli birçok olay yaşandı. Ama şu anda TKP'miz daha yoğun ve zorlu ama bir o kadar da onurlu bir döneme girdi. Programı, tüzüğü ile komünist adını gerçekten haketmiş partimiz, kongre kararları doğrultusunda hızlı bir çalışma içinde.

Türkiye'nin gereksinimi partidir. Türkiye devrimine öncülük edecek TKP'den başka parti yoktur. Bu gerçeği, burjuvaziye, oportünizme, parti düşmanlarına vura vura tüm dünyaya kanıtlayacağız.

Yaşasın TKP-*İşçinin Sesi!*
Yaşasın Komünizm!
Ankara Bölge Komitesi

Haydi kalk yoldaşım fabrikadan atölyeden gelec k onun için savaşanların

Partimizin 65. kuruluş yıldönümü, merkezi olarak Londra'da yapılan güzel bir toplantıyla kutlandı.

Bu yılki kutlama daha bir başkaydı. 65. yıl, 5(1). Kongre'yi yapmış, onun ışığında sınıf savaşında çok ciddi görevlere atılmış olmanın kıvancıyla kutlandı. Ayrıca, tam burjuvazi ve oportünizm partiye karşı bir saldırı kampanyası açmışken, 30 Ağustos'da İstanbul'da yine TRT'nin sesini kesen 2. TV yayınının yapılmış olması ek bir coşku kaynağı oldu. 9. Özveri Taarruzu'muz da bu güzel toplantıyla açıldı.

Toplantı, Enternasyonal'in söylenmesiyle ve ardından bir yoldaşın açış konuşmasıyla başladı. Önce salondakileri devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuna çağıran yoldaşımız, konuşmasında, 5(1). Kongre'nin TKP'nin 65 yıllık deneyiminin ve *İşçinin Sesi*'nin 6 yıllık deneyiminin birikimi temelinde toplandığını ve gerek tarihsel, gerekse güncel olarak büyük anlam taşıdığını belirtti. "İşçi sınıfının, önünde devrime yürüyecek savaşkan ve hünerli bir partiye ihtiyacı var, biz böyle bir partiyiz ve bunu her gün kanıtlıyoruz, kanıtlayacağız" diyen yoldaşımız, burjuvazinin attığı sahte demokrasi nutuklarına, sosyal demokratların ve menşeviklerin nasıl yine piyasaya sürüldüklerine değindi. Bunlara karşı en iyi yanıtın, 5(1). Kongre kararlarının ışığında, yoğun yığın çalışması yapmak olduğunu vurgulayan yoldaşımız, "şimdi bir bant dinleyeceğiz" diyerek sözlerine son verdi.

Dinlediğimiz bant, 30 Ağustos'ta, tam vatan millet nutukları sırasında İstanbul'da TRT'nin sesini kesen ve Tepebaşı, Kasımpaşa, Galatasaray, Kurtuluş, Taksim, Harbiye, Maçka, Nişantaşı, Şişli, Osmanbey, Mecidiyeköy, Vatan Caddesi, Aksaray, Karaköy'de oturan milyonlarca İstanbullunun dinlediği TV yayınının bantıydı. Yığınları örgütlenmeye, örgütlü mücadeleye çağırıyordu. Sloganlarla, marşlarla karşılandı.

Açış konuşmasını yapan yoldaş, bundan sonra, *İşçinin Sesi* hareketinin kurucusu ve önderi, Yürükoğlu yoldaşımızın konuşacağını duyurdu. Yürükoğlu yoldaşımız da bu yıl daha büyük bir sevgi ve coşkuyla karşılandı. Parti içinde oportünizme karşı başkaldıran, oportünizmi örgütsel olarak dışladığımız 5(1). Kongre'ye dek katedilmiş uzun yoldaki ve bugün talip olduğumuz büyük görevleri yerine getirmedeki değerli önderliğiyle yoldaşımıza adeta yılların biriktirdiği sevgi gösterildi.

Yürükoğlu yoldaşımız, "partimizin 65. kuruluş yıldönümü hepimize kutlu olsun" diyerek başladığı sözlerini şöyle sürdürdü:

"Bugün partimizin tarihinde iyi güzel ne varsa alan ve büyüyen, kötü çirkin ne varsa reddeden ve yok eden bir oluşum gelişiyor. 65 yaşındaki TKP kabuk değiştiriyor. 65 yaşında ama, 1985'de 5. Kongre ile yeniden doğuyor. Bu anlamda hepinizi bir daha kutlarım."

Bundan sonra Yürükoğlu yoldaşımız kısa konuşacağını, 5. Kongre'nin döneme ve görevlerimize ait herşeyi söylediğini belirtti ve "bize düşen kongremizin koyduğu hedefleri gerçekleştirmektir" dedi.

Yürükoğlu yoldaşımız önce Türkiye'deki ortama değindi. Son bir yılda Türkiye'nin toplumsal-siyasal ortamının kökten değiştiğini, bugün burjuva siyasal çevrelerin hiçbir kesiminin 12 Eylül'ün *açıkça* yanında duramaz olduğunu, bu süreçte anayasanın ve yasaların çoktan delindiğini, Evren'in bile çok alttan almak zorunda kaldığını söyledi. Burjuva siyasetçilerinin halkın konumunu çok iyi gördüklerini ve hem halkın desteğini alarak başa gelmek, hem de, en önemlisi, halkın tepkisinin sözcüsü olup patlamaları önlemek için bugünkü tutumları aldıklarını belirtti.

Yoldaşımız, çözülmeyi denetimde tutabilmek, dizginleyebilmek için çeşitli yolların geliştirildiğini söyledi ve bunların en önemli bazılarına değindi.

Yoldaşımız ilk olarak, SODEP-HP, DYP-MDP birleşmesiyle bu partilerin parlamentoya girmesini ele aldı. Evren'in önce buna karşı konuştuğunu, şimdi ise onayladığını belirttikten sonra, bunun hem çözülmenin sürdüğüne kanıt oluşturduğunu, hem de aynı zamanda çözülmeyi

yavaşlatmak, rejimi meşrulaştırmak için bir önlem anlamı taşıdığını söyledi.

Yürükoğlu yoldaş ikinci olarak, parti-örgüt düşmanı "sol"a tanınmış olan özgürlük konusuna değindi. Marksizm'in parti fikrine, komünizme, komünist partisine karşı olan, sol görünümlü bir çevrenin, çeşitli dergilerle en bayat, en soysuz fikirleri, en yeni, en batılı, aynı zamanda en Türkiyeli sentezler olarak ortaya sürdüğünü söyledi. Bu icazetli çevrenin okullarda öğrenci dernekleri kurma mücadelesini küçümsemeye, işçilerin sendikal mücadelesini engellemeye çalıştığını belirten yoldaşımız, "bu burjuva solcuları çözülme sürecinin 'raydan çıkmasını' istemeyen en gerici çevrelerin satrancında piyondurlar" dedi.

Üçüncü olarak yoldaşımız, sendikal birliği engelleme, sendikaları bölme çabalarına değindi. Burjuvazi biliyor ki, "Türkiye koşullarında, Türk-İş'te sağlanmış bir sendikal birlik bugün sınıf uzlaşmacılığına da yarasa, yarın atom bombasıdır, en dehşetli silahtır" diyen yoldaşımız, *Tercüman*'ın bizi hedef alan son yayınlarıyla sendikaları bölme çabalarına destek verdiğini söyledi. *Tercüman*, "komünistler Türk-İş'te birliği istiyorlar, öyleyse Türk-İş'ten ayrılmak iyidir" mesajını veriyor dedi.

Bundan sonra yoldaşımız, çözülmeyi denetimde tutmak için başvurulan bu üç yolun da sökmeyeceğini nedenleriyle belirtti ve sol hareketin durumuna geçti. Bu konuya şu sözlerle başladı:

"Bir yıl önce 'faşizm çözüldü' deyince, menşevikler ve benzerleri 'orijinallik merakı' dediler, 'orijinal görüşlerle örgütü ilerletme sevdası' dediler. Şimdi bunların üstünden bir yıl geçti. Soralım, hangisi orijinalliktir. Bugünkü Türkiye'ye, böyle bir ülkeye faşist demek! İşte bu kolay rastlanmayacak bir 'orijinallik'tir. Ama Marksizm'e yabancılığın, hatta derinden düşmanlığın getirdiği bir orijinallik!"

Yoldaşımız, bu "orijinalliğin", Türkiye devrimci hareketinin yapısal bozukluğunu bir kez daha ortaya serdiğini söyledi. Tabanda devrim için her özveriyi göğüsleyecek militanın yığınla olduğunu, ama bu militanların küçük burjuva çeyrek aydınların sultası altında kaldığını, bu militanların deneyim ve bilgileri arttıkça bu çeyrek aydın "teorisyenler"i silkeleyip atacaklarını belirtti. Bu yapısal bozukluğun çeşitli yönlerini ele aldıktan sonra, yoldaşımız, bunun, devrimci hareketi ipotek altına koyma gibi büyük bir tehlike taşıdığını söyledi. Bu tehlikeyle bağlı olarak da şöyle dedi:

"Komünist partisini kendi devlet politikaları içinde bir dostluk derneği gibi değerlendiren geleneksel yaklaşımların yanına son yıllarda bir de Suriye, Irak, İran, Libya gibi ülkeler eklendi. Sorarsanız bunlara 'proleter enternasyonalist yardım' deniyor. Ne kadar çok 'proleter enternasyonalist' varmış değil mi? Komünistler gerçek proleter enternasyonalizminin değerini çok iyi bilirler. ... Proleter enternasyonalizmi ülkemiz devriminin ve dünya devriminin çıkarlarını, devrimimizin dünya ve ülke gerçeklerinden çıkan bağımsız yolunu ipotek altına almaz."

Bundan sonra, Türkiye'nin koşullarıyla bağlı olarak, önümüzdeki dönemde güçlenmesi beklenen iki ana eğilimin, burjuva sosyalizmi ve menşevik oportünizm olduğunu söyleyen yoldaşımız, "devrim için savaşmayana komünist denmez" ama "devrim için doğru savaşmayana da komünist denmez" dedi ve buna iki örnek verdi. Örneklerden biri tarihsel olarak haklı gerekçelere başlamış olsa da, ezilen ulus komünistlerinin görevlerinden hiç söz edilmemesi, ötekisi de son sıralarda yine nükseden "komünistlerin birliği" fikriydi. Geçen 10 Eylül'den sonra Marksizme ve partiye karşı başkaldırı örgütleyen Ali H. Karadağ'ın da birlik telinden çaldığını belirten yoldaşımız, *Kurtuluş Yolu*'nun bir yıl gibi kısa bir sürede ulaştığı acı sona değindi.

Konuşmasını, *İşçinin Sesi*'nin son bir yılını değerlendirerek sürdüren yoldaşımız, "faşizmin çözülüşü *İşçinin Sesi*'nin de çözülüşü oldu" diyenlerin tersine, son bir yılın verimli, başarılı bir yıl olduğunu belirtti. İlk başarıyı, faşizmin çözüldüğünü saptamamız, ikinci başarıyı, likidasyon sevdalısı sağ ve lümpen unsurları bozguna uğratmamız, üçüncüyü Türkiye tarihinde ilk olarak ve iki kez yapılan korsan TV yayını, dördüncü ve en önemli başarıyı da 5. Kongre'nin toplanması olarak belirledi.

Bundan sonra Yürükoğlu yoldaşımız, iki 5. Kongre yapıldı, neden bizimkisi gerçek 5. Kongre'dir sorusunu yanıtladı ve şöyle dedi:

Menşevik kongre, Marksizm'e bağlı savaşçı bir komünist partisi yaratmada bir adım olmadı. O kongre ile beliren slogan bunu iyi anlatıyor: *"Demokratik Türkiye, daha güçlü TKP"*.

"Türkiye kimin eliyle demokratik olacak? TKP eliyle olmayacağı slogandan belli. Türkiye, burjuvazi eliyle demokratik olacak ve o ortamda da TKP daha güçlenecek. Menşevik kongre, TKP'yi burjuva demokrasisinin aksesuvarı yapmıştır.

"TKP'nin gerçek 5. Kongresi ise partiyi Marksizm-Leninizm'in yolundan gerçek bir savaş aygıtı yapmada dev bir adım olmuştur. Bizim belgelerimiz, *'Demokrasi için devrim, devrim için demokratik savaşım'* ve *'Devrim için Türkiye'nin gereksinimi parti'*dir."

Yürükoğlu yoldaşımız, bundan sonra da, ortaya iki parti çıktı, neden TKP-*İşçinin Sesi* gerçek komünist partisidir sorusunu yanıtladı ve şöyle dedi:

"Uzun söze gerek yok. *Atılım*'ın 15 Ağustos 1985 tarihli sayısında yer alan, partimizin 65. yıldönümüne ilişkin yazıdan bir cümle okuyacağım:

" 'Atalarının böyle bir parti yarattığını düşünen her bilinçli Türk işçisi, Kürt işçisi, Türkiyeli her emekçi Türk olmaktan, Kürt olmaktan, Türkiyeli olmaktan büyük bir ulusal gurur duymaktadır.'

"Bir komünist partisi ancak bu denli düşebilir. Herhalde bu en dibidir!

"Yalnız yoldaşlar, menşevik partinin içinde çok sayıda namuslu komünistin varlığını unutmayalım. Ve yine unutmayalım ki, devrimci hareketteki öteki örgütlerden farklı olarak, onlar da bizler gibi parti terbiyesiyle yetişmişlerdir. Ve onlar orada oldukça o partide krizlerin sonu gelmeyecektir. Bunu 1977'den bu yana söylüyoruz. Olaylar da kanıtlıyor. Bugün menşevik partide yeni bir kriz yayılıyor. Frankfurt, Belçika, Danimarka örgütlerinde yapılan tasfiyeler, bu yeni krizin kendisi değil, yalnızca habercisidir."

TKP'nin 1978'den beri iki ayrı yoldan, *İşçinin Sesi*'nin ve menşeviklerin yolundan yaşadığı deneyimin, birbirine ters örneklerle ama hep aynı sonuca ulaştığını belirten Yürükoğlu yoldaşımız, bu sonucu, "komünist partisinin kendini herkesten ayrı koymasının, ama bunu doğru bir platformda yapmasının önemi" olarak özetledi ve "bu son 7 yılın en önemli bir dersidir" dedi. Yürükoğlu yoldaş, faşizmin çözülüşü konusunda önce yaygın tepki geldiğini ama yaşamın bizi doğrulamasıyla, bunun tersine dönmekte olduğunu anlattı ve "mızra artık çuvala da değil, sirk çadırlarına sığmaz olmuştur" dedi.

Bundan sonra, "Türkiye'de dönen havadan rahatlamayalım, Evrenlerin, Özalların tırnaklarının kesildiğini sanmayalım, provokasyonlar gelecektir" uyarısını yapan yoldaşımız, düşmana en iyi yanıtın, Kongre'nin önümüze koyduğu hedefleri gerçekleştirmek olduğunu vurguladı.

"Ülke dışındaki parti örgütlerine bu konuşmada tek bir mesajımız var" diyen Yürükoğlu yoldaş, bu mesajı şöyle özetledi:

"Ülke dışındaki her parti örgütü, her birim, her kollektif, her partili, günlük görevlerinin yanı sıra, Türkiye'deki örgütlerimize, yoldaşlarımıza ne katkı yapabilirim diye düşünecek. Başarısı bir de bununla belirlenecek."

Konuşmasının sonunda 9. Özveri Taarruzu'nu da açan Yürükoğlu yoldaş, "bu yıl Özveri Taarruzu'nu daha üstün başarıyla tamamlamak zorundayız" dedi ve her yıl bir öncekinden daha üstün başarı hedefi koyan benzeri sözler ettiğimizi, bunu kendi örgütümüze yönelik propaganda sananların bulunduğunu, oysa bunun gelişen bir örgütün gerçeğini yansıtan zorunlu bir tekrar olduğunu belirtti.

Yürükoğlu yoldaşımızın "yaşasın partimiz, yaşasın devrim" diye sözlerini bitirişi, coşkuyla ayağa kalkmış salonun alkışlarına, marşlarına, sloganlarına karıştı.

Yürükoğlu yoldaşımızın konuşmasından sonra Ankara Bölge Komitesi'nin ve İstanbul Parti Örgütü'nün göndermiş oldukları 65. yıldönümü mesajları okundu ve, söylemeye bile gerek yok, bunlar da büyük coşkuyla karşılandı. 65. yıl toplantısı parti marşıyla son buldu.

Bundan sonra 9. Özveri Taarruzu'nun ilk toplantısı yapıldı. Bu yılki taarruzun farkını anılaştırmak üzere, toplantıda bütün salondakilerin imzaladıkları 4. Program kitapçığı açık arttırmayla satıldı. Kişiler ve kollektifler arasında yarışmalar oldu. Kısa sürede haftalık hedefin üstüne çıkıldı ve toplantı son buldu. Bundan sonra türkülerin, marşların hep birlikte söylendiği kutlama eğlencesi yapıldı.

65. yıldönümü de, 9. Özveri Taarruzu'nun başlangıcı da bu yıl daha bir başkaydı. Ciddi görevler ve bunları yerine getirme azmi, güçlükler ve bunları yenme kararlılığı, coşku ve sorumluluk, bu yıl her zamankinden daha yakın ve daha güçlüydü.

Konspirasyon uyguluyorum diye yığın çalışmasını boşlamamak gerekir.

P lis karşı savaşımın en iyi yolu yığınsallaşmaktır

Bugünlerde bir yandan yığın çalışmalarını hızla sürdürmeye çalışırken, diğer yandan da polise karşı savaşımın önemi üzerinde duruyoruz. Yığınlara dalmak ile disiplin ve konspirasyonu geliştirmek arasında bazı çelişkiler yer yer çıkıyor. Ama bunlar, en başta Merkez Komitemiz olmak üzere, tüm yoldaşların, yaşam sürecinde ve uyum içinde çözebilecekleri ve çözdükleri çelişkilerdir.

Burjuvaziye ve onun siyasal polisine karşı savaşın en iyi yolu yığınların içine dalmaktır. Polisin, yığınların içinde, onlarla sarılı bir partinin üyelerini soruşturması, partiyi destekleyen bir kalabalığın arasından tek tek üyeleri çekip çıkarması güçtür. Aynı şekilde, yüzbinlerin eline ulaşan bir Merkez Organı toplamak da polis için güçtür. Polisi uzak tutmak istiyorsak yığınların içine dalmak gerekir.

Artık 12 Eylül döneminin getirdiği savunma psikolojisinin tüm izlerini üzerimizden atmalıyız. MİT ajanlarıyla uğraşmak, hatta onları ortadan kaldırmak bugün de zorunlu ve kaçınılmazdır ama tek tek ajanlarla uğraşmayı ön plana çıkarmak bugün yanlış olur.

Çalışmalarımızın ağırlık noktası yığınların içine dalmaktır. Konspirasyon uyguluyorum diye yığın çalışmasını boşlamamak gerekir. Türkiye'de siyasal boşluk var. Bu boşluğu biz doldurmazsak it, köpek doldurur. Zaten tam da bunun için, bu boşluğu doldurmak için burjuvazi sosyal demokrasiyi öne sürmüyor mu?

Unutmayalım polisin korkulu rüyası, yığınsallaşmamız ve yığın hareketlerinin kabarmasıdır. Onun korkulu rüyasını gerçeğe dönüştürelim. Tüm yoldaşlara devrim kavgasında başarılar.

S. Kılıç, Ankara

İşsizlik sorunu büyüdükçe, yeni yeni "meslekler" türüyor. Ama bunlar da sorunu çözmüyor.

İşsizlik pahalılık ve açlığa karşı tek çıkar yol devrim

Özal hükümeti, özel sektör için arpalık olarak kullanılan KİT'leri şimdi de özel sektöre satarak peşkeş çekiyor. Son alınan haberlere göre, MKE'yi de özel sektöre satmayı planlıyormuş. Fakat personel fazlalığı nedeniyle özel sektör MKE'yi almaya yanaşmıyormuş. Bunun üzerine hükümet MKE'den işçi ve memur çıkarma hazırlıklarına başlamış.

Nitekim bu hazırlıkların parçası olarak, Ankara'da kurulu olan Türk Traktör fabrikasında stokları eritmek ve sendikalaşmayı önlemek amacıyla işten atma uygulamasına geçildi. Bir süre sonra, hem de tam "yeni işçi alımı için planlamalar yapıyoruz" derlerken, işçi çıkarmalar başladı ve fabrikada üretim durdu.

Burjuva basın bile, işsizlik oranının değil azalması, yalnızca sabitleşmesi için %7'lik büyüme hızına sahip olunması gerektiğini yazıyor. DİE'nin son yayınlanan altı aylık tahminlerine göre ise, zaten olması gerekenin altında, %5,5 olarak hedeflenen büyüme hızı ancak %3,9 olarak gerçekleşmiştir.

'İşsizlik-pahalılık-açlık'la kapitalizmin kopmaz bağı daha yoğun açıklanmalı, yığınların işsizlik-pahalılık-açlığa karşı savaşları her durumda desteklenmeli ve bu doğrultuda örgütlenmeleri sağlanmalı, çalışanlarla işsizlerin dayanışmasını sağlayacak çeşitli örgütsel biçimler bulunmalıdır.
(Kongre Kararları'ndan)

İşsizlik sorunu büyüdükçe, halk arasında yeni yeni meslekler türetiyor. Telefon kulübeleri önünde jeton satmak, evinde çiğ köfte, gözleme, kıymalı pide yapıp satmak, şehir içi otobüs biletleri satmak gibi. Ama bunlar da sorunu çözmüyor. Kongre belgelerimizde de belirttiğimiz gibi, sorunun kökü kapitalizmdir. İşsizliğe, pahalılığa ve açlığa karşı tek çıkar yol devrimdir.

Öncü Proleter IMG, Ankara

Çeşitli burjuva ve oportünist güçleri içeren geniş bir düşman cephe TKP-*İşçinin Sesi*'ne karşı kampanya açtı.

Demokrasi savaşında devrimci sesimizi daha da yükselteceğiz işçi demokratları nasıl savaşırlarmış onlara göstereceğiz

İşçinin Sesi'*ni İstanbul'da milyonlarca emekçiye ulaştıran TV yayını düşman cepheye iyi bir yanıt oldu.*

Son sıralarda Türkiye ve Avrupa baskısı *Tercüman*'da, İngiltere'de yayınlanan *Private Eye* dergisinde ve *Guardian* gazetesinde, yine İngiltere'de yayınlanan menşevik dergide, *İşçinin Sesi*'ni konu edinen, *İşçinin Sesi*'ne ve işçi hareketine zarar vermeyi amaçlayan çeşitli yazılar ardarda çıktı. Yayın organlarından da belli olduğu gibi düşman cephe, sağdan sola doğru, azılı gerici burjuvalardan menşeviklere dek uzanıyor. Hatta yer yer *İşçinin Sesi*'ne karşı tanık olarak gösterilen V. Demir de en sol ucundan cepheye katılıyor.

Tam bu sıralarda burjuvazi ve oportünizmin işbölümü içinde böyle bir kampanya açmış olması doğaldır. Türkiye Komünist Partisi *İşçinin Sesi* Türkiye'de gerçek solu, yani işçi solunu temsil eden tek partidir. Kongresini başarıyla yapmış, pırıl pırıl komünist bilinciyle Türkiye'nin durumunu ve gereksinimini, bu gereksinimi giderme yolunda kendi üstüne düşen görevleri doğru olarak saptamış ve görevlerini yerine getirmek üzere enerjiyle işe dalmıştır. TKP *İşçinin Sesi*, burjuvazi ve oportünizm için artık daha büyük bir tehlikedir. Böyle bir kampanyanın açılmaması şaşırtıcı olurdu. Öte yandan, *İşçinin Sesi*'ni İstanbul'da milyonlarca emekçiye ulaştıran TV yayını bu kampanyaya çok güzel bir yanıt oldu.

Şimdi düşman cepheye ve yazılarına daha yakından bakalım.

* * *

Burjuvazi ve oportünizme karşı savaş uzun erimli bir olgudur. Bize yönelen bu kampanya ne ilktir ne de son olacaktır. Ancak, nasıl uzun maçlar raundlara ayrılıyorsa, düşman kampın saldırı kampanyalarını da raundlar halinde guruplayabiliriz. Ayrıca, geçmiş deneyimlere bakınca görebiliriz ki her raundun başlangıç sinyalini veren ilk atışı yapma "şerefi" bazen birine, bazen ötekine düşmektedir. Menşeviklerin radyodan ad ad okudukları *İşçinin Sesi* yandaşlarını polisin soruşturması da, bizzat Evren'in daha faşist darbeyi duyurduğu ilk konuşmada *İşçinin Sesi*'ni hedef alışı da unutulmuş değildir.

Saldırılarda bu son raund, 5(1). Kongre'mizin başarıyla toplanmasının hemen ardından ve menşevikler tarafından başlatıldı. Menşevikler, Kongre'yi, gazetemizin 283. sayısında aynen bastığımız iğrenç bir yazıyla ve biz *gazetemizde* henüz duyurmadan önce "duyurdular". Kongre'nin yapıldığını bizim sol örgütlere gönderdiğimiz mektuptan öğrendiklerini, *Kurtuluş Yolu*'nun bir yayınını da "tanık" göstererek aylardır inkâr ediyorlar. İnkar ederek, "biz illegal sol örgütlere ajan sokar, öğrendiğimiz bilgileri, hem de açıktan burjuvaziye ihbar ederiz" demiş oluyorlar. Bu konuma öyle alışmışlar ki, böyle yapamamış oldukları durumlarda bile kendilerini böyle göstermeyi övünülecek birşey sanıyorlar. Kafacıkları böyle bir komplocu mantıkla işleyen menşevikler, ondan sonra biz "sosyalist ülkeler komplo diplomasisine başvuruyorlar" dedik diye küplere biniyorlar. Oysa kendileri, bizim dediğimizin ne denli doğru olduğuna "parlak" bir kanıttırlar.

Menşevikler 5(1). Kongre'ye ilişkin olarak burjuvaziye teknik açıdan düzgün, zamanında ihbar hizmetinde bulunamadılar. Ama, yalnızca burjuvazinin anlayabileceği o iğrenç dilleriyle, burjuvaziye, olayın *acil* önemine ilişkin *siyasal* ihbarda bulundular. Bu raundda komünistlere karşı saldırının ilk atışını yapma "şerefi"(!)ne nail oldular! Gelgelelim, öyle görünüyor ki, bununla da yetinmiyorlar.

The Guardian gazetesinin 17 Temmuz 1985 tarihli sayısında bir köşede çıkan küçük bir yazıda İngiltere Türkiyeli Kadınlar Birliği İTKB'nin Büyük Londra Belediyesi Kadınlar Komitesi'nden kreş açmak üzere aldığı parasal yardım konu ediliyordu. Yazıda, "İngiltere'de yaşayan Türkiyeli topluluk, İTKB için, gizli TKP'den atılmış bir parçacık olan *İşçinin Sesi*'nin paravan örgütü olduğunu söylüyor" deniyordu.

Böyle bir "söylenti", İTKB'nin kreş açmasını dört gözle bekleyen Türkiyeli topluluktan çıkamaz. Bu, ya demokratik yığın örgütü İTKB'ye bile tahammül edemeyecek denli gerici burjuvaların bir uydurmasıdır, ya da komplocu mantıklarıyla menşeviklerin *İşçinin Sesi*'ne karşı "savaşım" yürütmek uğruna demokratik yığın örgütleri hakkında da ihbarcılıkta bulundukların bir örneğidir.

Nitekim *Guardian*'daki yazı çıktıktan sonra konu çok daha geniş, düzeysiz ve ayrıntılı olarak

AĞUSTOS 1985 22 Perşembe — 22. AUGUST 1985/34 DONNERSTAG 8644

ADRES: Admiral Rosendahl Str. 16 6078 Neu-Isenburg 4 Tel: 061/89 30 31

Halk'a ve olaylara **Tercüman**

D6703A

HER SABAH DÜNYA YENİDEN KURULUR. HER SABAH TAZE BİR BAŞLANGIÇTIR

Savunma İşbirliği Anlaşması için

ABD'den 'garanti' istiyoruz

- Özal'ın Schultz ve Weinberger'e birer mektup göndereceği belirtiliyor
- İki Kongre üyesi Ankara'da Türk-Amerikan ilişkileri konusunda görüşmelerde bulunuyorlar

Yerli komünistlere Londra'dan çağrı yapıldı

TKP, Türk-İş'e sızmak istiyor

- "İşçinin Sesi" adlı dergide yayınlanan yazıda "İşçi sınıfının sendikal birliğini Türk-İş'te sağlamanın önemi" üzerinde duruldu
- TKP'nin Londra kanadını temsil eden Nihat Akseymen'in çıkardığı dergide, ayrıca grevler "savaş okulu" olarak nitelendirildi

Ev şansı, Fat... İsmail Aban... Hamburg'ta b...

- 19 yıldır Almanya'da çalışan şa... muz, "Bir türlü ev almak mumk... Sağolasın TERCÜMAN" diyor

ANKARA, (Akajans) — Merkezi Doğu Berlin'de bulunan kanun dışı Türkiye Komünist Partisi, şimdi de Türk-İş'e el atma çabasında. TKP'nin Londra'da çıkan yayın organı **"İşçinin Sesi"** isimli mini dergi yurt içindeki komünistlere **"Türk-İş'e sızmaları"** için çağrıda bulundu.

TKP'nin Londra kanadını temsil eden ve **R. Yörükoğlu** takma ismini kullanan **Nihat Akseymen** tarafından çıkarılan **"İşçinin Sesi"**'ndeki yazıda, içinde bulunduğumuz dönem içinde Türkiye'de komünistlerin Türk-İş'e sızmalarının büyük önem taşıdığı bildirildi. TKP'nin Türkiye'deki yandaşlarına yapılan çağrıda şöyle denildi:

"SAVAŞ OKULU"

"Bu ortamda gerici, faşist sendikalarda çalışmanın, işçi sınıfının öneminin arttığını belirtmek istiyoruz. Bunu yapmamak, geri işçi yığınlarını burjuvaziye bırakmak demektir. Gerici sendikalara dalmak kuşkusuz kolay iş değil. Düzenli, sabırlı, inatçı bir çalışma gerek."

İşçinin Sesi aracılığıyla TKP'nin Türkiye'deki yandaşlarına yaptığı çağrıda, bir yandan Türk-İş'e bağlı sendikalara sızmaları istenirken, diğer yandan da grevlerin yaygınlaştırılması istendi. Grevler, birer **"savaş okulu"** olarak nitelendirilerek, **"İşçi sınıfının savaşı açısından grevler çok önemlidir. Bu bilinen bir gerçek. Ama grevler işçi sınıfının kapitalizme karşı savaşımının başlangıcını gösterir. İşçiler grevde kendi güçlerinin farkına varır ve birlikte davranmanın anlamını kavrarlar. Grev yalnızca kendi işverenlerini, kendi iş arkadaşlarını değil, bütün kapitalist sınıfı ve bütün işçi sınıfını düşünmeyi öğretir"** denildi.

İçinde yandaşlarına Türk-İş'e sızma emrinin verildiği **"Grevler Yayılıyor"** başlıklı yazının da bulunduğu **"İşçinin Sesi"** dergisi Londra'dan Türk-İş'e bağlı bütün sendika yöneticilerine gönderildi. Dergide, son günlerdeki bazı grevlere de temas edilerek, şu görüşe yer verildi: **"İlk grevler belki cılız grevlerdir. Ama öyle de olsa, çıkan bu ses, gelecek günlerdeki büyük fırtınaların habercisidir."**

Türk-İş Eğitim Sekreteri Kaya Özdemir "Hainler Türk-İş'e sızamaz" dedi

TÜRK-İŞ 1952

"TKP hava alır"

Keçeciler: "Ara seçimi 1986'da

menşevik yayın organında tekrar yer aldı. Bu yazıyı aynen basıyoruz. Yazıda söylenenlere değinmeden önce, menşevik yayının hemen ardından çıkmış bir başka yayından da söz edelim.

Özel Dedektif (Private Eye) adlı skandal dergisinin (Bu dergiden bir çeviriyi 256. sayımızda yayınlamıştık) 23 Ağustos tarihli sayısında aynı minvalde bir yazı daha çıktı. Bu yazıda da İTKB'nin aldığı parasal yardım konu ediliyor ve İTKB'nin *İşçinin Sesi*'nin paravan örgütü olduğu söyleniyor. Aynı zamanda *Özel Dedektif*'in, geçen yılki bir yazısında Yürükoğlu yoldaşımıza ilişkin olarak öne sürdüğü, 12 Mart sıralarında TİP'in paralarına el koymak(!) gibi gülünç bir iddia yine yuvarlak bir biçimde tekrarlanıyor. *Özel Dedektif*'in bu yazısında yeni olan birşey, geçtiğimiz aylarda Londra'ya geziler yapmış olan SODEP'lilerin İngiltere İşçi Partisi'ne söyledikleri sonucunda, İşçi Partisi'nde İTKB gibi yığın örgütlerine tavır değişikliği olduğunun belirtilmesidir.

Şimdi menşevik yazıya ve skandal dergisinin yazısına birlikte bir göz atalım. Önce şu yığın örgütleri ve parasal yardımlar konusundan başlayalım. Sonra menşeviklerin ve Türkiye sosyal demokratlarının İşçi Partisi'ne neler dediklerine bakalım.

Skandal dergileri bile bu yığın örgütlerinin aldığı para yardımları "Yürükoğlu'nun kasasına giriyor" gibi doğrudan bir iddiada bulunmaya cesaret edemiyorlar. Biiyorlar ki, bu paralar ancak verildikleri amaç için harcanabilir ve her harcama da fatura fatura belgelenir. İkide bir müfettişler gelir vb. Öyle bir iddiada bulunurlarsa, işte asıl o zaman *İşçinin Sesi*, o yardım paralarından da daha çok bir tazminatı kendilerinden *hukuken* isteme hakkına sahip olur.

Bu nedenlerle skandal dergileri bile çok dikkatli, yalnızca kuşku uyandırıcı yuvarlak bir uslupla çamur atma yoluna giderken, menşevikler istediklerini, üstelik en aşağılık bir dille, Vural Demir'i de tanık göstererek, yazıyorlar. Burjuvalar da, menşevikler de biliyorlar ki biz menşevik de olsa, sol bir örgüte karşı dava açma yoluna kolay kolay başvurmayız. Bu yüzden menşevikler öne atılıyorlar ve istedikleri gibi vır vır konuşup en aşağılık anti-komünizmi yapıyorlar. Böyle giderse, sol örgüt kategorisinde daha ne kadar kalırlar, o bilinmez.

Söz konusu yığın örgütleri örgütsel olarak bağımsız, demokratik yığın örgütleridir. İçlerinde *İşçinin Sesi* yandaşları olduğu gibi, başka siyasal görüşten çok sayıda kişi de vardır. Ve üstelik menşevikler İngiltere'ye ihraç edildikleri zaman, bütün bu örgütler bir bir gidip kendilerine, aynı demokratik yığın örgütünün çatısı altında birlikte çalışma önermişlerdir. Şimdi anlaşılıyor ki menşevikler, yalnız *İşçinin Sesi*'ne karşı değil, içinde *İşçinin Sesi* yanlılarının bulunduğu demokratik yığın örgütlerine karşı bile ihbarcılıkta bulunmakla görevlendirildikleri için bu örgütlere girmemişler! Ve bu uğursuz görevlerinde *Özel Dedektif* gibi skandal dergileriyle tıpatıp aynı konuma düşüyorlar.

İşçi Partisi ile ilişkiler konusuna gelince. TKP *İşçinin Sesi* İşçi Partisi'ne üye değildir. İşçi Partisi'ne üye olan İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği İTİB'dir. Ve bunun da yanlış bir tarafı yoktur.

İTİB sosyalist yığın örgütüdür. İTİB'in devrimci görüşleri, eylemciliği, eylemlerde militanlığı İngiltere'de yıllardır dillere destan olmuştur. *İşçinin Sesi* İTİB'in işçilerle birlikte yürüttüğü savaşımların içinden doğmuştur. Türkiyeli işçiler arasında İTİB'e büyük bir sevgi vardır. İTİB'in İngiliz ve yabancı demokratlar arasında da geniş bir saygınlığı vardır. Bu nedenlerle, İşçi Partisi bir "Türk seksiyonu" açmak istediğinde İTİB'e başvurmuştur. İTİB'in görüşleri, siyasal kimliği, herşeyi bilindiği ve bunlarda bir değişiklik de istenmediği için İTİB bu öneriyi memnuniyetle kabul etmiştir. Bilindiği gibi Lenin, örgütsel ve siyasal bağımsızlığı, eleştiri hakkı saklı kaldığı sürece Britanya Komünist Partisi'nin bile, ilginç bir örgütsel yapısı olan İngiliz İşçi Partisi'ne üye olabileceğini belirtmiştir. (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.31, s.257-263)

Dolayısıyla menşevik yazıda bu girişimin sağ oportünistlikle suçlanmaya çalışılması hikayedir. Zaten bu girişime sağ olduğu için falan eleştiri yöneltiyor değiller. Menşevikler İTİB'i dışlayarak kendileri bu işi yapmak istiyorlar. Ne isterlerse onu yapmaya çalışsınlar. Bu bizi ilgilendirmiyor. Bizi ilgilendiren, bu noktada da menşeviklerin Türkiye sosyal demokratlarıyla taşıdıkları ulusal akrabalıktır. *Özel Dedektif*'in yazdığına göre, Türkiye sosyal demokratları da İşçi Partisi'yle, aynı doğrultuda, yani İTİB'e karşı konuşmuştur. Ne derin kan bağı!

Buraya dek yazılanlar, *Özel Dedektif, Guardian*, Türkiye sosyal demokratları, menşevikler ve Vural Demir'in aynı cephedeki tamamlayıcı işlevlerini açık etti. Şimdi manzaraya *Tercüman*'ı da katarak devam edelim.

Tercüman'ın Türkiye baskısında 21 ve 22 Ağustos, Avrupa baskısında 22 ve 23 Ağustos tarihlerinde iki yazı çıktı. Bundan sonra 26 Ağustos tarihli Avrupa baskısında ve 1 Eylül tarihli Türkiye, 2 Eylül tarihli Avrupa baskısında iki yazı daha çıktı. Yazıların hepsini aynen basıyoruz.

Bu dört yazının ortak bazı özellikleri olduğu gibi, ilk ikisinin sonunculardan farklı özellikleri de var. İlk ikisinin farklı özelliklerine başka bir yazıda değineceğiz. Burada yalnızca dördünün de ortak özelliklerini ele alacağız.

Bir kez dört yazıda da bizden söz ederken "merkezi Doğu Berlin'de bulunan Türkiye Komünist Partisi" demek için özel dikkat gösterilmiştir. Hatta daha da ileri giderek, bir yazıda *İşçinin Sesi*'ne neredeyse menşevik partinin yayın organı demişler, bir yazıda da, "Haydar Kutlu'nun genel sekreterliğe seçilmesiyle TKP yönetiminde etkinliğini arttıran Londra kanadı" diyerek neredeyse bizi Haydar Kutlu'yla can ciğer gibi göstermişler.

Kongremiz yapılalı, *Kongre*

Devamı sayfa 8'de

GERÇEĞİN SESİ

Bu da menşevikl rd n

"İşçinin Sesi" İngiliz İşçi Partisinin Türkiye seksiyonunu oluşturmuş. "Yürükoğlu oportünizminin günlük çıkarları uğruna girmeyeceği kılık yoktur." sözünü bir kez daha kanıtlıyor. Dünya komünist hareketine sağa kaydı diyebilecek kadar "sol" mangalda kül bırakmayan Yürükoğlu İngiliz İşçi Partisi'nin Türkiye seksiyonu olarak çalışmaya başladı.

1 Mayıs yürüyüşünde İngiliz İşçi Partisi Türkiye seksiyonu pankartının "İşçinin Sesi" flamasının arkasında "İşçinin Sesi" adamlarınca taşındığını görmüştük. Bendeki 1 Mayıs fotoğrafları arasında bu pankart ve arkasında yürüyenlerin resmi de var.

"İşçinin Sesi" elinde kalan taraftarlarını İngiltere İşçi Partisi'ne üye yapıp bu doğrultudaki çalışmalarını yoğunlaştırıyor. Geçtiğimiz günlerde Londra İşçi Birliği binasında İşçi Partisi üyesi Türkiyelilerin toplantısı yapıldı. Bu toplantıda İşçi Partisinden gelenler "İşçinin Sesi" taraftarlarına parti çalışmaları hakkında bilgi verdiler.

Son zamanlarda "İşçinin Sesi"nde tüm çalışmaların İşçi Partisi'ne yönelik olduğu gözönüne alınınca insan bu yeni örgütlenmenin faturasının ne olduğu sorusu akla geliyor.

Geçmişte "İşçinin Sesi (TKP)" biçiminde bir yafta kullanmak Yürükoğlu'nun işine geliyordu. Böylece tabandaki iyi niyetli unsurlardan "komünist özveri", "Yaz taarruzu" diyerek gelceğine maddi birikim yapıyordu. Şimdi bu iş bitti. Artık "İşçinin Sesi" ancak belediyeden veya sendikalardan para sızdırmanın bir yolu olarak işçi sorunları ile ilgili toplantı ya da sınır dışı etmelere karşı toplantı yapar. Örneğin 3 Ağustos günü için işçi sorunları ile ilgili toplantı düzenlendi. Bu toplantıya katılmaya çalışacağım. Sanırım "İşçinin Sesi"nin bir avuç üyesinden başka kimse katılmayacak. Çünkü toplantı belediyeden alınacak paraya şişirme bir gider göstermek için yapılıyor ve alınan para miktarı da işçilerden gizleniyor.

Sınırdışı etmelere karşı yapılan yürüyüş için de para almışlar. Para almadığı hiç bir eylemde artık "İşçinin Sesi" yeralmıyor.

Görülüyor ki Yürükoğlu'nun çıkarları artık "İşçinin Sesi" (İşçi Partisi Türkiyeliler seksiyonu) yani "İşçinin Sesi (İPTS)" adını kullanmayı gerektiriyor.

Artık Londra'da herkes biliyor ki Türkiyeli toplumun gereksinimleri için belediye fonlarındaki akıl almaz miktardaki paralar LİB, İTKB, İ.S. Kütüphanesi, İTİB, İTÖF adları altındaki "İşçinin Sesi"nin paravan örgütleri kanalıyla Yürükoğlu'nun kasasına aktı. Guardian Gazetesi İTKB'nin bir çok fonların yanısıra yalnız GLC Kadın Komitesinden 250 bin Sterlin'in üzerinde para almasını ve önümüzdeki dönem için 460.000 Sterlin daha bu örgüte verilmek üzere bütçeye konmasını şaşkınlıkla karşılıyordu.

Gerçeğin Sesi bu dönen dolapları, "İşçinin Sesi"nin beslenmesinin arkasındaki kişileri ve nedenlerini açığa çıkarmalıdır.

Bu gereklidir çünkü bu paraların alındığından, ve miktarından değil Londra'da yaşayan Türkiyeliler, İTKB'nin, LİB'in yönetim kurulu üyelerinin bile haberi olmadığını sanıyorum. Vural Demir açıklamıştı. Kasa, para, herşey Yürükoğlu'nda, hesap vermez ve hesap sorulamaz.

Ama bu para belediyelerin Türkiyeli toplum adına harcanması için ayırdığı para olduğundan bunun hesabı sorulur.

Salih Okur — Londra

Baştarafı sayfa 7'de

Belgeleri'miz yayınlanalı aylar oldu. Belgelerde kongreye neden 5(1). Kongre dendiği, herkesin anlayabileceği şu güzel sözlerle açıklandı:

"1977 sonu 1978 başında, *İşçinin Sesi*'nin o günkü çizgisi, parti içinde çoğunluğun inancını ya da en azından sempatisini yansıtıyordu. 1978 Plenumu sıralarında Veli Dursun yoldaşımıza önemli görevler verme kararı bu olgunun zorlamasıyla alınmıştı. Ancak çoğunluğun iradesine büyük bir saygısızlıkla karar uygulanmadı. Onun yerine kurallar ve komünist moral çiğnenerek, azınlığın iradesine uyan bu çoğunluk edinme yoluna gidildi. Böylece, daha açık kavga başlamadan TKP'nin oportünist merkez yönetimi yaşamda meşruluğunu yitirmiş oldu. Açık kavga meşruluğunu zaten yitirmiş olan bu yönetime karşı başladı.

"Kavga sürecinde, TKP'de resmi ve gayri meşru ile gerçek ve meşru, iki ayrı örgütte kutuplaştı. Bu çelişki temsili bir ortak kongre ile çözülebilirdi. TKP Leninci güçleri 1979'dan 1984'e kadar bunun için mücadele yürüttüler. Ama resmi yönetim 1984'de kendi başına bir kongre topladı ve böylece komünist partisi normları açısından gerçek olma şansını da yitirdi. Şimdi sorun, gerçeğin aynı zamanda resmileşmesidir. Kongremiz bunu sağlayacaktır. Artık TKP, *İşçinin Sesi*'dir ve bu kongre TKP'nin, gerçek 5. Kongresi'dir.

"Ancak yoldaşlar, komünist normlar açısından gerçek olmamakla birlikte, resmilerin de kendilerine göre bir gerçeği var. Bugün iki ayrı partiyiz. Onlar TKP'nin, Türkiye'de gelişmiş bir işçi sınıfı olmadığı koşullarda, geçmişte yaptığı yanlışları, işçi sınıfı geliştikten sonra da sürdüren, hatta 'geliştiren' bir devamıdırlar. Biz ise, TKP'nin, işçi sınıfının gelişmişlik düzeyine uyarlanmış devamıyız. Yani yoldaşlar, biz hem eskinin devamıyız, hem de eskinin yeni bir temelde devamıyız ve de üstelik, bu, ancak ayrı bir parti olarak örgütlenmemizle sağlanabilirdi. Bu nedenle bu kongre hem gerçek 5. Kongre'dir, hem de 1. Kongre'dir." (TKP-*İşçinin Sesi*, 5(1). Kongre Belgeler, s.31-32)

Üstelik, *Tercüman*'ın son yazısında aklınca ifşa ettiği gerçekler *Kongre Belgeleri* kitabından alındığına göre, bu kitabı ve dolayısıyla yukarıdaki yazılanları da oldukça iyi okumuşlar. Öyleyse neden TKP*İşçinin Sesi*'ni resmilerle özdeş göstermek için çabalıyorlar? Bunun içiçe iki nedeni vardır:

Birincisi, *Tercüman*, 5(1). Kongre'nin acil ve büyük önemine ilişkin menşeviklerin yaptıkları siyasal ihbarı değerlendiriyor. Değerlendirirken, 5(1). Kongre'nin can alıcı tarihsel önemini, komünizmle oportünizmin örgütsel olarak da kopuşunu titizlikle gizlemeye çalışıyor. Hatta, Kongre'yi neredeyse menşeviklere maledecek! Kongre belgelerini okumuşlar, içindekileri haber diye manşetten veriyorlar ama her nedense, bu kongreyi yapan partinin, kendilerine TKP diyen Haydar Kutlu'larla hiçbir ilgisi olmadığını "bilemiyorlar"!

İkincisi, TKP *İşçinin Sesi*'ni adı, TKP ama kendisi komünist olmayan ve işçinin değil küçük burjuva solunun hem de reformist sesi olan resmi partiyle özdeş göstererek *Tercüman* öyle bir mesaj veriyor ki, aynı mesaj burjuvazi için ayrı, emekçi yığınlar için ayrı anlamlar taşıyacak. TKP *İşçinin Sesi*'ni resmilerle özdeş gösterme çabası, burjuvazi için, "artık TKP, TKP *İşçinin Sesi*'dir, esas tehlike budur" yönünde net bir uyarı, emekçi yığınlar için ise "ikisi de aynıdır" yönünde bulanıklık anlamına geliyor. Ama çabaları boşunadır çünkü yaşam böyle bir bulanıklığa fırsat vermeyecektir!

Dört yazının da ikinci ortak özelliği *Özel Dedektif*'in, Türkiye sosyal demokratlarının ve menşeviklerin, İngiltere'deki provokasyonlarına destek olma çabasıdır. Bununla bağlı olarak, yazıların üçünde Yürükoğlu yoldaşımızın adını geçirmek için özel bir dikkat gösterilmiş. Yine bununla bağlı olarak *Tercüman*'ın yalnızca Avrupa baskısında yer alan Bulgaristan'la ilgili yazı basılmış. Ayrıca dördüncü yazıda da, "yurt dışından yönetim", "örgüt merkezinin yurt dışında olması" vb. çok vurgulanmış, hatta manşete çekilmiş!

Gördüğümüz gibi ulusal ve siyasal açılardan oldukça geniş bir düşman cephesi TKP *İşçinin Sesi*'ne karşı şimdilik yazılarla bir saldırı kampanyası yürütmektedir. Yazıların, partimizin siyasal kimliğine ilişkin bilinç bulanıklığı yaratmak, partimizin çalışmalarına sekte vurmak, aynı zamanda sendikal harekette eylemsizlik ve bölünme kışkırtmak ve ülkede anti-komünist bir rüzgar estirmek gibi amaçları vardır. Şimdilik yazılar biçiminde yöneltilen bu saldırılar, arkadan operasyonlar vb. başka biçimlerde saldırıların da planlandığını gösteriyor.

Buna karşılık bizim vereceğimiz tek bir yanıt vardır: Konspirasyona titizlikle dikkat ederek illegal örgütlenmeyi göz bebeği gibi korurken, aynı zamanda her olanaktan yararlanarak hızla yığınsallaşmak ve demokrasi savaşımında devrimci sesimizi daha da yükseltmek! Yanıtımızın bu olacağını son TV yayını da canlı olarak kanıtlamıştır.

TKP *İşçinin Sesi* işçi sınıfının meşalesidir. Bu yüzden böyle geniş bir düşman cephesi elbirliğiyle saldırıyor. Yığınlar bu meşalenin aydınlattığı yola döküldüğü zaman düşmanların geniş cephesi bile çok dar ve cılız kalacaktır. Bundan korktukları için saldırıyorlar. Bize düşen hızla yığınsallaşmak ve düşmanların korktuklarını başlarına getirmektir.

Yoğun bir yığın çalışmasıyla, iyi bir konspirasyon birbiriyle çelişmediği gibi tam tersine birbirini tamamlar. Düşmandan gizlenecek en iyi yer dostların arasıdır. Yığın bağlarını güçlendirdiğimiz ölçüde konspirasyonu başarıyla uygulayabiliriz ve bu ikisini de başarıyla gerçekleştirdiğimiz ölçüde her türlü saldırıdan daha da güçlenerek çıkarız. Biz bu yolda yürüyeceğiz.

AĞUSTOS 1985 26 Pazartesi
Halk'a ve Tercüman
HER SABAH DÜNYA YENİDEN KURULUR. HER SABA
26. AUGUST 1985/35 MONTAG 8648

Hainlerin yeni alçaklığı

Bulgaristan'daki soydaşlarımıza yapılan zulmü destekliyorlar

TKP Bulgar kölesi

● Londra'da yayınlanan "İşçinin Sesi" adlı dergide, Türkiye'nin soykınmı önlemek için gösterdiği çabalar, "Hoş olmayan, ırkçı, faşist, şovenist bir propaganda" olarak nitelendirildi

● Yazıda, Bulgar'dan daha Bulgarcı bir tavır takınılarak, "Bulgaristan, nüfusunun hiçbir parcasının problemlerini Türkiye ile konuşmak zorunda değildir" denildi

ANKARA, (Akajans)- Merkezi Doğu Berlin'de bulunan Türkiye Komünist Partisi soydaşlarımıza yapılan baskılar konusunda Bulgaristan'ı haklı gördüğünü ve desteklediğini açık şekilde ortaya koydu. Soydaşlarımızı katleden Bulgarlar'ın anayasalarındaki bazı hakları uyguladığını iddia eden TKP, Bulgaristan'ın avukatlığını da üstlenerek, **"Türkiye'nin Bulgaristan'a dil uzatmaya hakkı olmadığını"** öne sürdü.

Yasa dışı Türkiye Komünist Partisi'nin Londra kanadını temsil eden ve R. Yörükoğlu takma ismini kullanan Nihat Aksey-men'in çıkardığı **"İşçinin Sesi"** isimli dergide, Bulgaristan'ın soydaşlarımıza karşı giriştiği baskı, zulüm ve katliâm açık bir dille savunuldu. TKP'nin yayın organı niteliğini taşıyan dergide, Bulgaristan hükümetinden daha da ileriye gidilerek, **"Şu çok açıktır ki, hiçbir burjuvazi, hele Türkiye burjuvazisi hiçbir sosyalist ülkeye dil uzatma hakkına sahip değildir. Uzatmaya kalktı mı da kendi iğrenç yüzünü sergilemiş olur"** denildi.

Bulgaristan'da soydaşlarımıza baskı yapıldığına dair bütün belgeleri görmezlikten gelen TKP, Türk devleti ile birlikte basın organlarını da suçlayarak, **"Bulgaristan'daki Türkler'in ezildiğine dair"** gazetelerde çıkan haberlerin de **"iğrenç bir propaganda"** olduğunu iddia etti.

Yazıda, Türkiye'nin soykırımını önlemek için gösterdiği çabalar ise **"Hiç de hoş olmayan ırkçı, faşist, şovenist bir propaganda"** olarak nitelendirildi.

TKP BULGARİSTAN'IN GÜÇLÜ SAVUNMA YAPMASINI İSTİYOR

Bulgaristan'ın Londra elçiliği kanalıyla dağıttığı bir bildirisine de yer veren **"İşçinin Sesi"**, Türkiye'ye karşı Bulgar savunmasının **"cılız"** olduğunu ifade etti.

EYLÜL 1985 2 Pazartesi
Halk'a ve olaylara Tercüman
2. SEPTEMBER 1985/36 MONTAG 8655
ADRES: Admiral Rosendahl Str. 1a 6078 Neu-Isenburg 4 Tel: 069/69 30 31
HER SABAH DÜNYA YENİDEN KURULUR. HER SABAH TAZE BİR BAŞLANGIÇTIR
D 6703 A

Türkiye'yi 12 Eylül öncesine getirmek için faaliyet gösteren şer örgütünün yeni stratejisini açıklıyoruz

TKP pusuda!

● Şer örgütü, Türkiye'deki yandaşlarına yeni hücreler oluşturmaları, çeşitli dernekler kurmaları ve her türlü "yasal" imkândan yararlanmaları talimatını verdi

● Daha önce Türk-İş'e kanca takmaya çalışan TKP, hedef genişletip bütün sendikalarla öğrencileri de "faaliyet alanı" içine almaya karar verdi

● TKP Londra kanadının aldığı karara göre, Türkiye'nin en az üç bölgesinde legal ve illegal yayın organları çıkarılacak

● Örgüt liderleri kendilerini sağlama almak için faaliyetleri Türkiye dışından yönetmek kararı da aldılar

HABERİ 10 SAYFADA

ANKARA (Akajans) - TKP, Londra (İşçinin Sesi) kanadı yeni dönem stratejisini belirledi. Türkiye'yi 12 Eylül öncesi döneme geri döndürmek için artan legal imkânlardan yararlanma kararı alan TKP, ülkede **"temel örgütler"** olarak gördüğü hücrelerin tekrar teşkil edilmesini, başta üniversite öğrenci dernekleri adı altında legal görünümlü çeşitli komünist dernekler kurulmasını, bütün sendikalara sızılmasını ve memnunsuzlar istismar edilerek başta öğrenciler ile işçiler olmak üzere çeşitli kesimlerin kışkırtılmasını istedi.

1983 yılında **İsmail Bilen**'in ölümünden sonra **Yaşar Nabi Yağcı (Haydar Kutlu)**'nun genel sekreterliğe seçilmesiyle TKP yönetiminde etkinliğini arttıran Londra kanadı, Türkiye'deki yeni dönemin bir değerlendirmesini yaparak stratejisini belirledi. Merkezi Doğu Berlin'de bulunan TKP'nin Londra kanadı, belirlediği yeni dönem stratejisiyle Türkiye'yi 12 Eylül öncesinin benzeri bir karanlığın içine çekmeyi amaçladığını açıkça ortaya koydu. Partinin yeni dönemde takip edeceği strateji gizli olarak yurda sokulup **"İşçinin Sesi"** dergisi ile Türkiye'deki yandaşlarına iletilmeye çalışılıyor.

YENİ DÖNEMDE STRATEJİ

TKP eskiden olduğu gibi yeni dönemde de dayanacağı birinci aracın temel örgütler olarak gördüğü **"hücre"** çalışmalarının arttırılmasını kararlaştırdı. Hücre faaliyetlerinin yanısıra **"Komünist Partisi'nin bir eylem örgütü"** olduğu görüşünden hareket edilerek, propaganda ve ajitasyonun yanısıra **"somut"** eylemlerin teşvik edilmesini istedi. Türkiye'nin bugünkü şartları içinde teşkil edilen legal imkânlardan yararlanmanın partiye kazandıracağı birçok faydanın bulunduğu görüşüne varan TKP partinin örgütlenme biçimini şu şekilde özetledi:

"Tüm çalışmaların ortasında illegal bir parti örgütü olacaktır. Bu örgütün çevresinde olabildiğince geniş, her çeşit kanunî örgütlenmeyi kullanan, partililerin çoğunluğunun çalıştığı legal alan parti örgütleri yer alacaktır. İllegal alan parti örgütü ve legal alan parti örgütlerinin kadroları birbirleriyle karıştırmayacaktır."

TKP Londra kanadı, legal görünüm altında yürütülecek çalışmalar için, basın, dernekler ve özellikle sendikalardan yararlanılmasını ve bunların parti birimleri halinde teşkilâtlandırılmasını kararlaştırdı. TKP'nin kararında **"Her çeşit birlik, dernek ve sendika içinde illegal hücreler kurabilmek için her şey yapılmalıdır. Legal derneklere, örgütlere ve sendikalara üye olan tüm partililer bu örgütler içinde hücreleşeceklerdir. Bunların çalışmalarında bağlı oldukları illegal parti örgütünün kararı bağlayıcı olacaktır"** denildi.

Türkiye'de faaliyet gösterecek maşalarına özellikle sendika yöneticilerinin parti görüşleri ile devamlı surette yüz yüze gelmelerini sağlama talimatı veren TKP yöneticileri kendilerini yine sağlama aldılar. Önümüzdeki dönemde **"Türkiye'de bir örgüt merkezinin kurulmasını sakıncalı gören"** yöneticiler yine yurt dışında bulunacak ve bölge komiteleri, Merkez Komitesi tarafından görevlendirilecek aracılar vasıtasıyla emirlerini alacaklar.

YAYIN FAALİYETLERİ

TKP Londra kanadının belirlediği **"yeni dönem stratejisi"** uyarınca basın-yayın faaliyetleri Türkiye'nin en az 3 bölgesinde örgütlenecek. TKP'nin amaçlarına hizmet eden legal görünümlü bir yayın organı oluşturulurken, kitap yayını için de ayrı bir yayınevi kurulması yoluna gidilecek. Türkiye'de çıkarılacak legal ve illegal yayınların tamamı Merkez Komitesi'nin kesin denetiminde bulundurulacak. Merkez Komitesi'nce çıkarılacak gizli yayınlar ise posta ve kurye yoluyla Türkiye'ye sokulacak.

İŞÇİNİN SESİ

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!
Karkerên hemû welatan yekbın!

5(1). Kongre'nin yolundan komünist partisiyle silahlan!
Yıl:12, Sayı:290, 9 Eylül 1985

ÇEK-AL

30 Ağustos'ta yapılan ikinci TV yayını tam vatan millet nutukları sırasında, İstanbul'da TRT'nin sesini 9 dakika kesti ve işçinin sesini duyurdu. Bu çek-al'da, yayının yapıldığını duyuran bildiriyi, yayın metnini, bazı telefon konuşmalarından bölümler ve gazetelerde eylemle ilgili çıkmış haberlerden bazılarını veriyoruz.

Dıkkat Dıkkat Burası İşçinin Sesi İşçinin Sesi halka sesleniyor

GELECEK ONUN İÇİN SAVAŞANLARIN OLACAKTIR

Faşizm çözüldü.Otoriter eğilimli rejim yaşamını güvence altına alabilmenin telaşı içinde kıvranıyor. İşçi sınıfımızın,halkımızın biriken öfkesi yavaş yavaş yığınsal eylemlere dönüşüyor.İşçi sınıfımız 12 Eylül'ün yaralarını sararak,deneyimlerinden ders çıkararak,yavaş ama kararlı adımlarla ilerliyor.

Gün devrimcilerin örgütlenme,var olan örgütlerini güçlendirme günüdür.Partimiz TKP-İşçinin Sesi böyle bir dönemde kongresini topladı.Örgütlerini,kadrolarını yeni dönemin,yeni savaşlarına uygun silahlarla donattı.

Burjuvaziye karşı savaşın eskisi gibi gitmeyeceğinin en yeni kanıtı,Partimizin İstanbul televizyonundan milyonlarca emekçiye gerekli gördüğü zamanda sesini duyurmasıdır.

Ne basın,ne radyo,ne televizyon burjuvazinin malıdır.Hepsi işçinin emeğiyle vergisiyle kurulmuştur. İşçi sınıfımızın sesini televizyondan halka duyurmak burjuvazinin yalanlarını dolaplarını sergilemek en doğal hakkıdır.TKP-İşçinin Sesi ilk kez 26 Şubat'da işçinin gür sesini,İstanbul halkına duyurdu.Bugün işçinin sesi daha da gürleşerek ikinci kez İstanbul televizyonundan halka ulaştı.Emekçileri partimizin çevresinde örgütlenmeye,savaş alanlarına,grevlere çağırdı.

Yarın,dünden de değişik olacaktır.İşçinin altın emeğiyle yarattığı hiç bir olanak burjuvaziye yar olmayacaktır.Partimiz işçinin gür sesini halkımıza her yolla ulaştıracaktır.

"İşçinin Sesi halka seslendi
Haydi mücadele alanlarında,grevlerde,
yürüyüşlerde buluşalım"
(8,43 İstanbul televizyonundan)

TKP-İşçinin Sesi

Türkiye'de basılıp onbinlerce dağıtılan bu bildiriyle yayın geniş olarak duyuruldu.

Bildiride birinci yayının tarihi 26 Şubat olarak geçiyor gerçekte 31 Ocak'tır.

Dıkkat Dıkkat
Burası İşçinin Sesi
İşçinin Sesi halka sesleniyor

Uyan artık uykundan uyan
Uyan esirler dünyası
Zulme karşı hıncımız volkan
Bu ölüm dirim kavgası

Yıkalım bu köhne düzeni
Biz başka âlem isteriz
Bizi hiçe sayanlar bilsin
Bundan sonra herşey biziz

Dikkat Dikkat
Burası *İşçinin Sesi*

Tanrı paşa bey ağa sultan
Nasıl bizleri kurtarır
Bizi tüm kurtaracak olan
Kendi kollarımızdır

Dikkat Dikkat
Burası *İşçinin Sesi*
***İşçinin Sesi* halka sesleniyor**

Yükselt kurtuluş bayrağını
Zulmü rüzgarlara savur
Körükle devrim ocağını
Tavı gelen demire vur

30 Ağustos geldi.

Vatan millet nutukları attılar. Orduda rütbe dağıtıp, koltuk paylaştılar. Oysa emekçiler açlıkla karşı karşıya. Hayat ateş pahası. İş yok. Ev yok. Kiralar aylık gelirin üstüne çıktı. Çocukları okutmak büyük dert. Cehennemde yaşıyoruz. Bu böyle gitmeyecektir.

Türkiye işçi sınıfı
ve emekçi halkımızın
Özgürlüğü için
Komünizm için
Türkiye Komünist Partisi
Halkın öncüsü
Gelecek onun için savaşanların

Burası *İşçinin Sesi*
***İşçinin Sesi* halka sesleniyor**

12 Eylül faşizmi, işçilerde ve emekçilerde biriken öfke karşısında dayanamadı, çözülüp gitti. Faşizm gitti ama demokrasi gelmedi. Ortada demokratik hakların kırıntısı bile yok. Korkuyorlar. İpler ellerinden kaçmasın diye her yolu deniyorlar. Bir yandan polis yetki kanunu gibi yeni baskı önlemleri getiriyorlar. Öte yandan çeşit çeşit sahte demokrasi nutukları atıyorlar.

Biz bu cehennemi, bu polis devletini istemiyoruz. İnsanca yaşamak istiyoruz. Kendi kendimizi yöneteceğimiz aktif yığın demokrasisi istiyoruz. Bugün yeniden ortalığa çıkıp demokrasi nutukları atmaya başlayanlar, 12 Eylül öncesindeki gibi uydurma bir demokrasiyle ülkeyi kendileri yönetmek istiyorlar. Onları da tanıyoruz. Nutuklarına karnımız tok!

Haydi kalk yoldaşım
Fabrikadan, atölyeden
Sancağımız önde
Yürüyoruz kinle
Türkiye Komünist Partisi
Halkın öncüsü
Gelecek onun için savaşanların

Burası *İşçinin Sesi*
***İşçinin Sesi* halka sesleniyor**

12 Eylül öncesinde devrimci güçler sahte demokrasi nutuklarına kulak astıkları için yenik düştüler. Ama ordular yenilerek yenmeyi öğrenirler. Biz de çok ders çıkardık. Bugün dünden çok daha deneyimli, çok daha ilerideyiz. Ve onları yenecek gücümüz vardır. Yeter ki örgütlenelim. Gün örgütlenme, örgütlü mücadeleyi yükseltme günüdür. Her mahallede, her sokakta, her işyerinde, her okulda örgütlenin!

Anadolu'da devrim
Çicek olup açacak
Dünya devrimi için
Kanlarımızı akacak
Türkiye Komünist Partisi
Halkın öncüsü
Gelecek onun için savaşanların

Burası *İşçinin Sesi*
***İşçinin Sesi* halka sesleniyor**

Bugün işçiler örgütlü mücadeleyi yükseltiyorlar. Türkiye Komünist Partisi *İşçinin Sesi* kongresini yaptı, örgütünü kavgaya hazırladı. Her mahallede, her sokakta, her işyerinde, her okulda örgütlenin, *İşçinin Sesi*'yle ilişkiye geçin!

Kızıl bayraklar,
Dalgalanıyor artık
Silahları parıldıyor,
Parıldıyor emekçinin
Parti sesleniyor
Bu son kavgadır yoldaşlar
Marks, Engels, Lenin
Haydi ilerleyin
Türkiye Komünist Partisi
Halkın öncüsü
Gelecek onun için savaşanların

Burası *İşçinin Sesi*
***İşçinin Sesi* halka sesleniyor**

Halk düşmanlarının karşısında hep birlikte savaş meydanlarındayız. İşçi sınıfının öncülüğü, halkın örgütlü gücü karşısında hiçbir düşman dayanamayacaktır. Sancaklarımızla, sloganlarımızla, marşlarımızla yine sel olup meydanlara akacağız. Ve bu kez kazanacağız.

Haydi halk yoldaşım
Fabrikadan atölyeden
Sancağımız önde
Yürüyoruz kinle
Türkiye Komünist Partisi
Halkın öncüsü
Gelecek onun için savaşanların

Burası *İşçinin Sesi*
***İşçinin Sesi* halka seslendi**

Hak verilmez alınır. Haklarımızı söke söke almak için, haydi mücadele alanlarında, grevlerde, yürüyüşlerde buluşalım!

Kızıl bayraklar
Dalgalanıyor artık
Silahları parıldıyor
Parıldıyor emekçinin
Parti sesleniyor

Dikkat dikkat
Burası Türkiye Komünist Partisi
İşçinin Sesi
***İşçinin Sesi* halka seslendi**

Haydi mücadele alanlarında, grevlerde, yürüyüşlerde buluşalım.

Bu son kavgadır yoldaşlar
Marks, Engels, Lenin
Haydi ilerleyin
Türkiye Komünist Partisi
Halkın öncüsü
Gelecek onun için savaşanların

İşçinin Sesi halka seslendi
Haydi mücadele alanlarında grevlerde, yürüyüşlerde, buluşalım

Televizyon yayını ve çeşitli çevrelerin yayına ilişkin tutumları hakkında bilgi ve hoş espiriler taşıdığı için, bazı vatandaşlarla polis, basın arasında geçmiş ve kaydedilmiş bazı telefon konuşmalarından parçalar veriyoruz.

Bazı telefon konuşmaları

Polis

P: Alo
X: Alo, polis mi efendim?
P: Evet.
X: Ne oluyor televizyonda, bana bir açıklar mısınız?
P: Efendim, televizyona bir korsan yayın girdi...
X: Nedir bu yayın?
P: Yani korsan yayın. TRT'nin haberi olmadan korsan yayın...
X: Kimdir bunlar efendim?
P: Siz nereden izlediniz?
X: Ben Topkapı'da oturuyorum.
P: Topkapı?
X: Evet.
P: Merak edilecek birşey yok. Biz de aldığımız istihbaratlara göre değerlendirmesini yapıyoruz, tesbit etmeye çalışıyoruz.
X: Kim bunlar, bana söyler misiniz?
X: Bu *İşçinin Sesi* Radyosu.
X: Bu kim yani?
P: Kimin yaptığını tespit etmeye çalışıyoruz. Korkacak bir durum yok.
X: Oldu.

Günaydın

X: Alo, iyi akşamlar efendim. *Günaydın* gazetesi mi?
G: Evet.
X: Ben, bu televizyonda olanlarla ilgili arıyorum.
G: Birçok okuyucu aradı.
X: Evet.
G: Gazeteyle görüştü. Ama herhalde yarın bir beyanat veririz.
X: Siz, peki, bu konuda bilgi veremeyecek misiniz?
G: Lüften ayrılmayın.
(Boşluk)
G: Alo, ben sizi başka bir yere bağlayayım.
X: Oldu, teşekkür ederim.
G: Alo.
X: İyi akşamlar. Ben, bu televizyonda olanlarla ilgili arıyorum.
G: Evet, efendim.
X: Nedir bu? Bir açıklama bekliyoruz. Bir vatandaş olarak herhalde hakkımızdır öğrenmek.
G: Efendim, biz de sizin kadar biliyoruz. Sizin yaşadığınızdan farklı birşey bilmiyoruz. Televizyonda bir propaganda faaliyeti var.
X: Evet.
G: Oayın üzerine gittik. Gelişme olarak birşey yok, zannetmiyorum, yani daha kimseyi yakalayamadılar.
X: Hayallah.
G: Özel bir propaganda yapmışlar.
X: Daha önce de yapmışlardı bunu. Hiç, ne haberi çıktı bunun, ne televizyonda söylendi, yani vatandaş böyle bilgisiz bırakılıyor.
G: Şimdi, onu biz de bilemiyoruz. O sıkıyönetim komutanlığının işi. Bir açıklama ya yapar, ... Bilemiyorum yani.
X: Yani bu konuda siz başka birşey bilmiyorsunuz?
G: Başka birşey... yani biz de sizin gibiyiz. Biliyorsunuz bu konular sıkıyönetim konuları. Sıkıyönetim dışarı ne taşırırsa biz onu alıp yazıyoruz. Onun dışında başka birşey yazamıyoruz. Sizce malumdur bu olay.
X: Evet. Ama gerçekten yazılması gerekiyor bu olayın. Bu bir meydan okuma...
G: Sıkıyönetim olayı. İşte bir ara dönemdeyiz, basın belli bir sınırlar içerisinde.
X: Oldu, teşekkür ederim. İyi akşamlar.
G: İyi akşamlar.

Milliyet

X: Alo, *Milliyet* gazetesi mi?
M: Evet.
X: Ben, bu televizyondaki yayın ile ilgili arıyorum.
M: Bir dakika.
X: Alo...
M: *(Başka biri)* Alo...
X: Alo, iyi akşamlar. Ben bu televizyondaki yayın ile ilgili arıyorum.
M: Buyrun efendim.
X: Ben çeşitli yerleri aradım. Bir kısmı cevap vermiyor, bir kısmı bilgi vermiyor. Nedir bu, bir açıklama bekliyoruz.
M: Ne, hangi konuda efendim?
X: Televizyondaki yayınla ilgili.
M: Hangi yayın efendim?
X: Bilmiyor musunuz?
M: Hangi yayın efendim? Şu anda yapılan yayın mı?
X: Evet. Bir propaganda yayını yaptılar televizyonda.
M: Ha, onu soruyorsunuz.
X: Evet.
M: Efendim. İki semtte korsan yayın yapılmış. İstanbul'da, Eyüp ve Çağlayan civarında. Emniyet takip ediyor tabii onları. Bizim haberimiz oldu. Biz takip ettik olayı. Ara sıra yapılıyor bu korsan yayın. Belirli birileri belli bölgelerde yapıyorlar. Bu akşam da iki yerde olmuş. Polis takip ediyor. Cağaloğlu'nda şey yapmadı, bizim bu semtlerde yoktu. Okuyucularımız ikaz etti. Polis bilgi sahibi. Banta alınmış bütün şeyler. Takip ediyorlar. Onlar yayının yapıldığı mesafeyi tayin ediyorlar.
X: Peki bu konuda bir açıklama yapılacak mı?
M: Yapılamaz efendim. Bu konularda yayın yaptırtmıyorlar bize.
X: Anlıyorum. Peki ama kendileri niye bir açıklama yapmıyorlar?
M: Kendileri... İstanbul'da biliyorsunuz sıkıyönetim var. Sıkıyönetim her semtte olmadığı için, duymayanlara da duyurulmuş olur düşüncesiyle yayın yapmıyor. Siz şey yapmayın, biz takip ediyoruz diyorlar.
X: Ama geçen yıl da böyle birşey olmuştu. Merakla izledim, bir açıklama yapılır, kimdir, nedir bunlar diye, bu konuda da bir açıklama yapılmamıştı.
M: Yapılmadı efendim. Yapılmıyor efendim.
X: Demek ki bunlar her zaman aynı şeyi yapacaklar.
M: Efendim biliyorsunuz. Belirli bir cihaz temini halinde 300-500 metrekarelik alanda vericiyi bozup araya giriyorlar. Bunları hareket halindeki vasıtalarda yapıyorlar. Yayını kesip sonra kaçıyorlar. Avrupa'da biliyorsunuz, korsan televizyon yayınları bile var.
X: Yani bunları yakalamak mümkün değil mi?
M: Yakalamak mümkün tabii. Geçen yıl yapanlar yakalandı mesela.
X: Ha yakalandı mı?
M: Yakalandı tabii efendim.
X: Ha iyi bari. O zaman o konuda bari bilgi sahibi olsak.
M: Valla efendim işte biliyorsunuz, bu konular hassas olduğu için ve sıkıyönetim olduğu için basın da şey yapamıyor.
X: Anlıyorum. Oldu. Peki bu konuda benim bilgi sahibi olmam için arayabileceğim bir merci yok mu?
M: Var efendim. Şey var, Emniyet Müdürlüğü veya sizin bulunduğunuz semtteki Emniyet Nöbetçi Amirliği. Ama benim diyeceğim, daha fazla bilgi vereceklerini sanmıyorum. Bu kadar şey yapacaklar. Pek çok vatandaşımız belki bu akşam arıyordur. Aslında haklısınız açıklama yapılması lazım.
X: Kesin lazım, saklamanın bir anlamı yok.
M: Evet efendim.
X: Oldu peki teşekkür ederim, iyi akşamlar.
M: Sağolun efendim.

Anadolu Ajansı

X: Alo, Anadolu Ajansı mı?
AA: Evet.
X: Ben bu televizyondaki yayın hakkında aramıştım. Bu konuda bilgi verebilir misiniz acaba?
AA: Siz kimsiniz efendim?
X: Ben Nişantaşı'ndan arıyorum.
AA: Ne yapacaksınız ki, niçin soruyorsunuz?
X: Nasıl ne yapacağım yani? Resmen ortaya çıktılar, meydan okudular, niye sormayayım yani?
AA: Gördünüz mü televizyondan?
X: E, gördüm tabii.
AA: İşte bilindiği gibi. Daha önce de olmuştu. Bundan epey önce. Aynı şey.
X: Nasıl yapıyorlar bunu?
AA: Nasıl yapıldığını bilsek, güvenlik kuvvetlerine yardımcı olur, yakalanmalarını sağlarız. Kimse bilmiyor ki.
X: TRT birşey yapamıyor mu efendim?
AA: Yayına giriyor efendim. Korsan radyo yayına giriyor. Bunlar bir vericiden yayın yapıyor. Ama yerleri falan belli değil.
X: Yani yakalanamıyor mu bunlar?
AA: Hayır, hayır.
X: Allah, allah. Bütün Türkiye'de mi yapıyorlar?
AA: Hayır, sadece İstanbul. O da belli bir bölge, tüm İstanbul'a değil.
X: Nasıl belli bir bölge?
AA: Mesela biz buradan izleyemedik. Sanıyorum Mecidiyeköy taraflarında duyuldu.
X: Ha, anlıyorum. Peki bu konuda bilgi sahibi olacak mıyız acaba? Açıklama falan yapılacak mı yani?
AA: Bu konuda şöyle: Eğer sıkıyönetim bir açıklama yaparsa, gazeteler bunu yazar.
X: Anlıyorum.
AA: Yakalandı diye belki bir açıklama yapma gereği duyar. O zaman öğrenirsiniz, o şekilde.
X: Hayır, geçen yıl benim akrabalarım anlatmıştı bana, ben görmemiştim. Fakat bu konuda bekledik bekledik ne gazetelerden, ne televizyondan birşey çıkmadı. Niye çıkmadı?
AA: Sıkıyönetim olduğu için böyle şeyler izne bağlı oluyor. Kritik şeyler çünkü.
X: Anlıyorum ama bizim hakkımız değil mi öğrenmek?
AA: İşte sıkıyönetim koşullarında, normal birşey değil, normal bir yönetim olmadığı için, belli şeylere sansür koyuyorlar.
X: Yani bunlar heryerde yapmadılar mı diyorsunuz siz?
AA: İşte belli yerlerde yaptılar. Bugün buradaysa yarın başka yerlerde yaparlar, belli olmaz.
X: Yani ellerini kollarını sallaya sallaya yapıyorlar mı?
AA: Evet. İşte bunun açıklanmamasının bir nedeni, soruşturma açısından, güvenlik açısından... Mesela ben basın mensubu olmasaydım, öğrenemeyecektim. Ancak yarın gazetelerde yazdıkları vakit bütün Türkiye öğrenecek. Bu da onların amaçlarına alet olmaktır. Yani propagandalarına. Ama şimdi mesela, benim gibi birçok vatandaş duymamıştır, hiç de haberi olmayacaktır.
X: Ama bu sefer biz diyoruz ki, yani ben açıkça size söyleyeyim: Demek ki korktukları birşey var ki açıklamıyorlar diyoruz. Öyle diyoruz çünkü, resmen meydan okuyor bu yayın.
AA: Doğru da, işte, öteki yönleri de düşünmek lazım. Hani yarın gazeteler yazarsa, televizyona girdiler diye, bu sefer kamuoyunda daha değişik düşünceler oluşacak. "Vay be adamlar neler yapıyorlar, demek ki bitmemiş, demek ki halen varlar."
X: Evet ama demek ki hakikaten bitmemiş ki yapıyorlar bunları, öyle değil mi?
AA: Tabii mutlaka, kökleri kazınmış denemez. Çıkıyorlar.
X: Geçen sefer de yapmışlardı. Yakalanmadılar mı geçen sefer?
AA: Sanmıyorum.
X: Anlıyorum. Yani bunların işi hiç belli değil diyorsunuz. Yarın yine yapabilirler.
AA: Olabilir.
X: Oldu, çok teşekkür ederim. İyi akşamlar.
AA: İyi akşamlar.

Son Havadis

X: *Son Havadis* mi efendim?
SH: Evet.
X: Televizyonda birşey oldu, stüdyoyu bastı komünistler diyorlar.
SH: Neyi basmışlar.
X: Televizyon stüdyosunu basmış komünistler.
SH: Ne zaman oldu?
X: Ben televizyon seyrediyordum. Propaganda yapmaya, komünist propaganda yapmaya başladılar. Bundan haberiniz yok mu sizin?
SH: Valla ne bileyim ben, biz gazetede birşey duymuyoruz.
X: Haberiniz yok mu? Biz seyrettik gördük.
SH: Tamam yarın çıkacak o zaman.
X: Ee, sizin haberiniz yok mu efendim?
SH: Hayır bizim haberimiz yok.
X: Anlıyorum ama gerçekten önemli birşey oldu. Televizyonda yayın yaptı komünistler.
SH: Komünistler nasıl yayın yapabilir, yahu Türkiye'yi şey mi buldular yani?
X: Yaptılar, ben seyrettim diyorum size.
SH: Nerenin komünistleri, ama nerenin?
X: Türkiye'nin. Türkçe konuştular.
SH: Yahu onlar Ermeni asıllılar. Ermeni *Asala*, Ermeni *Asala!*

X: Türkçe konuştular.
SH: Bunlar baskı yaparlar, NATO birliğine, Amerika'ya.
X: Türkiye'ye yönelik yaptılar.
SH: Ermeniler. Bizim Kars, Erzurum vilayetini istiyorlar.
X: Ama onlar öyle birşey söylemedi ki!
SH: Ne dediler?
X: İşsizlik var dediler, açlık var dediler, marş söylediler. Komünist propaganda yaptılar yani.
SH: Nerenin, Türkiye'nin komünistleri mi?
X: İstanbul'da. İşte, diyorum, ben Nişantaşı'ndan seyrettim. Herhalde bütün Türkiye'ye yapmışlardır. Ne bileyim ben.
SH: Türkiye'nin düşmanı çok, tabii yapıyorlar.
X: Yarın yazacak mı?
SH: Tabii, Türkiye'de ne olup bitmiştir, gazeteler yazar. Sadece bizimki değil, hepsi yazar.
X: Oldu, bekliyoruz o zaman. Çok teşekkür ederim.
SH: Birşey değil.

Türk Haberler Ajansı

X: Alo Türk Haberler Ajansı mı efendim?
THA: Evet.
X: Ben bir korsan yayınla ilgili olarak arıyorum.
THA: Ne gibi?
X: Marş söylediler, komünist propaganda yaptılar.
THA: Programlar biliyorsunuz denetimden geçiyor. O tür programın yayınlanmasına izin verilmez.
X: Ben seyrettim.
THA: Biz de seyrettik ama sizin bahsettiğiniz propaganda meselesini göremedik.
X: Marş söylediler.
THA: Programlar denetimden geçmiş programlardı.
X: Ama komünist propaganda yaptılar, devlete küfür ettiler. O zaman nasıl denetimden geçti anlamıyorum?
THA: Bilemiyorum. Seyretmediğim için...
X: Evet ama ben sizin haberiniz vardır diye arıyorum. Aslında ben nöbetçi müdürlüğü de aradım. Söylediler, korsan yayın diye.
THA: Olabilir efendim, mümkündür. Şimdi efendim, siz şey diyorsanız, böyle birşey sözkonusu ise, bununla ilgili gerekli açıklama yarınki şeylerde zaten açıklanır. Yarın, yani, bunun yaygarası kopar. Onunla ilgili olarak zaten şu anda işlem yapılmıştır. Yarınki gazetelerde, yarınki haberlerde falan bu konuda geniş bilgi verilebilir.
X: Oldu, o zaman ben artık yarınki haberleri bekleyeceğim. Eğer birşey çıkmazsa sizi tekrar ararım.
THA: Çünkü biliyorsunuz, tam da şey, geçiş dönemi. Ortalığı inletmemek için hiçbir şey de yayınlanmaz.
X: Oldu, peki teşekkür ederim.
THA: Rica ederim.
X: İyi akşamlar.

Cumhuriyet

C: Alo, *Cumhuriyet* gazetesi, buyrun.
X: Alo, iyi akşamlar efendim, lütfen siz bir bilgi verin. Bu televizyondaki yayın nedir?
C: Hangi yayın efendim?
X: Televizyonda bir ara haberler kesildi. Bir yayın oldu. Propaganda yaptılar.
C: Nasıl bir yayındı efendim?
X: Yayın kesildi, haberler kesildi, marşlar, konuşmalar, propagandalar oldu.
C: Propaganda olmuş, komünizm propagandası.
X: Yani nasıl oldu bu? TRT merkezinden falan mı oldu?
C: TRT merkezinden falan değil. Bir yerden yayına girmişler.
X: Hayır, geçen sene de böyle birşey oldu. İkide bir olup duruyor artık.
C: Evet, işte yayına giriyorlar, başka birşey olduğu yok, yayına giriyorlar. Televizyonun yayınına ayarlamışlar frekanslarını.
X: Fakat hiç kimse doğru dürüst bir açıklama yapmıyor bu konuda. Geçen sene de bekledik bir açıklama yapılsın, nedir, ne değildir diye. Yarın yazacak mısınız bari?
C: Yasak gelmezse tabii.
X: Geçen sefer ne hiçbir gazetede bir haber, ne televizyondan bir açıklama, ne radyodan birşey duymadık.
C: Sıkıyönetim yasaklıyor efendim.
X: Şimdi de mi yani? Demokrasi geldi?
C: Hı?
X: Demokrasi geldi ülkeye, şimdi de mi?
C: Demokrasi mi geldi?
X: Gelmedi mi? Yani, ne bileyim, ben de anlamadım aslında bu nedir böyle? Televizyondan yayın yapılıyor, ne birşey yazılıyor, ne birşey çiziliyor, ne aydınlatılıyor.
C: Evet, siz de haklısınız.
X: Haklıysak, bizi biraz aydınlatın, yarın okuyalım, nedir, ne değildir bu.
C: Fakat bu önemli birşey değil, üzerinde durmaya değmez.
X: Bilmiyorum bana önemli göründü, televizyondan haber kesiliyor, komünizm propagandası yapılıyor, önemsiz mi?
C: Olur böyle şeyler. Yapılacak birşey yok, telaşlanmayın.
X: Oldu, sağolun. İyi akşamlar.

Emniyet Nöbetçi Müdürlüğü

NM: Nöbetçi Müdürlük komiser yardımcısı, buyrun.
X: İyi akşamlar efendim. Ben televizyondaki yayın hakkında bilgi almak istiyorum. Nedir, bizi biraz aydınlatır mısınız?
NM: Korsan. İşte araya giriyor, sesi kesiyor, konuşuyor.
X: Her tarafta mı oldu?
NM: Yok, bunların yayın alanı ancak, Şişli, Okmeydanı, Beyoğlu, Mecidiyeköy, Aksaray...
X: Ha, bu yalnız İstanbul'da mı oldu?
NM: Bu aralarda. Yakalamaya çalışıyoruz.
X: Bu geçen sene de olmuştu, yakalanamıyor mu, ne oluyor?
NM: Esasında ben sizden de şüpheleniyorum ama. Neyle telefon ediyorsunuz bilmiyorum ama...
X: Ne şüpheleneceksin kardeşim! Vatandaşın hakkı değil mi sormak?
NM: Tabii, tabii. Demek istediğim, herkesten şüphelenebilinir. Siz de yapmış olabilirsiniz, o da, o da... Yoksa...
X: Oldu, teşekkür ederim.

GÜNAYDIN

31 AĞUSTOS 1985 CUMARTESİ ★ YENİ BİR GÜN YENİ BİR GÜNAYDIN ★ 50 LİRA KDV DAHİLDİR

Küstahlar!

Yasadışı Türkiye Komünist Partisi Televizyonda haber bülteni okunurken araya girerek korsan yayın yaptı

- Yüzlerini göstermeye cesaret edemeyen biri kadın iki militan 12 Eylül hakkında ileri geri konuşarak "Okullarda fabrika-larda yeniden örgütlenmekten" söz ettiler..
- Küstahların sadece ses olarak verilen yayını 10-15 dakika kadar İstanbul'un birçok semtinde dinletildi. Polis ekipleri yayın başlar başlamaz yolları keserek gezici olduğu sanılan yayın istasyonunu bulmak için yoğun bir arama faaliyetine giriştiler..
- Yayın sırasında Türkiye Komünist Partisi marşını çalan küstahlar, kiralardan, elektrik ve su paralarından söz ettiler ve yayını "Yaşasın Türkiye Komünist Partisi" diye bitirdiler. Bu arada aynı küstahlar saat 21.00 sayfasında İstanbul Radyosu'nun da yayınını keserek yine kin kustular..

Yobazlar yurt dışında radyo istasyonu kurdu

Şükrü KÜÇÜKŞAHİN

Dünyanın sayılı kumarhanelerinin bulunduğu Monako'da olduğu belirtilen radyodan seriatcılar "Türkiye yoldan çıktı, her yer kumarhane zinahane ile dolu" diye yayın yapıyor.

(Haberi 4'üncü sayfada)

GÜNAYDIN

ÇARŞAMBA 4 EYLÜL 1985 4 SEPTEMBER 1985 MITTWOCH NO:1464

Cumhurbaşkanı Kenan Evren TBMM'nin yeni yasama yılına başlaması nedeniyle verilen kokteylde, TBMM Başkanı Necmettin Karaduman'a korsan radyo yayınlarına ilişkin belge verdi. Cumhurbaşkanı Evren, bölücülerin halkı kışkırtmak istediklerini, kendilerini hedef aldıklarını bildirdi. Evren "Bizi hedef alıyorlar ama biz memleketin kötülüğü için değil iyiliği için çalışıyoruz. Zaten hiç bir beklentimiz yok" dedi.

Cumhurbaşkanı Evren, kokteyle geldiğinde, kendisini karşılayan Necmettin Karaduman'a "Siz bu korsan radyo yayınlarını dinlemiş miydiniz?" diye sordu. Karaduman, dinleyemediğini söyleyince Evren, elindeki zarfı uzatarak "Bakın burada o korsan yayınların deşifre edilmişi var. Bunlar bölücü yayın yapıyorlar. Halkı kışkırtmak istiyorlar. Türkiye'de yönetimi faşist göstermek istiyorlar. Vatandaşa (sokağa dökülün, eylem yapın) diye yayın yapıyorlar" diye konuştu.

Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin yeni yasama yılına girişi vesilesiyle Meclis'te verilen kokteylin baş konuğu Cumhurbaşkanı **Evren, Necmettin Karaduman**'la sohbet ederken, ölüm tehditleri aldığını söyledi. **Evren, "Bizi hedef alıyorlar. Ama biz memleketin kötülüğü için değil, iyiliği için çalışıyoruz. Hiçbir beklentimiz yok. 3 yıl sonra 70 yaşıma basacağım"** dedi.

Evren, Karaduman'a **"Siz korsan yayınları dinlemiş miydiniz?"** diye sordu. **Karaduman,** dinlemediğini söyleyince **Evren,** elindeki zarfı uzatarak şöyle dedi:

"Bakın burada o korsan yayınların deşifre edilmişi var. Bunlar bölücü yayın yapıyorlar. Halkı kışkırtmak istiyorlar. Türkiye'de yönetimi faşist göstermek istiyorlar. Vatandaşa 'sokağa dökülün, eylem yapın' **diye yayın yapıyorlar."**

Cumhurbaşkanı, bölücü yayın yapan korsan radyoya dikkati çekti

Evren: Ölümle tehdit ediliyorum

● Cumhurbaşkanı "Kendine uçak aldırttı dedirtmem,, diye konuştu

KORSAN RADYO

Cumhurbaşkanı **Evren,** kokteyle geldiği sırada kendisini karşılayan TBMM Başkanı **Necmettin Karaduman'a "Siz bu korsan radyo yayınlarını dinlemiş miydiniz?"** diye sordu. Karaduman'ın dinlemediğini bildirmesi üzerine **Evren,** cebinden çıkardığı bir zarfı uzatarak **"Bakın burada o korsan yayınların deşifre edilmiş metni var. Bunlar bölücü yayın yapıyorlar. Halkı kışkırtmak istiyorlar. Sokağa dökülün, eylem yapın diyorlar. Türkiye'deki yönetimi faşist göstermek istiyorlar"** şeklinde konuştu.

Evren, bu arada yıllardır kendisinin de **ölümle tehdit"** edildiğini kaydederek, **"Bizi hedef alıyorlar. Ama biz memleketin kötülüğü için değil, iyiliği için çalışıyoruz. Zaten bu yaştan sonra hiçbir beklentimiz de yok. Üç yıl sonra 70 yaşıma basacağım"** dedi.

Bir işçi sendikasında uzun erimde asıl hava alacak olan dış güç sermayenin sinsice sendikaya sızmış uşaklarıdır.

Asıl burjuvazi hava alır

Tercüman önce "TKP Türk-İş'e sızmak istiyor" diye manşet attı ve gazetemizden Türk-İş'te sendikal birliği savunan, grevlerin yayılmasını destekleyen bir yazıdan parçalar bastı. Ertesi gün ise, çoğu sermayenin Türk-İş'e sızdırdığı sendikacıların ağzından "TKP hava alır" yollu demeçler yayınladı. Kuşkusuz bir işçi sendikasında, uzun erimde asıl hava alacak olan, işçi sınıfına yabancı ve düşman güç sermayenin sendikaya sızmış uşaklarıdır! Zaten yazılar da, bu sızıntıların sendikal harekette kalabilmelerini ve işçi düşmanı emellerini gerçekleştirebilmelerini sağlama telaşıyla yazılmıştır.

Yazıların genel olarak amacı, Türk-İş'te anti-komünist rüzgarlar körükleyerek, Türk-İş'i eylemsizliğe ve bölünmeye itmektir. *Tercüman*, komünistler Türk-İş'te birlikten ve grevlerin yayılmasından yanadırlar diye çığırtkanlık yaparak, Türk-İş'in kara ve sarı sendikacılarını tam ters yönde itmeye çalışıyor. Öyle ya komünistler birlikten ve eylemden yana iseler, kara ve sarı sendikacıların bölünme ve eylemsizlik doğrultusunda uğraşmaları gerekir.

İyi ama, zaten Türk-İş'i bölme, grev yapılmıyor diyerek grev yapmama gibi fikirleri var güçle benimseyen kara ve sarı sendikacıların, kendi fikirleri doğrultusunda itme gereksinimi nereden kaynaklanıyor? Yine bunun gibi, komünistleri değil Türk-İş'te, rüyalarında bile görmekten zaten öteden beri ölesiye korkan bu kara ve sarı sendikacılara, "Türk-İş'e sızmak(!) isteyen komünistler" hakkında uyarı yapma gereksinimi nereden kaynaklanıyor?

Aynen komünistler gibi, örgüt bölünmemelidir, grevler yayılmalıdır diye düşünen Türk-İş tabanı karşısında, Türk-İş'teki kara ve sarı sendikacıların gerilemekte, köşeye sıkışmakta olmalarından ve temsil ettikleri dış güçlerin açık desteğine muhtaç kalmalarından kaynaklanıyor. Bu da gösteriyor ki, komünistlerin sendikalara "sızmak" gibi bir sorunu yoktur ama burjuvazinin kendi sızdırdığı adamları koruyabilmek ve yenilerini sızdırabilmek gibi büyük bir sorunu vardır!

Burjuvazi uzun bir süredir Türk-İş üzerine şu hesabı yapıyor: Bir yandan örgütü eylemsizlik içinde, böylece sömürüyü de azgın boyutlarda tutmak. Öte yandan bu eylemsizliğin bozulmaya yüz tutmasına paralel olarak örgütü bölünmeye, böylece çeşitli burjuva siyasetlere taban olmaya doğru itmek.

Nitekim, Türk-İş içindeki sağlı-sollu çeşitli burjuva sendikacılar, tam da bu hesaba uygun bir işbölümü içinde uzun süre uğraştılar. Üst yönetim açıkça oyalama taktikleri yaparken, özellikle sosyal demokrat sendikacılardan buna karşı sesler yükseldi. Ancak onlar da bu seslerin yanısıra, Türk-İş'ten ayrılmak, sosyal demokrat çizgide bir "DİSK" kurmak gibi sesler de yükseltiler. Böylece Türk-İş'in eyleme geçmesi ile bölünmeden kalması birbirinin karşısına oturtuldu. Türk-İş ya birlik içinde eylemsiz duracaktı, ya eyleme geçecekti ama eyleme geçen Türk-İş değil, onun parçaları olacaktı.

Bu doğrultuda uzun süre uğraşıldı. Ancak evde yapılan bu hesap, ne hoştur ki, Türk-İş tabanından yükselen sabırlı ve inatçı tutuma uymadı ve uymaması da hem burjuvaziyi, hem onun sendikalardaki sızıntılarını epey sıkıntıya soktu.

Türk-İş tabanı iş yasasından anayasasına dek bütün yasal çerçeveye karşıdır ve bunu kaldırıp atmak istiyor. Türk-İş tabanı, bugünkü yasal çerçeveyi bahane ederek sendikal savaşımı hepten rafa kaldırmaya da karşıdır ve eylem yapmak istiyor. O aynı zamanda, yönetimin uzun süredir izlediği oyalama taktiklerini bahane ederek örgütten ayrılmaya vb. de karşıdır ve Türk-İş bölünmesin istiyor. Kısacası Türk-İş tabanı Türk-İş'i bütün olarak eylem yapma ve bu yasaları kaldırıp atma yönünde sabırla, inatla ve giderek artan bir güçle itiyor.

Nitekim bu Türk-İş içinde değişen havalardan da açıkça anlaşılmaktadır. Türk-İş'in Samsun'da yapılan toplantıları dizisi bu değişimi yansıtmıştır. Hem yasal değişmelere ilişkin olarak Türk-İş açısından ciddi sayılacak istemler sıralanmış, böylece eylemsizliğin fazlaca sürdürülemeyeceği ima edilmiştir. Hem de önceden açıkça belirtilen ayrılma fikirleri yalanlanmış, böylece bu konuda da tükürülen yalanmıştır. Türk-İş, bölünmeden birşeyler yapmak zorunluluğuyla karşı karşıya kalmıştır ve bu zorunluluğun sıkıntısı toplantıların üstüne çökmüş, toplantılar demagojik militanlığın bile pek yapılmadığı bir sönüklük içinde geçmiştir.

Türk-İş tabanı, burjuvazinin hesaplarını bozmuştur. Komünistlerin ve ileri işçilerin bilinçli değerlendirmeleriyle, Türk-İş tabanının sınıf sezisiyle vardığı sonuçlar üst üste düşmektedir. Türk-İş tabanı komünistlerin safında yer almıştır. Bu, burjuvaziye ve onun sendikalardaki sağlı sollu sızıntılarına büyük bir şamardır. Bu şamarın acısıyla bugün bu yazıları yazıyorlar.

Burjuvazi hesaplarının bozulmakta olduğunu bir süredir görüyor. Bundan pek sıkılıyor ama boş durmuyor, o da birşeyler deniyor. Temmuz ayında Çalışma Bakanlığı istatistikleri MİSK'i birdenbire "terfi" ettirdi. Bu Türk-İş'in hesap dışı çizgilere kaymasına karşı bir önlemdir. Sonra, Türk-İş'e eylemsizlik doğrultusunda yeni bahaneler yaratmak için mali soruşturmalar, yolsuzluk suçlamaları vb. yaptılar. Samsun toplantılarında Türk-İş'in resmi organları bölünme, ayrılma vb. söylentileri yalanlarken, gazeteler "Türk-İş bölünüyor" diye asılsız, tamamen bölünme propagandası anlamını taşıyan "haberler" bastılar. Şimdi de "komünistler birlikten ve eylemden yanalar" diye gürültü kopararak, hem Türk-İş'i eylemsizliğe ve bölünmeye itmeye, hem de Türkiye Komünist Partisi-*İşçinin Sesi*'nin pırıl pırıl siyasal kimliğini, menşevik resmi TKP ile karıştırarak bulandırmaya çalışıyorlar! Türk-İş'te komünistlerin güçlenmesine karşı her yolu deneyip, bu yollar tutmazsa diye son tampon olarak da, adı komünist kendi azılı oportünist olan sahte TKP'yi öne sürüyorlar.

İşçi sınıfımız bütün bu çabaları boşa çıkarmalıdır. Türk-İş'i hem böldürmemeli, hem boş durdurmamalı, eyleme geçmelidir. Sendikalarda tabanın istekleri yerine burjuvazinin hesaplarını uygulayan sahte "sendikacılar"ı yönetimden devirirken, işçi hareketi içinde de burjuvazinin beşinci kolu sahte "komünistler"in maskesini düşürmelidir.

Şimdi, "sendikacılar"ın *Tercüman*'a verdikleri demeçlere bir bakalım.

Kaya Özdemir

Türk-İş "Eğitim"(?) Sekreteri Kaya Özdemir şöyle demiş:

"Dışarıdan verilen talimatlarla komünistlerin Türk-İş'e sızacakları endişesine kapılmaya gerek yoktur. Sendikal mücadele böyle vehimlere terkedilemez.

"Komünistlere ve faşistlere Türk-İş'te yer yoktur. Türk-İş topluluğu demokrasiye aşık bir topluluktur. Türk-İş hür sendikacılığın yeniden hayata geçirilmesi için mücadele veren bir kuruluştur. Sinsi ve hain yollarla sızmalar olursa Türk-İş bunları da kusar tasfiye eder." (*Tercüman*, 23 Ağustos 1985)

Önce şu "dışarı" kavramı üzerinde duralım. Her örgütün bir örgütsel işleyişi vardır. Bu işleyişi o örgütün dışından belirlemeye, bu örgütün kendi alması gereken kararları o örgütün dışından dayatmaya, dışarıdan müdahele denebilir. Öte yandan her örgütün ekonomik-toplumsal-siyasal konulara ilişkin şöyle ya da böyle bir tutumu vardır. Bu tutum o örgütün görevleriyle, sınıfsal niteliğiyle uymuyorsa, burada da bir dış etki söz konusudur.

Bir işçi örgütü için "dışarı"nın, hem örgütsel, hem tutum olarak ana ölçütü işçi sınıfının çıkarlarıdır. O örgütün işleyişi ve tutumu, işçi sınıfına yabancı, hele ki onu sömüren düşman sınıf tarafından ya da bu sınıfın çıkarları doğrultusunda belirleniyorsa, işte o zaman "dışarıdan verilen talimatlar", "sinsi ve hain yollarla sızmalar" geçerlidir.

Türk-İş bir işçi örgütüdür ama onun ne örgütsel işleyişini belirleyen işçilerdir, ne de genel tutumu işçi örgütü olmakla uyumlu bir çizgidedir. Türk-İş'in nasıl işleyeceğini yeni iş yasaları, işçiye eskisinden de daha düşman bir çizgide ve en ayrıntısına kadar belirlemiştir. Yani bir kez örgütsel açıdan Türk-İş, dışarıdan, sömürücü sınıflardan talimatlarla işlemektedir. Türk-İş yöneticilerinin tutumu ise, sendika yönetiminde kalabilmek için işçiden yana *görünen* ama gerçekte sömürücü sınıftan yana yontan, sömürücülere hizmet eden bir tutumdur. Sinsilik, işçiden yana görünmekte, hainlik ise gerçekte işçi düşmanı bir tutum izlemekte somutlanmaktadır.

Devamı sayfa 14'de

Türk-İş Eğitim Sekreteri Kaya Özdemir "Hainler Türk-İş'e sızamaz" dedi

"TKP hava alır"

- **Ali Ekber Güvenç** (Basın-İş): "Bunları ciddiye almıyoruz"
- **Güral Erçakır** (Ağaç-İş): "Bu hareketlerin sonunda bir şey olmaz"
- **Tamer Eralan** (Çimse-İş): "Gözümüzde büyütmeyelim"
- **Bayram Meral** (Yol-İş): "O kitlenin işçiden haberi yoktur"
- **Ahmet Balaman** (Koop-İş): **Turan Çağlar** (Haber-İş): "Türk işçisi üzerinde etkili olamazlar"

ANKARA, (Tercüman)- Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu Eğitim Sekreteri Kaya Özdemir, **"Dışarıdan verilen talimatlarla komünistlerin Türk-İş'e sızacakları endişesine kapılmaya gerek yoktur. Sendikal mücadele böyle vehimlerle terkedilemez"** dedi. Özdemir, **"Sinsi ve hain yollarla sızmalar olursa, Türk-İş bunları da kusar, tasfiye eder"** şeklinde konuştu.

Merkezi Doğu Berlin'de bulunan kanun dışı Türkiye Komünist Partisi'nin Londra'daki yayın organı **"İşçinin Sesi"** isimli dergide yurt içindeki komünistlere **"Türk-İş'e sızmaları"** çağrısında bulunduğu iddasıyla ilgili görüşlerini bildiren Türk-İş Genel Eğitim Sekreteri Kaya Özdemir, **"İşçinin Sesi adlı illegal derginin İngiltere'de yayınlandığını, Liverpool'dan Türkiye'ye postalandığını biliyoruz. Ancak böyle talimatlarla yurt içindeki komünistlerin Türk-İş'e sızacakları endişesine kapılmayız. Sendikal mücadelemiz devam edecektir"** diye konuştu.

Türk-İş'in kurulduğu 31 Temmuz 1952 tarihinden bu yana, komünizme, faşizme, yoksulluğa ve cehalete karşı mücadele veren bir kuruluş olduğunu ifade eden Özdemir, **"Komünistlere ve faşistlere Türk-İş'te yer yoktur. Türk-İş topluluğu demokrasiye âşık bir topluluktur. Türk-İş, hür sendikacılığın yeniden hayata geçirilmesi için mücadele veren bir kuruluştur"** şeklinde konuştu.

Türk-İş Eğitim Sekreteri Özdemir, Türk-İş'in, bünyesine sinsi ve hain yollarla yapılacak sızmaları da derhal kusacağını, tasfiye edeceğini söyleyerek, **"Bundan kimsenin şüphesi olmasın"** dedi.

Sendika başkanları Türk-İş içerisindeki sendikaların dışarıdan yönlendirilmek istenmesinin gülünç olacağını belirterek **"Kimseden akıl almaya ihtiyacımız yoktur. Bizi dışarıdan yönlendirmeye çalışanlar hava alırlar"** dediler.

Basın-İş Genel Başkanı **Ali Ekber Güvenç** bu tür kişi ve kuruluşların maksatlarının illegal politikalarını gerçekleştirmeye yönelik olduğunu belirterek **"Bu illegal örgütlerin amaçları bellidir. Biz bunları ciddiye almıyoruz. Ard niyetli telkinler bizleri bölmeye yöneliktir ve buna da güçleri yetmez"** derken **Ağaç-İş Sendikası Genel Başkanı Güral Erçakır** da şunları söyledi:

"Bu yayınları yapanların amacı, kendi politikalarını yürütmektir. Genç arkadaşlarımızın heyecanından faydalanmak istemektedirler. Ama bunun mümkün olacağı kanaatinde değilim. Bu tür hareketlerin sonunda bir şey olacağına inanmıyorum."

Çimse-İş Genel Başkanı Tamer Eralan da bu çağrıların sahiplerinin Türk işçisi nezdinde itibar görmediğini belirtti ve **"Bu hareketleri yapanlar yasadışı yayınlarla güç aramaktadırlar. Onun için bunları gözümüzde büyütmememiz lâzım"** dedi. Yol-İş Genel Başkanı Bayram Meral ise **"Türk işçisinden haberi olmayan bir kitlenin işçilerimizin ve vatandaşlarımızın meselelerinden bahsetmesi gülünçtür"** şeklinde konuştu.

Koop-İş Sendikası Genel Başkanı **Ahmet Balaman** ve Haber-İş Sendikası Genel Başkanı **Turan Çağlar** da **"Bu tür faaliyetleri yapanlar, hareketleriyle güçsüzlüklerini ortaya koyuyorlar. Türk, işçisi üzerinde etkili olmayanların ciddiye alınmaması gerekir"** dediler.

Baştarafı sayfa 13'de

İşte Kaya Özdemir, Türk-İş'e sinsi ve hain yollardan sızmışların önde gelenlerindendir. Bu, Türk-İş tabanında giderek daha iyi açığa çıkmaktadır. Türk-İş'in son kongresinde, kongre her açıdan güdümlü olduğu halde, Kaya Özdemir 349 oy kullanabilir delegenin yalnızca 167'sinin, yani %49'unun oyunu alabilmiştir. Sınıf sendikacılığının yasaklar ve demir parmaklıklar arasında tutulmak istendiği bir ortamda, Özdemir gibilerine verilen oylar zaten hiçbir anlam taşımıyor. Ama taşıdığını varsaysak bile, Özdemir Türk-İş tabanı adına konuşacak oy çoğunluğunu temsil etmiyor.

Kaya Özdemir, Türk-İş'e sinsi ve hain yollardan sızmış, maskesi düşmekte olan bir yöneticidir. Komünistlere karşı söylediği sözler konumunu koruma telaşındandır ve sinsiliğine, hainliğine yeni bir örnek oluşturmaktadır.

Özdemir, "sendikal mücadele böyle vehimlere terkedilemez" diyor. Hangi sendikal mücadele? Türk-İş yönetimi sendikal mücadeleyi zaten çoktan terketmiştir. İşçi tabanın ve komünistlerin basıncının yarattığı vehimlerle, tam tersine, belki şimdilerde sendikal mücadele görünümünde birşeyler yapmak zorunda kalacaktır.

Özdemir, hür sendikacılığın yeniden hayata geçmesi için mücadele(!) ettiklerini belirtiyor. Bir kez Türkiye'de hiçbir zaman "hür sendikacılık" olmadı. Olduğu kadarıyla da, sendikacılıkta hürriyet, 15-16 Haziran'larla, DGM direnişleriyle, Profilo barikat savaşlarıyla kazanılmıştı. Bu kazanımlar faşizm altında hayattan kaldırılırken, Türk-İş yöneticileri parmak kıpırdatmadıkları gibi bir de, faşizme bakan verdiler ve bu bakan bugün Türk-İş'in üst yönetimindedir. Özdemir, hangi yüzle faşistlere karşı ve "hür sendikacılık"tan yana konuşuyor? Faşistlerle birlikte, "hür sendikacılığı" kendi elleriyle budadılar!

Özdemir, Türk-İş topluluğu demokrasiye aşık bir topluluktur diyor. Bir kez bu sözler demagojidir. İşçi sınıfı, Türk-İş'in işçi tabanı, demokrasiye, hem de 12 Eylül öncesindeki gibi güdük demokrasiye, ya da batı ülkelerindeki gibi daha genişçe bir burjuva demokrasisine değil, aktif yığın demokrasisine aşıktır. Ama bu aşk, ne Türk-İş yönetimi, ne de Kaya Özdemir için geçerli değildir. Kaya Özdemir böyle söyleyerek, kendini işçilere hoş göstermeye çalışıyor. Yani nabza göre şerbet vererek, yine sinsilik yapıyor.

Türk-İş yönetimi ve Kaya Özdemir, demokrasiye aşıksa neden faşizmi susarak karşıladı? Neden 1982 Anayasası'na evet dedi? Neden iş yasalarına karşı sesini yükseltmedi? Neden hâlâ eylemsizlik içinde, doğru dürüst bir eylem koymuyor? Neden Türkiye ve Türk-İş çapında komünistleri dışlamak için çırpınıyor? Çünkü Türk-İş yönetimi demokrasiye değil, burjuvaziye, burjuva sınıf çıkarlarına, sömürüye aşıktır! Ve işçi tabanın haklarını, çıkarlarını savunabilen bir Türk-İş, ancak bu sinsi ve hain dış güçleri kusarak yaratılacaktır.

Sendika başkanları

Şimdi gelelim sendika başkanlarının dediklerine. Önce şunu belirtelim ki, bir sol örgüte karşı *Tercüman* gazetesi sayfalarında demeç vermeleri, dediklerinden bağımsız olarak, bu sendika başkanlarının cibiliyetlerini yeterince açık etmektedir. Bunların *İşçinin Sesi*'ne karşı topluca dedikleri ise şuymuş:

"Kimseden akıl almaya ihtiyacımız yoktur. Bizi dışarıdan yönlendirmeye çalışanlar hava alırlar." *(Tercüman*, 23 Ağustos 1985)

Bir kez, biz bu topluluğa akıl vermedik, vermeyiz de. Bunların çoğu iflah olmaz sarı sendikacılardır. İkincisi, biz onları yönlendirmeye de çalışmadık ve çalışmayız. Türk-İş'te işçiden yana herhangi birşey yapabilecek olan tek güç işçi tabanın kendisidir. Üçüncüsü, bu sendikacıların çoğu, işçi tabana göre dış güç kaldıkları için, bizim işçiden yana sözlerimiz onlara "dışarıdan yönlendirme" gibi geliyor. İşçi tabanın istemlerini dile getirmek, artık onlar için "dış yönlendirme" olmuş! Dördüncüsü, büyük bir "kızgınlıkla" ettikleri bu sözler neye yanıttır? Bizim grevlerin yayılmasından, sendikal birlikten yana görüşlerimize yanıttır. Yani eyleme ve birliğe karşı çıkıyorlar. Beşincisi, uzun erimde asıl hava alacak olan, Türk-İş'i dışarıdan, hem de düşman sınıfın konumlarından işçinin çıkarlarına ters doğrultuda yönlendirmeye çalışanlar olacaktır.

Basın-İş Genel Başkanı Ali Ekber Güvenç şöyle "yanıt" vermiş:

"Bu illegal örgütlerin amaçları bellidir. Biz bunları ciddiye almıyoruz. Ard niyetli telkinler bizleri bölmeye yöneliktir ve buna da güçleri yetmez." *(Tercüman*, 23 Ağustos 1985)

Birincisi, hani Türk-İş yöneticileri demokrasiye aşıktı? Türkiye'de demokrasi olmadığı için işçiden, halktan yana örgütler illegaldir. Bunları karalamak, yalnızca işçiye, halka değil demokrasiye düşmanlığın da bir belgesidir. İkincisi, *İşçinin Sesi*'nin "telkinleri" gayet açıktır ve Türk-İş'in bölünmesine de karşıdır. Bunu kullanıp, sendikal harekete bölünme yönünde ard niyetli telkin yapmak için *Tercüman* bizim Türk-İş'te sendikal birlikten yana olduğumuzu manşetten verdi. Buna rağmen kalkıp da bizi, bölmeye yönelik telkinle "suçlamak" için, birlik fikrini bölücü bulmak, yani bölünmeden yana olmak gerekir. Böylece kimin ard niyetli telkinlerine kulak asılacağı da açığa çıkmaktadır.

Ağaç-İş Genel Başkanı Güral Erçakır şöyle "yanıt" vermiş:

"Bu yayınları yapanların amacı, kendi politikalarını yürütmektir. Genç arkadaşlarımızın heyecanından faydalanmak istemektedirler. Ama bunun mümkün olacağı kanaatinde değilim. Bu tür hareketlerin sonunda birşey olacağına inanmıyorum." *(Tercüman*, 23 Ağustos 1985)

Kuşkusuz, *İşçinin Sesi*, Türkiye Komünist Partisi *İşçinin Sesi*'nin siyasetini savunur. Ağır sömürünün ezici çarkları içinde daha az yorulmuş, daha dinamik genç işçilerin bu siyaseti daha büyük bir heyecanla benimsedikleri de doğrudur. Erçakır'ın göremediği ya da bilinçli olarak çarpıttığı, bu siyasetin niteliğidir.

Komünist partisinin, "kendi" siyaseti, dar örgüt çıkarlarına değil, toplumsal ilerlemenin ve işçi sınıfının genel, uzun erimli ve temel çıkarlarına dayalıdır. TKP *İşçinin Sesi*, adı komünist, kendi oportünist örgütlerden değildir, özüyle-sözüyle komünist partisidir. O zaman TKP *İşçinin Sesi*'nin "kendi" siyasetini yürütmesi demek işçi sınıfının kendi sınıf siyasetiyle sesini yükseltmesi demektir. Bu da hiç kötü birşey değildir. Erçakır bunu kötü buluyorsa, kendi amacının hangi işçi düşmanı siyaseti yürütmek olduğunu açıkça ortaya koymalıdır. Başarının mümkün olup olmayacağı, sonunda neyin ne olacağı konusuna gelince, bunu Erçakır en iyi pratikten görerek öğrenecektir.

Çimse-İş Genel Başkanı, Tamer Eralan şöyle demiş:

"Bu hareketleri yapanlar yasadışı yayınlarla güç aramaktadırlar. Onun için bunları gözümüzde büyütmememiz lazım." *(Tercüman*, 23 Ağustos 1985)

Sendika başkanları her ağızlarını açtıklarında, adeta Kaya Özdemir'i yalanlamak, Türk-İş yöneticilerinin hiç de demokrasiye aşık olmadığını kanıtlamak için yarışıyorlar. Yasadışı yayınlar için bu tonda konuşmak, varolan yasal çerçeveyi övmek, bu ise demokrasi düşmanı olmak demektir. Bu yüzden, tüm demokrasi düşmanları gibi, bu sendika başkanları da, işçi demokratlarının, yasal olanaklardan yararlanarak ya da yasa dışı, her yoldan seslerini yükseltmelerinden korkuyorlar. "Gözümüzde büyütmeyelim" türü telkinlerle kendi korkularını yatıştırmaya çalışıyorlar.

Koop-İş Genel Başkanı Ahmet Balaman ile Haber-İş Sendikası Genel Başkanı Turan Çağlar da şöyle demişler:

"Bu tür faaliyetleri yapanlar, hareketleriyle güçsüzlüklerini ortaya koyuyorlar. Türk işçisi üzerinde etkili olmayanların ciddiye alınmaması gerekir." *(Tercüman*, 23 Ağustos 1985)

Bunların "ciddiye alınmaması gerekir" diye diye ciddiye alıp, demeçler vermeleri de gösteriyor ki "bu tür hareketler" işçiler arasında etkilidir. Bunun nedeni de açıktır. İşçi tabanın istekleriyle, komünistlerin değerlendirmeleri üst üste düşmektedir ve işçi taban gözünü komünistlere dikmektedir. Bu sendikacılar, bunlar "güçsüzdür", bunlar "etkili değildir" diyerek, komünistlerin güçlenmesini, etkiyi arttırmasını yavaşlatmaya ve kendi korkularını yatıştırmaya çabalıyorlar.

Yol-İş Başkanı Bayram Meral'in dediklerine gelince: "Türk işçisinden haberi olmayan bir kitlenin işçilerimizin ve vatandaşlarımızın meselelerinden bahsetmesi gülünçtür." *(Tercüman*, 23 Ağustos 1985)

Birincisi, bu sözler ne üzerine edildi? *Tercüman*'ın bir önceki sayısında *İşçinin Sesi*'den yapılan alıntılar temelinde gürültü koparılıyordu, bu sözler bunun üzerine edildi. Öyleyse *İşçinin Sesi*'nden yapılan alıntılarda ne fikirler vardı ki Bayram Meral bu "yanıtı" veriyor?

İşçinin Sesi'nden yapılan alıntılarda şu fikirler vardı: Grevler savaş okuludur. Grevler yayılıyor ve yayılmalıdır. İşçi sınıfının sendikal birliğini Türk-İş'te sağlamak önemlidir. Komünistlerin, yönetimi gerici olan sendikalarda düzenli, inatçı, sabırlı bir çalışma yürütmeleri gerekir. Bayram Meral bunların hangisine "yanıt" veriyor?

Meral'in sözleri, "komünistlerin gerici sendikalarda çalışmaları" konusuna yanıt oluşturmuyor, daha doğrusu bu konuyla ilgisiz. Geriye kalıyor öteki konular. O zaman Bayram Meral "işçiden habersiz"(!) sözünü ya grevlerin yayılmasına, ya sendikal birliğin Türk-İş'te sağlanmasına, ya da ikisine birden ilişkin olarak ediyor. Yani Bayram

B"yle isteml ri ancak komünistler savunabilir

Ekonomik savaşımın öneminin giderek arttığı koşullarda işçi hareketinin önündeki acil istemler şunlardır:

1. Bütün ücretli işçiler için yedi saatlik işgünü. Tehlikeli ve sağlık için iyi olmayan işlerde işgününün dört ile altı saat arasında düşürülmesi.

2. Tüm ücretli işçilere, haftada 48 saatin altına düşmeyen, kesintisiz hafta tatili.

3. Eşit işe eşit ücret.

4. Bugünkü biçimiyle fazla mesainin kaldırılması, zorunlu olduğu durumlarda çifte ücret, gönüllülük ve kısa süre esasına oturtulması.

5. Asgari ücretin, niteliksiz işgücü değerini yansıtması, bunun için iki çocuklu bir ailenin fiziksel ve toplumsal kültürel tüm gereksinimleri dikkate alması, net olarak saptanması ve tüm ücret belirlemelerinde ortak taban alınması.

6. İşçilerin tam sağlık ve sosyal sigorgası:

a) Ücretli emeğin her türü için.

b) Hastalık, yaralanma, sakatlık, yaşlılık, iş hastalıkları, doğum, dul kalma, yetimlik, işsizlik için.

c) Sigorta bedellerinin tümünün kapitalistler ve devlet tarafından karşılanması.

7. İşverenin yasal yükümlülüğü altında işçiler için meslek eğitimi.

8. Çocukların çalıştırılmasının, 12 yaşından başlayarak, yaşa göre günde 2-6 saat arasında sınırlandırılması, eğitimle işin eşgüdümünün sağlanması ve çocuk sağlığına zararlı iş kollarında tümden yasaklanması.

9. İş ve çalışma yaşamıyla ilgili uyuşmazlıklara bakan tüm yargı ve hakemlik kurullarında işçilerin seçtiği temsilcilerin bu kurulların en az yarısını oluşturacak şekilde yer alması.

10. Tüm emekçilere grevli, toplu sözleşmeli tam sendikal haklar tanınması, lokavtın yasaklanması.

(TKP-*İşçinin Sesi* Programı'ndan)

Komünistlerin tutumu net ve açıktır

Sendikalar üzerine

İşçi sınıfımız, gerek iş ve yaşam koşullarının dayanılmazlığı, gerek sendikal savaşımın engellenmesi karşısında son derece öfkelidir. Bu öfkenin hemen bir patlamaya dönüşmemesi, işçi sınıfımızın duyguyla değil mantıkla hareket etmesi nedeniyledir. İleri işçiler, Türkiye'de sendikal savaşımın taşıdığı derin siyasal anlamı biliyorlar, hele ki bir karşı-devrim döneminin ardından yapılacak çıkışlarda örgütlenmenin önemini görüyorlar.

Bugün en büyük sendikal örgüt olan Türk-İş'in üst yönetimi düpedüz burjuva çizgidedir. Bu nedenle sendikal durumu burjuvazinin çıkarları çerçevesinde tutmak, savaşımı olabildiğince ertelemek için elinden geldiğince çabalıyor. Ama aynı zamanda, sendikanın üst yönetimini elinde tutma kaygusuyla, tabanın giderek yükselen basıncı karşısında birşeyler yapma yönünde zorlanıyor.

Bir yandan işçi yığınlarındaki yoğun öfke, öte yandan Türk-İş yönetiminin oyalama taktikleri, daha iyi seçenekler yaratma gerekçesine taban oluşturuyor ve sendikal bölünmüşlüğü körüklenen girişimlere fırsat doğuyor.

(...)

Bugün iş yasalarını parçalayacak, sendikal savaşımın önünü açacak doğrultuda her çıkış büyük önem taşıyor ve böyle her çıkışa dayanışma göstermek bir görevdir. Ancak böyle çıkışlar yapmak için daha iyi örgütsel seçeneği Türk-İş dışında arama eğilimine karşı durmak gereklidir. Tam tersine, böyle çıkışların Türk-İş içinden kaynaklanması ve Türk-İş'in bunlara sahip çıkmaya zorlanması, iş yasalarıyla ve sendikal savaşımın önündeki öteki engellere birlikte, Türk-İş'in, yıllardır haketmediği bir sendikal konumu tutan burjuva yönetimini de fırlatıp atmayı kolaylaştırır. Türk-İş dışında daha iyi örgütsel seçenek aramak yerine, Türk-İş'i aradığımız daha iyi örgütsel seçeneğe dönüştürmek en kestirme ve genel çıkar açısından en yararlı yoldur.

(TKP İşçinin Sesi, 5(1). Kongre Belgeler, s.68, 69, 70)

Meral, "işçiler grevlerin yayılmasına karşılar, sendikal birliğe karşılar, *İşçinin Sesi* işçilerden habersiz olduğu için bunları savunuyor" demiş oluyor. Bu durumda ya Bayram Meral işçilerden habersiz, ki bunu hiç sanmıyoruz, ya da işleri işçilerin isteklerine ters yönde sürüklemeye çalışırken, işçilerin isteklerini de çarpık yansıtmış oluyor.

İkincisi, Bayram Meral, *İşçinin Sesi*'nin "sendikal birlik Türk-İş'te sağlanmalıdır" gibi görüşlerine karşı hem de *Tercüman* sayfalarında "yanıt" vererek bölücülüğün propagandasını yapmış oluyor, ama o bölücülüğü yalnızca bu yoldan da yapmıyor. "Türk işçisi" diyerek Türk-Kürt işçiler arasında da güvensizlik körüklemeye çalışıyor. Aynı zamanda Türk-İş yönetiminin demokrasiye ne denli aşık olduğunu bir kez daha sergilemiş oluyor.

Türkiye'de Kürt ulusu da yaşıyor ve Kürt işçiler de sendikal savaşım veriyor. Bu durumda bir sendikacının "Türk işçisi" diye konuşması, Kürt ulusunun değil ayrılma hakkını, varlığını bile tanımayan azılı anti-demokratikliğe ve bu yoldan da işçilerin ortak savaşımını ulusçulukla bölme girişimine örnektir. Türk-İş yöneticileri işçileri savaştan alıkoymak için her türlü ayırıcılığı, bölücülüğü deniyorlar.

Bununla bağlı olarak üçüncüsü, Bayram Meral'in komünistleri işçilerden habersiz olmakla(!) suçlaması da klasik ve iğrenç bir demagojidir.

Komünistlerin görüşlerine, tutumlarına doğrudan ve açık yanıt veremeyenler, onlara karşı "işçiden haberi yok" türü suçlamalarla tartışma kazanmaya hep çalışmışlardır. Kendileri komünistlerin görüşlerinden daha ikna edici, daha iyi fikirlerle işçinin kafasına hitap edemedikleri için, komünistlere yönelttikleri bu tür suçlamalarla işçinin duygularını sömürmeye, böylece işçileri kendi çıkarlarını en iyi savunanlara karşı kışkırtmaya çabalamışlardır. Bayram Meral de aynı yoldan yürüyor.

Ancak bu tür propaganda yöntemleri artık Türkiye işçi sınıfının çok sınırlı bir kesimi içinde etkili olabilir. Genelinde işçi sınıfımız, deneyimden çok iyi öğrenmiştir ki böyle duygu simsarları, işçinin kafasını, mantığını devre dışı bırakarak, onun sömürüye boyun eğmesini sağlamaya çalışırlar.

Sonuç

"TKP hava alır" gibi havalı başlıklar altında, *Tercüman* gibi azılı gerici bir gazeteye demeçler vermiş bütün bu sendikacılara, sonuç olarak diyeceğimiz yine şudur: Bir işçi sendikasında, uzun erimde asıl hava alacak olan, dış güç sermayenin, sinsi ve hain yollardan sendikaya sızmış uşaklarıdır.

Lenin'in şu sözleri, sendikalara ilişkin bizim tutumumuzu da çok güzel özetliyor:

"Marksistler... işçi sınıfı hareketinde gel geç misafirler değildir. Onlar bilirler ki er geç tüm sendikalar Marksizm temelinde tutum alacaklardır. Onlar geleceğin kendi fikirlerine ait olduğuna emindirler ve bu yüzden de, onları zorlamazlar, sendikaları gütmezler, onları etiketlemezler ve de bölmezler." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.20, s.140-141)

İşçiyi tüketip, posa edip, atmak istiyorlar. Bunun olmaması için:

Asgari ücret net 200.000 TL olmalıdır v gelecek yıl yeniden saptanmalıdır

Asgari Ücret Komisyonu'nda Türk-İş'in 57 bin lira gevelemesi büyük bir ihanet ve aynı zamanda ikiyüzlülüktür.

Asgari Ücret Komisyonu toplandı. Aylardır, hükümet, işverenler, köşe yazarları, sarı sendikacılar, ... herkes "insanca" bir asgari ücretten dem vuruyordu. Komisyon toplanıp, yumurta kapıya dayanınca herkesin "insanlık"tan ne anladığı açığa çıkmaya başladı.

Önce Özal asgari ücret artışının %48 olan memur zammı dolaylarında olması gerektiğini söyleyerek, asgari ücretin en çok 37-38 bin TL dolaylarında olabileceğini ima etti. Ardından, MHP'li bakan Kalemli, asgari ücretin brüt ve bir kişiyi temel alarak saptanacağını belirtti. Ayrıca çok yüksek olursa maliyetlerin yükseleceğini söyledi. Derken, Türk-İş "muazzam" istemlerini öne sürdü, asgari ücretin net belirlenmesini, aileyi temel almasını ve en az 57 bin TL olmasını istedi! Bundan ta 2 yıl önce, *Nokta*'nın 1983 yılı 41. sayısında işçiler 55 bin lira asgari ücret savunmuşlardı. İki yıl sonra Türk-İş 57 bin diyor!

Hükümetin, işverenlerin toplantı öncesinde attıkları çeşitli nutuklara rağmen, onların gerçekten insanca olacak bir asgari ücret önerisiyle gelmeleri zaten beklenemezdi. Ama Türk-İş bir işçi sendikasıdır. Onun 57 bin TL demesi büyük bir ihanet ve aynı zamanda da iki yüzlülük örneğidir.

Bu toplantıdan önce Türk-İş Araştırma Dairesi'nin yaptığı araştırmaya göre, "bir işçi ailesinin aç, çıplak, sokakta kalmadan yaşayabilmesi için bugünün fiyatlarıyla olması gereken asgari ücret ayda net 120 bin lirayı bulmaktadır." (Şükran Ketenci, *Cumhuriyet*, 22.8.1985) Bir daha yineleyelim. Araştırmayı yapan biz değiliz, Türk-İş Araştırma Dairesi'dir! Ama Türk-İş yöneticileri kalkıp toplantıda 57 bin liradan söz etme hainliğini ve ikiyüzlülüğünü, hem de yüzsüzce, gösterebiliyorlar.

Kaldı ki Türk-İş Araştırma Dairesi'nin sözünü ettiği 120 bin TL yalnızca "aç, çıplak ve sokakta kalmadan" yaşamanın karşılığıdır. Oysa asgari ücret niteliksiz işgücünün değeridir ve bundan yıllarca önce Yürükoğlu yoldaşımızın *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*'de çok güzel anlattığı gibi, aç, çıplak kalmamanın ötesinde, toplumsal-kültürel gereksinimler gibi "bazı" kalemleri de içerir.

Biz, bu doğru anlayışın ışığında, 1979'da yaptığımız asgari ücret hesabını o günden bugüne kadarki enflasyona göre ayarladık ve bir rakkama ulaştık. Sonra gazetelerde rasladığımız basit verileri ve sendika yayınlarında işçilerin söylediklerini dikkate alarak, ulaştığımız bu rakkamı bugün açısından da sınadık.

Ulaştığımız rakkam net 200 bin liradır. Hesabımız, Türk-İş'in de pısırık bir biçimde "savunduğu" gibi, 2 çocuklu bir işçi ailesini temel almaktadır ve brüt değil nettir. Asgari ücret brüt saptanacaksa, o zaman bizim ulaştığımız rakkamın üzerine kabaca %35-40 daha eklemek gerekir.

Cumhuriyet, gazetesi Ağustos ayında dört kişilik bir ailenin *yalnızca* mutfak masraflarının 75 bin liraya yaklaştığını yazdı. (1.9.1985) Bunun sağlık açısından ne tür bir beslenme içerdiğini araştırmadık. Araştırılırsa mutlaka eksikleri çıkar. Ama biz tam varsayalım ve yiyecek için 75 bin lira koyalım.

Kiralar korkunç boyutlara ulaşmıştır. Petrol-İş'in *Nasıl Yaşıyoruz* broşüründe söyleşiye katılan işçilerin çoğu 15-20.000 lira kira ödediklerini söylüyorlar. Ama bu kiralar, eskiden beri aynı yerde oturulduğu ve bu yer de yıkık-dökük iki göz bir gecekondu olduğu için böyle "düşüktür"(!) Yine aynı işçiler arasında, bir oda, bir salon, mutfak ve banyodan oluşan küçücük bir daireye 35 bin lira kira ödeyenler var. Bundan da öte, evinden atılıp da 40-50 bin liradan daha az bir kirayla küçücük bir daire bile bulamayanlar var. Ya da iki göz gecekondu için 30 bin lira kira ödeyenler var. Demek ki, insanca bir asgari ücretten söz ediyorsak en azından bir 50 bin lira kira payı koymak gerekiyor. Böylece, yalnızca yiyecek ve kira ile 125 bin liraya varıyoruz.

Geriye kalan 75 binin içinde çok kalem var. Kış aylarında ısınma için her ay 20-30 bin lira ayırmak gerekir. Ayrıca her ay elektrik, su, havagazı masrafları var. İşçi ailesinin giyecek, ulaşım masrafları var. Çocukların okul masrafları var. Gazete kitap almak, sinemaya, tiyatroya gitmek için yapılacak masraflar var. Tatile ya da bir başka şehirde yaşayan hasta anneyi görmeye gitmek için yapılacak masraflar var. Gerçekte 75 bin tüm bunlar için az bile gelir. İsteyen tersini kanıtlasın!

Nasıl Yaşıyoruz broşüründe söyleşiye katılan işçi arkadaşların hemen hemen hepsi, sık sık şöyle sözler ediyorlar:

"— Bu durumda herhangi bir eğlence, gezi, sinema, tiyatro gibi konular bizden çok uzaktır."

"— Yalnızca haftada birkaç kez gazete alabiliyorum. Sinema ve tiyatroya ise zaten gitmiyoruz."

"— Aç karına sosyal yaşantı olur mu?"

"— Sinema, tiyatro, eğlence yerlerine gitmeyi, hele hele tatile çıkmayı düşünemiyoruz bile."

"— Bırakalım tatili hasta annemi görmeye Ordu'ya bile gidemiyorum."

"— Annem babam Niğde'deler, yıllardır yanlarına gidemiyoruz. Orada para da harcamam ama yol parası... 12 bin lira tutuyor."

Burjuva anayasalarındaki muazzam "özgürlüklerin", kapitalizm koşullarında işçi, emekçi için nasıl boş kaldığını bu sözler ne güzel gösteriyor. Bu bir yana, işçilerin tatile, okumaya, sosyal yaşantıya gereksinimi vardır. Bunlarsız süren yoğun bir iş yaşamı, işgücünün değil, işçinin satın alınması ve tüketilip posa edilip atılması demektir. Zaten istenen de budur. Bunun olmaması için bugün Türkiye'de net 200 bin lira asgari ücret saptanmalıdır.

Durum böyleyken Türk-İş'in 57 bin lira gevelemesi, işçilere büyük bir ihanettir. Hem insanca bir asgari ücret için hükümete ve işverenlere karşı, hem de ihanetlerinin hesabını sormak için Türk-İş'in sarı yönetimine karşı mücadele, içiçe geçmiş bir biçimde işçilerin gündemindedir.

Türk-İş y¨neticileri, sizin işçi adına konuşmaya hakkınız yoktur!

- 12 Eylül faşist darbesi 3. kararıyla grevleri, 7. bildirisiyle sendikal çalışmayı yasakladı. Siz bunlara karşı birşey yapmadığınız gibi, hâlâ Türk-İş üst yönetiminde bulunan Sadık Şide'yi faşizme bakan verdiniz.
- Cunta 2316 sayılı yasayla çalışması durdurulan sendikaların hesaplarına el koydu. 1475 ve 854 sayılı yasalarda yapılan değişikliklerle kıdem tazminatlarına el atmaya başladı. Daha sonra ise bu hakkı hepten kuşa çevirdi. Bu arada Şide bakandı. Siz bunları onayladınız.
- Cunta SSK yasasında, emeklilik yasasında yaptığı değişikliklerle işçinin ödediği primi yükseltirken, işçiye ödenen ilaç yardımını ve emekli aylığını düşürdü. Şide yine bakandı. Siz bunları da onayladınız.
- Cunta 2364 sayılı yasayla YHK'yı oluşturdu, Türk-İş'i de YHK'ya kattı. YHK aylarca gecikerek aldığı kararla 1981 için %15 artı 4 bin lira brüt, 1982 yılı için ise %25 "zam" saptadı. Böylece işçilerin gerçek ücretleri 1963 düzeyinin de altına düştü. Siz bunun da sorumluluğunu taşıyorsunuz.
- 1981'de işyerlerinde özel güvenlik ekipleri yasası çıktı. Sizden ses yok!
- 1982'de Anayasa taslağı hazırlandı. Şevket Yılmaz şöyle dedi: "Anayasa tasarısı ile Türk işçilerinin maruz bırakılmak istendiği açık haksızlıklar, Türk-İş'in gerçekçi işaretleri ışığında MGK'ca önemli ölçüde önlenmiş bulunmaktadır." (*Milliyet*, 22.10.1982) Böylece Anayasa'yı onayladınız. Anayasa'nın getirdiği cendereden siz de sorumlusunuz.
- 1983'de iş yasaları çıktı. Grev, toplu sözleşme, sendikacılık, hepsi yasaklar arasına sıkıştırıldı. Bunun karşısında da sustunuz. O zaman sustuğunuz yetmiyormuş gibi, daha bundan iki üç ay önce, bu yasalarda değişiklik için hükümete yaptığınız öneriler, ciddi hiçbir olumlu değişikliği içermiyordu, tam tersine aralarında yasayı daha da kötü yönde değiştirecek öneriler vardı. Şimdi daha ciddi birkaç değişiklik önerisi yapmanız, suçunuzu değil affettirmeye, gizlemeye bile yetmeyecektir.
- 1980'den bu yana ücret zamlarının düşük tutulmasına ortaksınız. Bir önceki asgari ücretin ekmeğe bile yetmeyecek düzeyde belirlenmesine ortaksınız. Şimdi yeniden asgari ücret belirleniyor. Siz 57 bin'den söz ediyorsunuz! Siz, sinsi ve hain yollardan Türk-İş'e sızmış işçi düşmanlarısınız!

Türk-İş yöneticileri, sizin işçi adına konuşmaya hakkınız yoktur! İşçiler sendikalarına kendileri sahip çıkacaklar ve kendi adlarına konuşacaklardır!

12 Eylül faşist darbesinin üzerinden tam 5 yıl geçti. Bu süre içinde köprülerin altından çok sular aktı. Faşizm çözüldü, geride bıraktığı rejim de hızla çözülüyor. 12 Eylül'ün 5. yıldönümünde şöyle bir ortalığa bakınca, kıs kıs gülmemek elde değil. Ortalık panayır gibidir.

Hallerine kıs kıs gülüyoruz

Emine Engin

12 Eylül faşist darbesinin üzerinden tam 5 yıl geçti. Bu süre içinde köprülerin altından çok sular aktı. Faşizm çözüldü, geride bıraktığı rejim de hızla çözülüyor. 12 Eylül'ün 5. yıldönümünde şöyle bir ortalığa bakınca, kıs kıs gülmemek elde değil. Ortalık panayır gibidir.

Anayasa'dan başlayarak tüm yasaların, kararların ve kararnamelerin neresinden ve ne zaman resmen delineceği tartışılıyor. Fiilen birçoğu delindi, tartışılan bu deliklerin resmileştirilmesidir. Parlamentoyu sevimli gösterebilmek için açılışında fener alayları yapıp, havai fişekler atıyorlar. Sağlı sollu burjuva siyasal partiler panayırda sergi açmış, müşteri bulmak için sürekli fiyat kırıyorlar. Özal, ailesiyle birlikte en gürültülü pazarcılığı yaparken, Evren düpedüz kelle korkusuna düşmüştür. Nazlı Ilıcak ise onu teselli ediyor, merak etmeyin, geçici maddeler değişirse kimse sizi yargılamaz, biz böyle bir eğilim sezmiyoruz diyor. *(Tercüman*, 4 Eylül 1985) Evren'in yargılanması tartışılıyor!

Yürükoğlu yoldaşımız *Faşizmin Çözülüşü*'nde süreçlerin kızışmakta olduğunu vurguladıktan sonra, "bir noktada ortalık toz duman olacak ve orada devrimci harekete, örgütlü proleter gücüne yine tarihsel sorumluluk düşecektir" diyordu. (R. Yürükoğlu, *Faşizmin Çözülüşü*, s.85) İşte bugün ortalığa bakıp da kıs kıs gülmemize neden olan şey, bugünkü panayırın, yoldaşımızın sözünü ettiği noktanın yaklaştığını müjdelemesidir.

Devrimci harekete, örgütlü proleter gücüne tarihsel sorumluluk düşecek bir ortam yaklaşıyor. Buna hazırlanmak, hazırlanmak için de bir kere bunun böyle olduğunu anlamak gerekir. *İşçinin Sesi* yine bunu ilk gören oldu.

Hep aynı devrimci tutum

Türkiye'de devrimci durumun varlığını ve önümüzde koyduğu görevleri ilk gören ve açıklayan *İşçinin Sesi* olmuştu. Önce bunu Bilen yoldaş da görmüş ama net bir açıklama yapmadan görmezliğe gelme yoluna sapmıştı. *İşçinin Sesi*, o zaman bir parça olarak, durumu, görevleri ve ihanetleri açıklamak için bas bas bağırdı. Ama bir parça olduğu için, görevleri yerine getiremezdi. Yine de, faşist darbe olduğunda TKP Eşgüdüm Komitesi Üst Bürosu 14 Eylül'de halka şöyle sesleniyordu:

"Devrim yenilmedi!
Halkım silahını bırakma!
Faşizme karşı halk ayaklanmasına!"

Bu seslenişiyle *İşçinin Sesi*, en son olası şansı da zorluyordu. Ancak geçen süre içinde bu olasılık gerçekleşmedi. Eşgüdüm Komitesi'nin 29 Kasım tarihli bildirisinde, faşist cuntanın devrimci durumu bastırdığı, ülkenin gerici stabilizasyon dönemine girdiği açıklandı ve "Tanklarla gelen devrimle gitmelidir" belgisi atıldı.

Daha sonra II. Konferans'ta bu belgi "Tanklarla gelen devrimle gidecektir" biçimini aldı. Şimdi, hem bu belgiyi "sol" bulan bazı sol yayınlar, hem de "siz faşizm devrimle gidecektir demiştiniz, sonra da devrim olmadığı halde gitti diyorsunuz, demek ki siz sağa kaydınız" diye bizi "suçlamaya" kalkıyorlar. Bunlar yalnızca kendi anlayışlarının sığlığını, kafalarının darlığını sergilemiş oluyorlar.

Devrimci durumun bastırılması, yığınları devrimci eyleme çıkarabilecek bir ortam yok demektir. Öte yandan Türkiye'de devrimci durum bastırıldı ama devrimle çözülebilir durum hiçbir zaman kaldırılamadı. Bu da, kararlı, inançlı bir devrimci propagandayı sürdürmek zorunlu demektir. "Tanklarla gelen devrimle gidecektir", bu iki olguyu da dikkate alan bir belgiydi. Türkiye'de ne zaman işler değişmeye, salt devrimci inanç vermenin ötesinde, yol göstericilik yeniden önem kazanmaya başladı, o zaman biz de belgiyi yeniden "gitmelidir"e çevirdik. Her iki biçimiyle de bu belgi dönemin en güzel, en doğru belgisiydi.

Biz hiçbir zaman faşizm yalnızca devrimle gidebilir diye bir görüş savunmadık. Bizim eskiden beri ve şimdi de dediğimiz şu ki, Türkiye bu bunalımlı, devrimle çözülebilir yapısından kurtulamadığı sürece, faşizm de devrimle gidebilirdi, ara dönem de devrimle sonuçlanabilir, ara dönem Türkiye tipi demokrasiyle sonuçlanırsa, bu kez Türkiye tipi demokrasi de devrimle yıkılabilir. Yani yalnızca tanklarla değil başka araçlarla gelen de devrimle gidebilir ve gitmelidir. Türkiye'de devrim olanağı vardır. Bu nedenle, "burjuva demokrasisi faşizmden daha iyidir" bahanesiyle, burjuva kuyrukçuluğu yapmanın yolu tıkalıdır. Çünkü aktif yığın demokrasisi, işçi demokrasisi de burjuva demokrasisinden daha iyidir ve üstelik olanaklıdır.

İşin hoş tarafı, "Tanklarla gelen devrimle gidecektir" belgisine dil uzatanların hepsi, bugünkü panayır ortamına bile faşizm diyor ve "burjuva demokrasisi daha iyidir" gerekçesiyle burjuva müttefikler arıyor. Öte yandan biz, faşizm çözüldü, ara dönem yaşıyoruz, bunun nereye varacağını savaşım belirleyecektir, haydi demokrasi savaşımında devrimci sesimizi yükseltelim diyoruz. Kimin nerede durduğu ortadadır.

İşçinin Sesi devrimci olanakları hep ilk gören ve onlardan umudu son kesen olmuştur Aynen Lenin'in dediği gibi:

"... Marksist, devrimci bir dönemin yaklaştığını *ilk* öngörendir ve cahiller, daha hâlâ sadık adamlara özgü kölece uykudayken, o, görür görmez halkı coşturmaya ve alarm zillerini çalmaya başlar. ... Marksist, dosdoğru savaşa dalarak ve her türlü sosyal ve siyasal kaypağın yeşerttiği uzlaşma illüzyonlarını sergileyerek, doğrudan devrimci savaşım yoluna *ilk* girendir. ... Marksist, doğrudan devrimci savaşım yolunu *son* bırakandır ve ancak tüm olasılıklar tüketilmişse, daha kestirme bir yol için hiçbir umut *kırıntısı* bile yoksa, yığınsal grevler, ayaklanma vb. için hazırlık çağrısında bulunmanın temeli aşikar bir biçimde yok oluyorsa bırakır." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.11, s.351)

İşçinin Sesi de aynen böyle yapmıştır ve bugünkü panayır ortamını, onun neyi müjdelediğini ilk gören olarak bugün de aynısını yapmaktadır. Ve üstelik bugün bir parça değil, kongresini yapmış, programını kabul etmiş, kararlarını almış, örgütünü kavgaya hazırlamış bir bütündür.

Düşmanın da gözü açık

İşçinin Sesi doğrudan devrimci savaşımın yaklaştığını ilk gören ve bu savaşımı, son umut da tükenince, en son bırakansa, burjuvazi de *İşçinin Sesi*'nin "şer" komünist niteliğini ilk görendir, herhalde onunla uğraşmayı da son bırakan olacaktır.

Faşist Evren, daha darbe günü yaptığı konuşmada "İstiklal Marşı yerine Enternasyonal'i söyleyenler" diye *İşçinin Sesi* hareketini özel olarak vurgulamıştı. Bunu neden yaptığını 14 Eylül'de yayınlanan Üst Büro bildirisi çok güzel açıklıyor ve şöyle diyor: "Örgütlü devrim güçlerinin bugünkü sayısal dökümü değil, sınıfsal içgüdüsü ona ana düşmanı seçtiriyor."

Burjuvazi ana düşmanını yakından izledi. Gördü ki *İşçinin Sesi*, faşizm koşullarında da işçi karakteriyle dimdik durdu, siyasal savrulmalara düşmedi, hele ki ağlaşma edebiyatına hiç bulaşmadı. Hatta, ülke çapında yığınlarla bağı dışarıda tutarsak *İşçinin Sesi* ilerledi.

Gerçekten de şöyle bir geriye bakarsak, *İşçinin Sesi* kadroları olarak görürüz ki, faşizm koşullarında da bizim hiç ne yapacağımı bilmemekten yan gelip yatacak, lak lakla öldürecek zamanımız olmadı. Çok başarılı özveri taarruzları yaşadık. Örgüt seferberliği yaptık. Ayrıca örgütlerimiz her zaman seferberdi. Sosyalizm ve demokrasi tartışması, demokratik anayasa kavgası, derken zaten faşizmin çözülüşü geldi çattı. Bir yandan siyasal savaşım, öte yandan örgüt yaşamı daha da yoğunlaştı.

Burjuvazi bütün bu süreci izledi. Hatırlarsak, *Tercüman*'da adı *TKP Dosyası*, içi *İşçinin Sesi*'yle dolu olan ve tam bitmeden bitirilen bir yazı serisi çıktı. Bu sıralarda *İşçinin Sesi*'nde sosyalizm ve demokrasi tartışması yürüyordu. Hemen ardından demokratik anayasa kavgası geldi. Evren durdu durdu, tam bu dönemeçte, Nisan 1982'deki Bursa nutkunda, Yürükoğlu yoldaşımızın *Propaganda ve Ajitasyonun Güncel Sorunları* kitabını, hem de düpedüz yalan söyleyerek, hedef aldı:

"Propaganda ajitasyon ve toplumsal psikoloji adı altında İngiltere'de basılıp Türkiye'ye gizlice sokulan kitabın bir yerinde bakınız komünist örgütlere ne direktif veriliyor. Yalan söyleyin bütün Türkiye'ye yayılır diyor. Toplumda yaparsanız yalnız o burada kalır, öteki türlü daha iyi duyulur, aile toplantılarında, orada, burada ulaşır diyor bu haber." (Aktaran *İşçinin Sesi*, sayı: 195-196, s.1)

Yoldaşımız, kitapta sürekli *"bilimsel* çözümlemeye dayanan komünist siyaset"ten, *"doğru* bilgiler"den, *"doğru* bilinç"ten söz ederken, hatta "yapamayacağımız işlerde söz vermekten kesinlikle kaçınmak" gerektiğini vurgularayak tam tersine yalan söylenmemesini vurgularken, Evren'in böyle kuyruklu bir yalanla bize saldırması hiç de boşuna değildi. Bu arada *İşçinin Sesi*, sınıfına güven ve gelecek için umut dolu coşkulu sesiyle bağırıp duruyordu: "Emperyalistleşme çabalarını devrimle boğacağız". "Onlar zayıf halkayı güçlendiremeyecekler, biz emperyalist zincirden koparacağız", "Anayasanızı başınıza çalacağız", "Türkiye'nin yazgısı devrimdir", "Demokratik anayasa devrimin ateşleri içinden doğacaktır", "Referandumda hayır yetmez, devrimden başka yol faşizmi ezmez"... Burjuvazi izledi, gözledi ve artık ana düşmanını, içgüdünün de ötesinde, bilinçle belirledi.

İşçinin Sesi "tanklarla gelen devrimle gidecektir" demişti. Faşizm devrimle gitmedi ama yığınlarda kabaran öfke karşısında, bir bakıma devrim korkusuyla gitti. Başka bazı etkenlerin de yanısıra, yığınlarda biriken öfke, faşizmi hoş göstermek için planlanan demokrasi oyununu, faşizmin çözülüş sürecine dönüştürdü.

Faşizmin çözülmeye başlamasıyla birlikte siyasal yaşam da canlanmaya başladı. Mayıs 1983'de yeniden siyasal partilerin kuruluşu gündeme geldi. Ortalık kızıştı. Tam bu sıralarda, o güne kadar cuntada ilerici kanat avına çıkmış menşevikler, faşizm var dediler. O günden beri de "faşizme" karşı "demokrasi güçleri"yle (!) işbirliği yapmak için didiniyorlar.

Bu arada, 10 Eylül 1983'de *İşçinin Sesi*'nin 4. Program taslağı tartışması başladı. Kongre hazırlık sürecine girdik. 1983 sonunda menşeviklerin "5. Kongre"(!) toplamalarıyla, ideolojik ve siyasal olarak çoktan ayrılmış yollarımız, örgütsel olarak da hepten ayrıldı. TKP-*İşçinin Sesi* kongre hazırlıklarını artık bu çerçeve içinde sürdürdü.

Türkiye'de Kasım 1983 genel seçimlerinin ve Mart 1984 yerel seçimlerinin ardından, artık faşizm denemeyecek bir ortam gelmişti. Partimizin 64. kuruluş yıldönümünde Yürükoğlu yoldaşımız, *Faşizmin Çözülüşü*'yle gelişmeleri değerlendirdi ve partimizin önündeki görevlere ışık tuttu. *Faşizmin Çözülüşü* aynı zamanda kongre için de önemli bir ön hazırlık oluşturdu.

Program tartışması bittikten sonra, birçok tutuklu yoldaşımızın da çıkışına rastlayan bir sırada TKP-*İşçinin Sesi*'nin 5(1). Kongresi toplandı. Yine aydınlık bir kafayla, durum ve görevlerimizin net bilinciyle ve bu kez menşeviklerden apayrı bir bütün olarak yeni döneme girdik.

Burjuvazi bütün bu süreci de izledi, gözledi. Ana düşmanının aynı zamanda giderek büyüyen bir "ana tehlike" olduğunu gördü. Son sıralarda, çeşitli ulusal ve siyasal odaklardan bize şimdilik yazılar düzeyinde yönelen saldırı kampanyası bu yeni aşamanın belirtisidir. Aynı sıralarda İstanbul'da *İşçinin Sesi*'ni milyonlarca emekçiye ulaştıran ikinci televizyon yayını yapıldı. Bu, saldırılar karşısında bizim ne tür bir yol izleyeceğimizi, saldırılara demokrasi savaşımında devrimci sesimizi daha da yükselterek yanıt vereceğimizi ele güne canlı olarak göstermiş oldu.

Son sıralarda bize yönelen saldırıların çok çeşitli yönleri var. Biz burada iki yönüne birlikte değinmek istiyoruz. Biri, "Türkiye'yi 12 Eylül öncesine döndürme" konusudur, öteki ise TKP-*İşçinin Sesi*'ni resmi partiyle aynı gösterme çabasıdır.

TKP-İşçinin Sesi 12 Eylül öncesine dönmeyecektir

Oniki Eylül öncesinde Türkiye kapitalist dünyada o yılların en yüksek sınıf savaşlarına sahne oldu. Bu savaşlar içinde işçi sınıfı devrimci hünerini geliştirdi, ele güne gösterdi.

Devrimci durum, içinde on yılların deneyiminin yoğunlaşmış olarak yaşandığı günlerdir. Türkiye'de inişli çıkışlı bir eğriyle de olsa, yıllarca süren devrimci durum düşünün ki ne büyük deneyim kazandırdı. Sınıflar siyaset sahnesine en açık kimlikleriyle çıktılar. Devrimci fikirler, maddi güce dönüşmüş olarak aktif eylem içinde boy gösterdi. Ama işin içinde toyluk da vardı.

Oportünizm ve onun yüzünden sosyal demokrasi, savaşımı yenilgiye götürmeyi başardı. Bu temelde faşizm geldi.

Faşizm başarılı olsaydı, devrimci durum okulunun öğrettiklerini zamanla eritebilirdi. Başarılı olamayınca tam tersine o öğrenimi, bir de kendi yaşattığı deneylerle zenginleştirdi.

Darbenin hemen ardından, faşizm başarısız olursa, burjuvazinin ulusal değer diye kakışladığı sınıf değerlerinin devletin, ordunun, vb. saygınlığı ciddi ve kalıcı bir darbe yemiş, legal illüzyonlar kökten sarsılmış olacaktır demiştik. Böyle de oldu. Faşizm deneyimi, devrimci durum okulundaki öğrenimi daha da zenginleştirdi.

Bugün işçi sınıfımızın deneyim düzeyi 12 Eylül öncesinden daha ileridedir ve nasıl 30 yaşında bir insan 20'sine dönemezse, işçi sınıfımız da 12 Eylül öncesi düzeyine dönemez. Dönmeyi de istemez. Zincirlerinden başka kaybedecek birşeyi olmayan bu sınıfın, savaşarak kazanacağı koca bir dünya vardır. İşçinin gözü geçmişte değil onun için umut dolu bu gelecektedir.

Burjuvaziye gelince. Onun istekleri ve özlemleriyle mantığını ayrı ayrı ele alabiliriz. İstekleri ve özlemleri açısından burjuvazi, değil 12 Eylül öncesine, 27 Mayıs öncesine dönmek için yanıp tutuşuyor. Karşısında düşman ana sınıfın yeterince güçlü olmadığı bu günlerin hasretiyle yanıyor. "1946 ruhu" sözleri, Menderes'in, Polatkan'ın adları, öte yandan İsmet İnönü'nün oğlu ve yaveri ortalıkta dolaşıyor. Bu boşuna değildir.

Ancak burjuvazi, küçük burjuvazi gibi öznel istemlerini nesnel gerçeğin yerine koymaz. Burjuvazi ana sınıftır ve neyin ne olduğunu bilerek davranır. Kendi istemlerini, özlemlerini açığa vurması, esas olarak küçük burjuvaların hayal dünyasına hitap eden bir propagandadan başka birşey değildir. Burjuvazinin kendisi gayet iyi biliyor ki Türkiye, değil 27 Mayıs öncesine, 1946'lara, Menderes dönemine vb., 12 Eylül öncesine bile geri dönemez. O, bunu bile bile, propagandasında hem "1946 ruhu" gibi çağrışımlar yapmaya çalışıyor, hem de "12 Eylül öncesine dönme" konusunu kurcalıyor.

"12 Eylül öncesine dönme" konusunu kurcalarken burjuvazinin amacı dünden çok daha deneyimli olan işçi sınıfının düzeyini olduğundan daha geri, eskisiyle aynı, böylece devrimci savaşımı da hep 12 Eylül öncesindeki gibi, faşist darbelerle noktalanacak bir süreç olarak göstermeye çalışmaktadır.

Burjuvazi darbe öncesindeki devrime inançsızlık duygusunu tazelemek için çırpınıyor. Ama bu çırpınıştan kendisi de fazla birşey ummuyor ki, asıl olarak bugünün yeni koşullarını dikkate alarak davranıyor. Dikkate alarak davrandığı bu yeni koşullar ise aynen darbe sonrasında bizim söylediğimiz gibi, "ulusal değerler"in, devletin, ordunun, vb. saygınlığını yitirmişliği, legal illüzyonların köklü sarsıntılar geçirmişliğidir. Burjuvazinin bunları dikkate alarak davrandığına çok çok örnek verilebilir. Biz bazılarına değinip geçelim.

Faşist cunta eski siyasi partileri kapattı. Bugün çeşitli burjuva kesimler, bu partilerin *kadroları* üzerindeki siyaset yasağı kalksın istiyor ama dikkatli bakınca görülüyor ki hiçbiri eski partiler, eski adlarıyla yeniden açılsın istemiyor. AP'lerin, CHP'lerin artık yığınların önüne çıkamayacak kadar eskimiş olduklarında tüm burjuvazi hemfikirdir. Nitekim Bülent Ecevit, açıkça da CHP'yi yadsıdı.

Üstlerinden siyaset yasağının kalkması istenen eski kadrolar da bugün eskisi gibi davranmıyorlar. "Biz devlet partisi değiliz", "Millet devlete el koysun" türü sözler, militarizme karşı, bu düzende sanki ordu kışlasına çekilince militarizm kalkarmış izlenimi yaratan nutuklar hep yeniye ayak uydurma çabalarıdır. Demokrasi, devletin ve ordunun dışında bir kavram olarak tanımlanıyor. Bu, halkın devletten ve ordudan ne denli nefret ettiğini güzel gösteriyor.

Türkiye bu bunalımlı, devrimle çözülebilir yapısından kurtulamadığı sürece, faşizm de devrimle gidebilir, ara dönem de devrimle sonuçlanabilir, ara dönem Türkiye tipi demokrasiyle sonuçlanırsa, bu kez Türkiye tipi demokrasi de devrimle yıkılabilir. Yani yalnızca tanklarla değil başka araçlarla gelen de devrimle gidebilir ve gitmelidir. Türkiye'de devrim olanağı vardır.

"Ulusal değerler" de hoş bir yıpranma içindedir. Genel olarak şövenist marşların hiçbir duygulandırıcı özelliği kalmadı ki burjuva partileri, "parti marşı"(?) diye aşk şarkıları seçtiler. "Arım, balım, peteğim", "Bir gece ansızın gelebilirim"... Öte yandan, en etkin olmak istedikleri anlarda ise Aşık Mahzuni'nin "Dom Dom Kurşunu"nu seçebiliyorlar. Açıktır ki burjuvazinin ulusal değerleri, dom dom kurşunu yemiş gibi delik deşik olmuştur.

Nitekim, TKP-*İşçinin Sesi*'nin İstanbul'daki ilk TV yayını baştan sonra Enternasyonal Marşı'yla doluydu. Burjuvazi hop oturup hop kalktı ama bunu dışa vuramadı. Yine Enternasyonal'i söylüyorlar diye şövenist bir kışkırtma yapamadı. Zira halk, Enternasyonal'i çok sevdi ve düşündükçe İstiklal Marşı ona anlamsız geliyor. Anlamsız geldiği de birçok eylemde somut olarak belirtildi. Hem cezaevlerinde, hem de okullarda İstiklal Marşı'na çok tepki gösterildi. Taa geçen yıl bu sıralar, bir okulda öğrenciler İstiklal Marşı'nı hem de Bakan'ın önünde avaz avaz bağırarak, alay edercesine söyledikleri için cezalandırıldılar. Cezaevlerinde ise, işkenceciler İstiklal Marşı'nı, yıllarca uğraşıp bir türlü düzgün söyletemediler.

Burjuvazinin "ulusal değerleri"nin nasıl aşınmış olduğuna hoş bir örnek de *İşçinin Sesi*'nin son TV yayınıdır. Yayın 30 Ağustos'da, tam vatan millet nutukları sırasında TRT'nin sesini keserek yapıldı. Çeşitli tepkiler geldi ama kimse de kalkıp, "vay efendim 30 Ağustos ulusal bayramımızda bunu yaptılar" demedi, daha doğrusu diyemedi!

Durumlar böyle. Yani, işçi sınıfımız daha deneyimli, halk devriminin zaferine özlem duyuyor, burjuvazi çok daha zor koşullarda, eskisinden daha derin bir devrimci dalganın yaklaştığına ilişkin belirtiler var ve komünist partisi, TKP-*İşçinin Sesi*, yaklaşan kavgaya örgütünü hazırlamış, sınıfını silahlandırıyor. 12 Eylül öncesine dönmeyi neden isteyelim ki!

Tercüman, "Türkiye'yi 12 Eylül öncesine getirmek için faaliyet gösteren şer örgütünün yeni stratejisini açıklıyoruz" diye manşet atmış. *Tercüman*'ın değer yargılarıyla, biz tabii "şer örgütü"yüz. Onlar için "şer", işçi sınıfı ve emekçi halk için hayırdır. *Tercüman*'ın "açıklıyoruz" dediği "yeni strateji" ise bizim aylar önce açıkladığımız 5(1). Kongre kararlarından alınmış parçalardır. Ama *Tercüman* burjuva gazeteciliğinin iğrenç yüzünü sergilediği yayınında, doğru aktardıkları da yalanlarını gizlemek için kullanıyor.

TKP, artık TKP-İşçinin Sesi'dir

Tercüman'ın bize ilişkin son yayın furyasında, ayrıca İstanbul'daki TV yayını haberini veren tüm öteki gazetelerde, bir de TKP'yle TKP-*İşçinin Sesi*'ni özdeş göstermeye yönelik bariz bir çaba var. *Tercüman* daha da ileri giderek, *İşçinin Sesi*'ni neredeyse resmilerin Londra'da çıkan yayın organı(!) ve TKP-*İşçinin Sesi*'ni de Haydar Kutlu başa geldikten sonra, onunla beraber (!) güçlenmiş resmi bir parça olarak göstermeye çalışmış. Bunun kuyruklu bir yalan olduğunu söylemeye bile gerek yok. Asıl söylemek istediğimiz, neden bu yalana gerek duyduklarıdır.

Bir önceki bölümde değindik. "12 Eylül öncesine döndürme" edebiyatıyla, burjuvazinin, işçi sınıfını olduğundan geri, eskisiyle aynı, böylece devrimci savaşımı da faşist darbelerle noktalanacak bir yenilgi süreci olarak göstermek, darbe öncesindeki devrime inançsızlık duygusunu tazelemek için çırpındığını belirtik. Her ne kadar bu çırpınıştan birşey beklemese de, burjuvazı yine de çırpınmaya devam edecektir. Ve aynı sularda çırpınan resmiler, böyle bir çırpınışta kullanılmak için biçilmiş kaftandır.

Yaşanılan deneyimlerden yalnızca işçi sınıfı ders çıkarmadı. Burjuvazi ve oportünizm de dersler çıkardı, ilerledi. Ama onların ilerlemesi, daha büyük sahtekarlıklara, daha kuyruklu yalanlara başvurma yolunda bir "ilerleme"dir. Böyle bir yolda "ilerlemek" ciddi güçlükler taşır. Bu nedenle şimdi, burjuvazi ve oportünizm, yalancı şahit olarak birbirlerine daha çok muhtaç oluyorlar ve daha yakın "dayanışma" içinde çalışıyorlar.

Türkiye'de yığınların hoşnutsuzluğu patlama noktasına yaklaşıyor. Yığınlardan gerçek demokrasi istemi ve ekmek kavgası özlemi çok güçlü bir biçimde, derinden gelerek yükseliyor. Bu durumda Türkiye'nin geleceğini belirleyecek olan hegemonya sorunudur. Gidişata hangi sınıf damgasını basacak?

Burjuvazi, son şansı olduğunu kendi söylediği faşizm ile gidişatı değiştiremeyince, hatta gidişat faşizmi değiştirince, şimdi çeşit çeşit siyasal mallarla panayırda müşteri arıyor. Demireller, Cindoruklar militarizme karşı(!) demokrasi şampiyonluğuna(!) soyundular. Sosyal demokratların bir çeşidi de yetmedi, birkaç çeşidi türedi. Evren'in yargılanması bile tartışma konusu olabiliyor!

Evren'in yargılanması bugün tartışma konusu oluyor ama yarın gerçek olabilir. Arjantin'de işkencecileri yargılayan Alfonsin bizim İnönülerden, Gürkanlardan, Ecevitlerden hiç de farklı değildir. Orada nasıl işkenceci generaller, burjuvazinin halka sevimli görünme yarışında feda edildilerse, Türkiye'de de Evren'ler bal gibi feda edilebilirler. Burjuvazi için önemli olan, halka şirin gözükerek, kendi rejimini korumasıdır. Yani Evren günün birinde yargılanırsa, burjuvaziyi anti-faşist, demokrat sanacak değiliz. Hegemonya sorunu ne denli bastırmış ki, burjuvazi Evren'i bile feda etti diye düşüneceğiz. Zira, Türkiye'de de sorun gündemdedir.

Tam böyle canalıcı bir sorun gündemdeyken, oportünizm burjuvazinin hegemonyayı alması için ne gerekiyorsa onu yapıyor. Ortalıkta çeşitli oportünist fikir ve odaklar var. Örneğin "sivil toplum"culuk ve bunu yayanlar var. Fokoculuk fikri de yavaştan yaygınlaşıyor. Ama bu gibileri daha çok aydına, öğrençiye yönelik fikir ve odaklardır. İşçi sınıfı meydanlara aktığı zaman, bu fikir ve odakları hizaya sokmak çok kolaylaşır. Asıl bela, yine işçi sınıfına nişan alan fikir ve odaklardır ki bunların başında da resmiler ve onların "Sol" Birliği geliyor.

Utanmadan "komünist" adını kullanan TKP, DYP'yi bile "diktatörlük karşıtı demokrasi gücü" göstererek, demokrasi savaşında hegemonyayı, burjuvazinin de en gerici bir kesimine armağan etmeye çalışıyor. DYP'nin, SODEP'in, DSP'nin demokrasi kahramanlığını tam da sergilemek gerekirken, resmi "TKP", onlara övgüler yağdırıyor. Bu durumda, bu sahte "komünistleri" öne sürmek de burjuvazinin işine geliyor.

Sahte "komünistler" ancak gerçek komünist gösterilerek öne sürülebilir. Burjuvazi de bizi resmilerle özdeş göstermeye çalışarak, bizim pırıl pırıl görüşlerimizi, güzel eylemlerimizi onlara atfederek, gerçekte menşeviklere övgü yağdırmış oluyor. Menşeviklerin kendi görüş ve işleri arasında onları gerçek komünist diye göstermeye görünüş olarak bile yarayabilecek birşey kalmadı. Bu nedenle burjuvazi, menşevikleri gerçek komünist gösterecek kaynağı ancak bizden bulabiliyor.

Burjuvazi bu yoldan menşevikleri öne çıkararak, birbiriyle yakından bağlı olarak, hem bugün hegemonya savaşında kendine yedek güçler hazırlıyor, hem de 12 Eylül öncesindeki devrime inançsızlığı tazeleme çırpınışlarına bir yenisini katmış oluyor. Zira işçi sınıfına, devrime inançsızlığın, devrime ihanetin, yenilgiciliğin propagandasını yayacak menşeviklerden daha iyi bir aday yoktur.

Burjuvazi menşevikleri öne sürerek 12 Eylül öncesine dönmek isteyenin asıl kendisi olduğunu çok güzel sergiliyor. Herhalde burjuvazinin 12 Eylül öncesine en çok dönmeyi istediği konu da TKP konusudur.

12 Eylül öncesinde, "ne güzel", komünistler TKP içinde yalnızca bir kanattı. *İşçinin Sesi* TKP'nin Londra'da çıkan bir yayın organıydı. TKP yönetimi ise, "ne güzel" hain menşevizmin elindeydi. Kemal Türkler öldürüldüğünde menşevikler nasıl da milyonlarca işçinin öfkesini "başarıyla" yatıştırdılar. Hatta işçiye nasıl bir kurşun da onlar sıktılar, gencecik komünist, İnanç Seçiç'i vurdular. Ah nerede o "güzel" günler!

Tercüman gazetesinin bize son yakıştırmalarında biz adeta bu işi geçirmeyi görüyoruz. *İşçinin Sesi*'ni neredeyse menşevik partinin Londra'da yayınlanan bir gazetesi olarak göstermeye çalışmak gibi kuyruklu ve boşuna bir yalan olsa olsa böyle bir iç geçirmeyi çağrıştırıyor: "Ah nerede o güzel günler!"

Geçti o "güzel" günleriniz. Artık TKP, TKP-*İşçinin Sesi*'dir. TKP-*İşçinin Sesi*, demokrasi savaşımında işçi demokratlarının devrimci sesi, sınıf savaşımında işçi sınıfının komünist meşalesidir.

Pinochet kendi aklınca kendine zararlı olmayacak bir alanda "geri" adım atmış ve bununla halk yığınlarının nefretini azaltabileceğini hesaplamıştır. Ancak yaşam bu hesabın tutmadığını gösterdi. Gelişmeler rejimin Şili halkının darbeleri altında bocaladığını ve kendi içinde çatırdamaya başladığını gösteriyor.

Şili'de gelecek sosyalizmindir

11 Eylül 1985 Şili'de Pinochet rejiminin 12. yıldönümü. Şili işçi sınıfı, anti-faşist devrimci güçleri büyük bir özveriyle mücadele ediyorlar. Pinochet'in kendisi bir sonraki 11 Eylül'ü çıkarıp çıkaramayacağından emin değil. 11 Eylül'ler artık yalnızca Pinochet rejiminin nasıl tezgahlandığının, bu tezgahta emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin rolünün ne olduğunun konuşulduğu günler olmaktan çok uzak. Artık 11 Eylül'ler Pinochet'in devrilmesi mücadelesinde ileri adımlara, rejimin iyice çatırdamaya başladığına tanıklık ediyor.

Pinochet, ülkenin güneyine yaptığı son gezi sırasında, konvoyun geçirdiği bir trafik kazasından hiç yaralanmadan kurtulabilmiş. Onun ölümü her halde daha temiz olacak. Yıllardır Şili halkına yaptıklarının hesabını vererek, arkada borç (!) bırakmayarak ölecek. Zaten Pinochet de bu tür ölüm korkusuna kapılmış durumdadır. Bu yüzden bocalamaya başladı.

Pinocet, en sadık uşaklarıyla arasına kama sokacak bir adım attı. Rejimin vurucu gücü karabinerilerin ülkedeki kaçırma ve öldürme olaylarına katıldıklarını itiraf etti. Gizli haber alma örgütü CNI soruşturma yargıcı Jose Canovas'a, aralarında Şili Komünist Partisi yöneticilerinden üçünün de yeraldığı birçok kişinin öldürülmesine katılan 22 karabineri subayının isim listesini verdi. Ayrıca karabinerilerin helikopterle adam kaçırdıklarını, bunu gizlemek için de helikopter uçuş defterlerinde sahtekarlık yaptıklarını duyurdu.

Bu olayın ardından 5 general, 17 albay ve 7 yarbay olmak üzere toplam 29 karabineri subayı istifa etti veya ettirildi. Bunlara cuntanın ileri gelenlerinden karabineri komutanı Cesar Mendoza da dahil.

Olay birkaç türlü yorumlanabilir.

Birincisi, ordunun karabinerilerin etkinliğini kırmak istediği ve onları kendi denetimi altına almak istediği doğrultusunda. Karabineriler para-militer polis-jandarma karışımı bir vurucu güç. Rejimin kanlı saldırılarının en önemli tezgahlayıcıları. Bugüne kadar da orduyla pekala uyum içinde bu işleri yaptıkları herkesin bildiği bir gerçek. Bu anlamda bugüne kadar böyle bir denetim altına alma gereksinimi duymayan ordunun buna neden şimdi gereksinim duyduğu sorusu önem kazanıyor. Denetim altına alma gereksinimi tek başına açıklayıcı olamıyor.

İkinci olasılık, rejimin saldırılarını biraz daha rasyonalize etmeye çalışma gereksinimi duyması. Hatta bu değerlendirme, işkencede insan ölümünün önüne geçmek için tüm işkencelerin doktor gözetimi altında yapılması örneğiyle destekleniyor. Ancak bunun da bir yanı eksik.

Şili Komünist Partisi şimdilik sosyal demokratları sergiliyor, radikal demokrat ve Marksizm'den esinlenen küçük burjuva hareketleri etrafında toparlıyor.

Rejm neden işkencede insan ölümünden korkuyor? Kan içiciliğinde bir değişme mi oldu?

Olayın en iyi açıklaması şudur. Pinochet rejimi, tüm gaddarlığına karşın zor durumdadır. Her saldırısı, her cinayeti Şili halkının rejime karşı nefretini ve tepkisini arttırmaktan öte bir işlev görmüyor. Dolayısıyla öldürme, artık terörize etme işlevini sürdürmüyor, tam tersine halkın yoğun tepkisine yol açıyor. Bu noktaya, rejimin hemen hemen hiçbir ödün verecek durumu olmadığı ve hiçbir ödünün rejimi ayakta tutmaya yeterli olamayacağı gerçeği de katılırsa, olayı anlamak daha kolaylaşır.

Pinochet kendi aklınca kendine zararlı olmayacak bir alanda "geri" adım atmış ve bununla halk yığınlarının nefretini azaltabileceğini hesaplamıştır. Ancak yaşam bu hesabın tutmadığını gösterdi. Gelişmeler rejimin Şili halkının darbeleri altında bocaladığını ve kendi içinde çatırdamaya başladığını gösteriyor.

Açıklama sonrası gelişmeler

Mahkemenin açıklaması karabineriler arasında ihanete uğradıkları ve ayaklarının kaydırılmakta olduğu doğrultusunda yorumlandı ve karabineriler Pinochet'ye açıkça diş gösterdiler. Bu tür rejimlerin istikrarsızlığına ve rejimi oluşturan güçlerin birbirine güvensizliğine çok güzel bir örnek. Yıllardır yaptıkları "hizmet"in kafalarının koparılmasıyla ödüllendirilmesi korkusu karabinerileri karşı-darbe hazırlıklarına itti. Pinochet buna karşı tedbirliydi ve "bu ülkede darbe yapacak tek kişi vardır, o da benim!" diye "gürledi". (*The Guardian*, 21 Ağustos 1985)

> **Şili Komünist Partisi rejimin yıkılması ve ülkenin demokratikleştirilmesi konusunda burjuva muhalefetin sınırlılığını çok iyi saptamış bulunuyor. Ayrıca burjuva muhalefetin demokrasi tellallığının kapitalizmin korunmasıyla bağlı olduğunu, sistem içinde kalarak Pinochet'e alternatif arandığını da görüyor.**

Bu gürleme rejimin içinde oluşan çatlağın gözlerden kaçırılmasına yetmediği gibi, Şili halkının tepkisini bir üst düzeye çıkardı. Açıklamanın yatıştırıcı bir işlev görmesini bekleyen Pinochet'i hayal kırıklığına uğratacak bir biçimde yığın öfkesi patlama noktasına geldi. Toplumun en geri kesimleri bile ordunun diğer kesimlerinin, mahkemelerin ve bizzat Pinochet'in kendisinin de ölümlerden sorumlu olduğunu belirtti. Bu tür manevraların kanlı ellerini aklamayacağı üzerinde durdu.

Açıklamanın hemen ardından Santiago sokakları göstericilerle doldu. Uzun bir süredir sürmekte olan protesto eylemleri yeni bir ivme kazandı. Ölenlerin eşleri ve yakınları da yürüyüşlere katıldı.

Burjuva muhalefetin de biti yeniden kanlandı. Aynı gün onlar da Santiago'da Armars Meydanı'nda gösteri düzenlediler. Polis müdahale etti ve dağıtmak için basınçlı su kullandı. Hatta Hıristiyan Demokrat Parti liderlerinden Andres Zaldivar ve eski dışişleri bakanlarından Gabriel Valdos'un da yere yıkılanlar arasında olduğu bildiriliyor.

Burjuva muhalefet, Pinochet rejiminin içinin oyulmaya başlaması, devrimci halk muhalefetinin iktidar alternatifi olma gücünü göstermesi üzerine çalışmalarına hız vermiş bulunuyor.

1973'ten bu yana ilk kez değişik burjuva partileri bir araya geldi ve aralarında bir anlaşma imzalandı. Anlaşmanın ana çağrısı "Tam demokrasi için ulusal uzlaşma"dır. Anlaşma Başpiskopos Kardinal Juan Francisco Fresno'nun öncülük ettiği bir dizi toplantı sonucu gerçekleşti. Katılan partiler şunlar: Milli Birlik, Hıristiyan Demokrat Parti, Sosyalist Parti, Radikaller, Sosyal-demokratlar, Milliyetçi Parti, Hıristiyan Sol.

Bunlardan Milli Birlik son zamanlara kadar cuntanın ateşli savunucularındandı. Milliyetçi Parti azgın sağcı bir parti. Hıristiyan Demokratlar da Pinochet darbesine yolu temizleyen, rejimi uzunca bir süre destekleyen parti. Şimdi bu alay alay burjuva partileri, yanlarına sosyal-demokrasiyi ve din adamlarını da alarak demokrasi havarisi kesilmeye başladılar. Savundukları talepler de şunlar: Tam demokrasi, adalet, insan hakları suçlularının yargılanması, mevcut anayasanın plebisitle değiştirilmesi, ardından başkanlık ve meclis seçimleri, olağanüstü durumun kaldırılması, sürgünlere Şili'ye geri dönme hakkı.

> **Şili Komünist Partisi, rejimi yıkmak ve gerçek demokrasi için devrim yolundan ilerlemenin zorunluluğunu vurguluyor. Şili Komünist Partisi şimdilik, hem sosyal-demokratların bu yolda yürümeğe yetenekli olmadığını sergiliyor, hem de ülkenin radikal-demokrat ve Marksizm'den esinlenen küçük burjuva hareketlerini etrafında toparlıyor.**

Bizim menşevikler bu talepleri bile savunmayan Türkiye burjuva muhalefetinin önünde diz çöküyorlar. Şili'de olsalardı mutlaka yerlere kapanırlardı. Ama geçmişten ders çıkarabilen Şili Komünist Partisi bu platformu reddediyor. Komünist partisi ülkede devrim için savaşma yeteneğine sahip olan güçlerle birlik oluyor. Rejime karşı silahlı mücadeleyi savunuyor. Gerçekten de tek çıkar yol budur. Bu burjuva topluluğunun programına dikkatle bakıldığında bu gerçek daha da belirginlik kazanıyor.

Burjuva muhalefet Pinochet rejimini devirmeden bir plebisit yapılması ve bu plebisitle anayasanın değiştirilmesi rüyası görüyor. Ondan sonra başkanlık ve meclis seçimleri yapılacak, Pinochet değiştirilecek! Her yönüyle sakat bir mantık.

Birincisi Pinochet rejiminin ayakta kaldığı koşullarda plebisit yapma olanağı yoktur, olursa bile Pinochet rejiminin baskısı altında toplumun gerçek eğilimlerini yansıtamaz. İkincisi böyle bir plebisit yapılsa ve plebisit sonucunda anayasanın değiştirilmesi sonucu çıksa bile bunu pratikte gerçekleştirmenin garantisi yoktur. Başkanlık hâlâ Pinochet'de. Pinochet daha sonra yapılacak başkanlık seçimleriyle değiştirilecek! Pinochet Anayasa'nın değiştirilmesine hayır deyince bu burjuva baylar ne yapacaklar?

Bunlar Pinochet'in hayır dememesi için Pinochet'in hoşuna gidecek çözümler arayacaklar herhalde. Örneğin Pinochet'e yaşam güvencesi verme, dışarıda bir post verip ülke dışında yaşamaya ikna etme, vb. "Uzlaşma"nın sağlanması için bunca çaba harcayan Kardinal Fresno, anlaşma metnini basıp yayınlayan Santiago Başpiskoposluğu da bu konuda üstlerine düşeni yapacaklardır mutlaka.

Şili Komünist Partisi'nin bir zamanlar iktidar ortağı olan, Pinochet'in katlettiği Allende'nin Sosyalist Partisi bu platformda yer alarak geçmişi çabuk unutmuşa benziyor. Hıristiyan Demokratlar'ın Pinochet'e verdiği aktif desteği, diğer partilerin daha son zamanlara kadar sürdürdükleri ateşli cunta savunuculuğunu birden "uzlaşma" uğruna bir kenara itivermiş. Şaşırtıcı bir yanı yok. Sosyal-demokrasi karakterine uygun olanı yapıyor. Belki de geçmişte komünistlerle iktidar ortaklığı yaparak işlediği "hatayı", Allende'nin kanını yerde bırakarak "telafi" etmeye çalışıyor.

Hıristiyan Sol, Komünist Partisi'yle görüşmeler yapmakta ve ŞKP'nin anlaşmaya katılması veya en azından destek vermesi için uğraşmaktadır. Son zamana kadar ŞKP bu tür önerileri reddetti. ŞKP, rejimin yıkılması ve ülkenin demokratikleştirilmesi konusunda burjuva muhalefetin sınırlılığını çok iyi saptamış bulunuyor. Ayrıca burjuva muhalefetin demokrasi tellallığının kapitalizmin korunmasıyla bağlı olduğunu, sistem içinde kalarak Pinochet'e alternatif arandığını da görüyor. Pinochet rejimini yıkmak ve ülkeyi gerçek demokrasi yoluna sokmak için devrim yolundan ilerlemenin zorunluluğunu vurguluyor. ŞKP şimdilik, hem burjuva muhalefet içinde yeralan sosyal-demokratların bu yolda yürümeğe yetenekli olmadığını sergiliyor, hem de ülkenin radikal-demokrat ve Marksizm'den esinlenen küçük burjuva hareketlerini etrafında toparlıyor. MIR'le kalıcı ittifak oluşturulmuş durumdadır.

Şili'de rejimin komünist partisinin başını çektiği gerçek demokrasi hareketi tarafından yıkılması, Latin Amerika'da ve dünyanın birçok yerinde burjuva imalatı "demokratikleşme" hareketlerinin soluğunu kesecektir. Bu hareketlere kapılanan, bu hareketler arasında yeralmak için el-etek öpen oportünistlerin ipliğini bir kez daha pazara çıkaracaktır.

ŞKP bu çizgisine bağlı kaldığı ve bunu pratikte uyguladığı sürece, Şili'de zafer işçi sınıfının, yıllardır kahır çeken Şili emekçilerinin olacaktır.

Kemal Uzun

Peru'da da "demokrasiye yavaş evrim" filmi sahnededir.

Sosyal demokrasinin iki yüzlülüğü ve çıkmazı

Halkın ekmeğine el atan sosyal-demokrasi, yığınların geçmiş dönemin zulmüne duyduğu tepkiyi sömürme ve yığınları yatıştırma taktiğine başvuruyor.

Latin Amerika ülkelerinden Peru'da da "demokrasiye yavaş evrim" filmi sahnededir. Bu filmin ötekilerden tek farkı Peru renklerine uyarlanmış olmasıdır. Ancak, 1985 Nisan'ında seçilen ve sosyal-demokrat bir programa sahip olan yeni Peru devlet başkanı Alan Garcia'nın da dört ayda ipliği pazara çıktı. Peru işçi sınıfı ve emekçi halkı, "yeni bir alternatif" getirme iddialarıyla iktidara gelen sosyal-demokrat Amerikan Devrimci Halk İttifakı (APRA) partisinden Garcia'nın, ülkenin kangrenleşmiş sorunlarına çözüm getiremeyeceğini kendi deneyleriyle görmeye başladı. Garcia daha şimdiden bu durumu gizleme telaşına düştü.

Yavaş evrimin öyküsü

Peru'da 1980 yılına kadar yönetimde bir askeri faşist cunta vardı. 1980'de, emperyalizmin geçiş kuşağı ülkelerindeki devrimci kabarmaya karşı geliştirdiği stratejinin bir parçası olarak Peru "sivil" yönetime geçti. Bu geçişin ilginç bir öyküsü var:

Halkın ekmeğine, özgürlüğüne saldıran faşist cunta Peru kapitalizminin hiçbir sorununa çözüm getirememişti. Çıkmazın korkutucu kabusu, burjuvaziyi giderek daha çok sıkıştırmaya başladı. Bu aşamada "demokratikleşme" süreci ortaya sürülmeye başlandı. Şimdi başta bulunan ve demokrasi kahramanı görünen Amerikan Devrimci Halk İttifakı APRA'nın üst düzey yöneticileri o zaman cuntayla pazarlığa oturdular. Hatta APRA'nın birçok üst düzey yöneticisi cuntadan önemli görevler devraldı. APRA, yığınların öfkesini bastırma konusunda, cuntaya güvence verdi. Çözülme sürecinin yeni bir devrimci duruma yolaçmasını engellemek için özel görevler üstlendi. Ancak onların bu pazarlıkları, seçimleri kazanmasına kesin gözüyle bakılan APRA'ya karşı şiddetli tepkilere yol açtı ve 1980'deki seçimleri sağ siyasal çizgiye sahip olan Belaunde kazandı.

Belaunde'nin seçimleri kazanmasının nedeni, cuntayla uzlaşmadığı izlenimini yaratması, hatta çoğu kez cuntanın "saldırılarına" hedef olmasının propagandasını iyi yapmasıydı. Belaunde'nin don-gömlek tutuklanışı, 1978'de cuntanın düzenlediği kurucu meclis seçimlerine katılmayı reddetmesi, uzunca bir süre kendisinin cunta aleyhtarı olduğu doğrultusunda propaganda edildi.

Belaunde'nin seçimleri kazanması, emperyalist burjuvazi tarafından Latin Amerika'da "demokratikleşme" sürecinin zaferi olarak lanse edildi. Ancak yapılan bu "parlak" propagandaya karşın Belaunde'nin Peru halkına getirdiği, baskı, yoksulluk ve gözyaşı oldu. Belaunde dönemi cunta dönemini geride bıraktı. 1985'e kadarki 5 yıl içinde Af Örgütü'nün rakamlarıyla 1005 kişi tutuklandıktan sonra öldürüldü. Bu sayının çok daha yüksek 4000-6000 kadar olma olasılığı da var. Ekonominin, bunalımın kıskacından çıkması şöyle dursun, soluk alması bile sağlanamadı. 14 milyar dolarlık dış borç yükü altında, emekçi halkın son lokmasına da göz dikildi.

1985 seçimleri

1985 seçimlerine böyle bir ortamda gidildi. APRA adayı Garcia, son yılların moda sloganı "değişim"le seçime gitti. Komünist parti alternatifinin güçlü olmaması nedeniyle, "değişim" kandırmacası önemli ölçüde tuttu ve Garcia %50 oranında oy alarak seçimi kazandı.

Garcia'nın APRA'sı dışında seçimlere katılan diğer parti ve ittifakların aldıkları oylar şöyle: Belaunde'nin halefi olarak sunulan Halkçı Hareket Partisi adayı Javier Alva yalnızca %6, Demokratik Bütünleşme Partisi adayı Luis Bedoya %11, 6 partiden oluşan ve başını Lima Belediye Başkanı Alfonso Barrantes'in çektiği Birleşik Sol %22. Diğer oylar küçük oranlarla değişik partiler arasında dağıldı.

Komünist alternatifin güçlü olmadığını söylemekle %22'lik oy oranı birbiriyle çelişir gibi görünüyor. Ancak bu Birleşik Sol'un Türkiye'deki "Sol Birlik"i anımsatan bir hastalığı var: Sosyal demokrasi kuyrukçuluğu. Nitekim ittifakın başkan adayı

Zayıf halkalarda sosyal-demokrasinin çıkmazı, burjuva egemenliğini ayakta tutabilmek için burjuvazinin verme olanağına sahip olmadığı bir takım vaatlerde bulunarak yığınların kabaran öfkesini bastırmaya çalışmasıdır. Yalancının mumunun ancak yatsıya kadar yanacağı da açık bir gerçektir.

Barrantes seçimlerden sonra seçimleri değerlendirdiği bir konuşmasında şöyle diyor: "Bu halkın bir zaferidir. Sağ silindi. 14 Temmuz'da yapılacak ikinci tur seçimlerde anlamsız bir cepheleşmeyi önlemek için Garcia lehine adaylıktan çekilebilirim." *(Newsweek*, 29 Nisan 1985) Böylece APRA'nın zaferi, halkın zaferi olarak lanse ediliyor. Ayrıca "Birleşik Sol" sosyaldemokrasi karşısında alternatif olma işlevine son veriyor. Garcia'ya ileri adım attırma umudu gözleri bürümüş gidiyor.

Kendilerine Marksist sol diyen "Birleşik Sol"un bu tutumu Garcia'nın önündeki engelleri önemli ölçüde kaldırmış durumda. Bu durumu değerlendiren Garcia, elini kolunu bağlamayacak konularda bol bol antiemperyalist bir jargon kullanıyor. İş pratiğe geldiğinde emperyalizmin dayattığı işbölümünün gereklerini bir bir yerine getiriyor.

13 Ağustos 1985 tarihli *The Guardian* gazetesi, Garcia'nın batılı bankerlerle yaptığı toplantıda borçları ödeyeceğini, ancak zamanlamanın kendisine bırakılması gerektiğini, Peru'nun "Batı mali sistemi" içinde kalacağını özel bir vurguyla belirttiğini yazdı. Yalnız o kadarla da kalmadı. Fidel Kastro'nun borçları ödememe çağrısına karşı çıktı ve bu çağrıyı samimi olmamakla suçladı. Ayrıca Havana'da yapılacak borçları tartışma toplantısına temsilci gönderilmesini yasakladı. Bununla da yetinmedi. Batılı bankerlere İMF'yle anlaşma yapmamasının nedenini çok inandırıcı bir biçimde şöyle açıkladı: Ülkede alınması gereken sert ekonomik önlemler vardır. Bu tedbirleri almak için kamuoyu desteğine gereksinme vardır. İMF'yle anlaşıp bu siyasal desteği yitirmek istemiyorum.

Anti-emperyalist, anti-İMF sözlerinin altında yatan çıplak gerçeği Garcia'nın ağzından işitnin bizce pek fazla bir sürpriz yanı yok. Ancak bunda, sosyaldemokrasi kuyrukçularının alacakları önemli derslerin olduğu çok açık.

Kaldı ki, Garcia'nın bu makyavelizmi yalnızca iç siyasetle sınırlı değil. Seçilir seçilmez Küba'ya, Fidel Kastro'ya karşı da alternatif olduğunu ileri sürdü. Kendisinin İMF'yle anlaşma yapmayacağını, Fidel Kastro'nun ise SSCB'ye olan borçları konusunda aynı tavrı alamayacağını belirtip, borçlara karşı en tutarlı tavrın kendisince konduğunu açıkladı. Sovyetler Birliği'nin Küba'ya yaptığı yardımlarla İMF'nin borçlarını aynı kefeye koyarak hem İMF'yi okşadı, hem de sosyalizm düşmanlığını kustu. ABD'nin Küba'ya karşı ablukasına göz yumarak Küba'nın borç alma zorunluluğunun emperyalizmden kaynaklandığını gizlemeye çalıştı.

Garcia ne vaad etti, ne yapıyor?

"Değişim" programının temel mesajlarından biri, Peru kapitalizminin yarattığı eşitsiz yapının değiştirileceği ve yoksul kesimlere gelir artışı sağlanacağıdır. Tekellerin egemenliğini sağlam-

Son yıllarda emperyalizmin zayıf halkalarında "değişim", "demokratikleşme", "yeni alternatif" gibi kılıflar altında pazarlanan reçeteler artık kabak tadı vermeye başladı. Emekçi yığınlar aynı filmi seyretmekten sıkılmaya başladı. Bu filmi koparıp atmanın nesnel koşulları günden güne olgunlaşıyor.

laştırma işlevini yüklenen Garcia'nın bu alanda yaptığı tek şey, bir enflasyonu önleme paketi açıklamak oldu.

Bu pakette halk yararına gibi görünen tek önlem fiyatların dondurulmasıydı. Ancak bunun da bir kandırmaca olduğu kısa sürede açığa çıktı. Çünkü bütçedeki açığı kapatmak için başvurulan yöntem, tekelleri vergilemek yerine, petrol fiyatlarına %33'lük bir zam kararının alınması oldu. Bu fiyat artışının tüm tüketim maddelerine yansıtılması kaçınılmazdır. Sonuçta yine halkın cebine el atılmaktadır. Zaten emperyalist burjuvazi bile Garcia'nın fiyatların dondurulması kararının "kısa vadeli bir kumar" olduğu noktasında anlayış birliğine vardı.

Garcia biraz popülist bir boyayla yeni kemer sıkma önlemleri aldı. Devlet görevlilerinin bazı lüks harcamalarını da kısmayı içeren bir "devlet harcamalarını azaltma" kararı aldı. Ama devlet harcamalarını azaltmak genelinde bazı sosyal harcamaların kısılması demektir. Bu alana aktarılan sınırlı fonların bile yeniden tekellere transferi demektir.

Garcia'nın bu siyasetine karşı işçilerin-emekçilerin tepkileri yükselmeye başladı. Bankacılık sektöründe çalışan ve haftalık ücretleri çok düşük olan memurların %80'i, yaklaşık 30.000 memur grevde. Garcia'nın buna yanıtı ayaklanma polisini bankaları korumak üzere görevlendirmek oldu. Başkent Lima'daki bankacılık tekelleri polisin silahı ve panzeriyle "emniyet" altında tutuluyor. Çalışanlar da aynı silahların tehdidi altındadır. Tam da sosyal-demokrasinin niteliğini açığa vuran bir durum.

Kısa süre içinde işçi sınıfına, emekçi halka verecek birşeyi olmadığı açığa çıkan Garcia, "yitirmek istemediği" halk desteğini sürdürebilmek için şimdi Alfonsin'in Arjantin'de oynadığı kartı oynamaya başladı. Belaunde dönemindeki işkence ve öldürme olayları konusunda bir kampanya başlatıldı. Halkın ekmeğine el atan sosyal-demokrasi, yığınların geçmiş dönemin zulmüne duyduğu tepkiyi sömürme ve yığınları yatıştırma taktiğine başvuruyor.

Bu oyunun tutmadığı Arjantin'de açığa çıktı. Peru'da da tutmayacaktır. Dünyanın her tarafında olduğu gibi, Peru'da da işkencecilerden, katillerden hesap sormakla, devrimci halk iktidarının kurulması arasındaki kopmaz bağ yığınların bilincinde giderek güçleniyor. Bu tür oyunların ülkedeki ekonomik açmazı, bu açmazın çalışanlara yıktığı ağır yükü gözlerden saklama olanağı pek kalmadı.

Zayıf halkalarda sosyal-demokrasinin çıkmazı, burjuva egemenliğini ayakta tutabilmek için burjuvazinin verme olanağına sahip olmadığı bir takım vaatlerde bulunarak yığınların kabaran öfkesini bastırmaya çalışmasıdır. Ancak yalancının mumunun ancak yatsıya kadar yanacağı da açık bir gerçektir. Peru'yla ilgili bir yazıda emperyalist burjuvazinin yayın organlarından *Newsweek* şöyle diyor:

> "Ülkenin umudu, Alfonsin'in Arjantin'de yapmaya çalıştığı gibi, Garcia'nın kişisel gayretini ve sağladığı seçmen desteğini ekonomik kaosun kabarışını bastırmak için kullanabilmesidir. Fakat, komşu Bolivya'da olduğu gibi, sol sivil iktidarın yeni bir muhafazakar tepkiye yolaçmasından ve aşağıya doğru giden helezonik gelişmeyi hızlandırmasından korkuluyor." *(Newsweek*, 29 Nisan 1985)

Ne diyebiliriz? Korkmakta haklılar! Ancak emperyalistler gerçek korkularını dile getirmiyorlar. Korkuyu değişik sıfatlarla değişik biçimde formüle ediyorlar. Onların gerçek korkusu, ekonomik kaosun içinden fışkıracak olan devrimdir.

Son yıllarda emperyalizmin zayıf halkalarında "değişim", "demokratikleşme", "yeni alternatif" gibi kılıflar altında pazarlanan reçeteler artık kabak tadı vermeye başladı. Emekçi yığınlar aynı filmi seyretmekten sıkılmaya başladı. Bu filmi koparıp atmanın nesnel koşulları günden güne olgunlaşıyor. Geçiş kuşağı ülkelerindeki işçi sınıfı ve emekçiler gerçek "değişim"i kendi elleriyle gerçekleştireceklerdir.

Kamil Uçar

12 Eylül'ün 5. yıldönümünde Evren'in yargılanması tartışılıyor.

Neredeen nereye

Sağ burjuvalar Evren'i sıkıştırırken, sol burjuvalar Evren'i poh pohlayıp yatıştırmak işlevi görmekte ve sağ burjuvaların "sıkıştırma haklarının" savunuculuğunu yapmaktadırlar. Bu şunu gösterir: Arjantin, Peru gibi örneklerden ders çıkaran Türkiye burjuvazisi, halka hoş gözükmek, patlamaları önlemek için gerekirse işkencecileri yargılama işinde, ipin ucunu kendi sol kanadına bile kaptırmamak için çırpınıyor.

Tam da 12 Eylül'ün 5. yıldönümüne rastlayan şu günlerde, Evren'in yargılanması tartışılıyor! Neredeeen nereye!

Bilindiği gibi Evren, Meclis'i açış konuşmasında faşizm artığı, azılı gerici, anti-demokratik ne varsa sahip çıktı. Ancak ortamın bugün ne denli farklı olduğunu o da kokladığı için, konuşmada söylediklerini "kişisel" görüşleri olarak sunmak zorunda kaldı! Sunduğu "kişisel" görüşleri arasında, Anayasa'nın geçici 15. maddesinin değişmemesi gerektiği de vardı

Bunun üzerine Nazlı Ilıcak bir yazı yazdı ve şöyle dedi

"Geçici 15. maddeyi değiştirip, 12 Eylül harekatını yapanları mahkeme önüne çıkarmak gibi bir eğilimi doğrusu biz sezmiyoruz. Bu yüzden Evren'in hassasiyetini anlamakta güçlük çekiyoruz."

Bugün Türkiye'de halk yığınları işkenceci Evren'i ve şürekasını devrimci savaşımla yargılama eğilimi taşıdıkları için, halka hoş görünmek isteyen burjuvalar arasında da Evren'i mahkeme önünde yargılama eğilimi vardır. Nazlı Ilıcak da kuşkusuz bunu biliyordur. Zaten onun demek istediği başka: Evren'e, geçici 15. maddeler kalksın, başa DYP gelsin, o zaman biz seni kurtarırız demek istiyor. Evren'i hem himaye ediyor, hem de belli yönde davranması için ona basınç yapıyor.

Evren'in konuşması ardından Demirel'in de, Ilıcak'a benzer bir çizgide pazarlığı içeren "sert" yanıtı çıktı. Demirel, Evren'in Anayasa'nın ve 2969 sayılı yasanın hangi maddelerinin hangi bendlerini "ihlal ettiğini" bir bir sıralayarak, hatta "yargılama" tehdidi de yaptı. Onun da demek istediği, Ilıcak'la özde aynıdır.

Demirel'ler, Evren'in açış konuşmasında Meclis'te bulunmayan Cindoruk'lar, Ilıcak'lar, Evren'i "sert" bir biçimde sıkıştırırken, sosyal demokratlar kokteyllerde Evren'le kadeh tokuşturup, evet efendim sepet efendim deyip ona saygılar düzüyor, onunla espiri alış verişi yapıyorlar. Bu arada Evren'e verilen yanıtların basılmasını da savunuyorlar. Yani sağ burjuvalar Evren'i sıkıştırırken, sol burjuvalar Evren'i poh pohlayıp yatıştırma işlevi görmekte ve sağ burjuvaların "sıkıştırma haklarının" savunuculuğunu yapmaktadırlar.

Bu şunu gösteriri: Arjantin, Peru gibi örneklerden ders çıkaran Türkiye burjuvazisi, halka hoş gözükmek, patlamaları önlemek için gerekirse işkencecileri yargılama işinde, ipin ucunu kendi sol kanadına bile kaptırmamak için çırpınıyor. Burası Türkiye diyor, ipi burjuva soluna kaptırırsak, oradan nereye gider belli olmaz! Aynı nedenle, özsansürlü burjuva solu kendini hâlâ "büyük baskı" altında hissederken, sağ burjuvalar "militanca" karşı koyuyorlar!

Ama geçti Borun pazarı! İşçi sınıfımız bugün hegemonyayı sağ burjuvalara da, sol burjuvalara da koklattırmamaya kararlıdır.

Cemile Çakmak

"Af" çıkararak kendilerini affettirmek istiyorlar

Halk onları affetmeyecek!

12 Eylül'ün ağır terörünü affettirmek için gündeme gelen af artık bağlanma aşamasına geldi. Yoğun tartışma yürüyor. Bu tartışmanın ana konusu da şu:

1982 Anayasası'nın 14. maddesi, af konusunda yasama meclisini sınırlıyor. Bu maddeye göre, "siyasal suçlar" kapsam dışı bırakılıyor.

Bu madde, 1982 Anayasası'na egemen olan, yasama ve yargıya saldırı anlayışının örneklerinden biridir. Boy boy burjuva liberaller, anti-demokratik hükümlerle dolu anayasada bir dizi aklı evvellikler bularak 14. maddenin etkisini giderici öneriler yapıyorlar.

Kimisi, 1982 Anayasası, genel seçim sonuçlarının ilan edildiği 14 Kasım 1983'de yürürlüğe girmiştir, dolayısıyla, anayasanın ilgili maddesi bu tarihten öncesini kapsamaz, o halde, meclis geçmişe dönük af çıkarabilir, diyor. Kimisi, 14. maddenin kapsam dışı bıraktıkları "kesin hüküm giyen"lerdir, o halde, halen yargılanması sürenler affa alınabilir, diyor. Kimisi de, bu yollara başvurmayalım — çünkü Evren'i kızdırabiliriz — 647 sayılı infaz yasasında değişiklik yaparak ceza tecili uygulamasını getirelim, diyor.

Önerilen çözümlerin daha sayamadığımız bütün bu renkliliklerine rağmen, hepsinin iki ortak noktası vardır. *Birincisi,* hiçbiri, yasama ve yargıya saldırılarla dolu, baskıcı ve alabildiğine anti-demokratik 1982 Anayasası'nı kaldırıp atmak gerektiğini söylemiyor. *İkincisi ve daha önemlisi,* hepsi de af gerekçesini devletin "atıfeti"ne, "bağışlayıcılığı"na bağlıyor.

Örneğin, burjuva solun en yeni oluşumu, SODEP-Halkçı Parti birleşmesi, af konusundaki ortak deklerasyonda şöyle diyor:

"Çıkartılacak bir af yasasının 'ideolojik' kökenli suçlar arasında ayrım yaparak, bir kısmını kapsamına alması, bir kısmını dışlaması da, toplumun adalet ve eşitlik duygularını çok zedeler. Devlet 'bağışlayıcı' olayım derken, 'adaletsiz' ve 'keyfi' bir görünümü verir ve onarılmaz saygınlık kayıplarına uğrayabilir." *(Nokta,* 18 Ağustos 1985)

Görüldüğü gibi burjuva solun endişesi, burjuva devletin "onarılmaz saygınlık kayıplarına uğramaması" merkezindedir. Onun için, "aman affı geniş tutalım, yığınlardaki öfkeyi yatıştıralım yoksa *burjuva devletin sürekliliği* kazaya uğrar" diyor. Sosyal demokratlar, daha geniş birşeyler veriyor görünerek burjuva devletin saygınlığının kurtarılmasını savunuyorlar.

Ya "sol hareket"imiz ne yapıyor? Onun da ezici çoğunluğu, özünde, burjuva solun getirdiğinin kuyruğuna takılıyor. Bütün âdet yerini bulsun kabilinden "militanca" sözlerin altında, burjuva devletten af dileyen aynı burjuva liberal tez sırıtıyor.

Günümüzde iyice karmaşıklaşan hukuk sisteminde, affın gerçek siyasal nedenlerinin üstünü örten ve affı "sınıflar üstü" gösteren bir dizi aldatma mekanizmaları vardır. Bu "parlak" gerekçelerin örtmeye çalıştığı gerçeği, yönetici sınıf hukukunun en az geliştiği, dolayısıyla, bu hukuk altında yatan anlayışların en çıplak olarak yansıdığı eski uygulamalarda yakalamak mümkündür. Örneğin, Osmanlılar'da af, padişahın "iade-i âfiyet"i için ilan edilirmiş. Yani, halkın artan hoşnutsuzluğu iktidarını tehdit etmesiyle padişahın ağzının tadı kaçarmış. Af, padişahın ağzının tadı, huzuru yerine gelsin diyeymiş.

Bugün de öyle. Af, yönetici sınıfların geçmişte uyguladığı terörün halkta uyandırdığı öfkeyi gidermek, yani kendisini affettirmek içindir. Böyle olduğu halde sol hareketin af da af diye bağırması, sanki tutuklu devrimciler suçluymuş gibi bir izlem yaratarak burjuvazinin işine yaramaktadır.

İşçinin, emekçinin özgürlüğü için, sömürüye, baskıya, karşı en yiğit savaşım içinde hapse düşen devrimciler, komünistler "suçlu" değildirler. Zaten, onlar bu "suçları" hiçbir zaman kabul etmedikleri için bu savaşın içindedirler. Bu nedenle, bir burjuva affı belgi yaparak, toplum nazarında "suçluluğu" kabullenme durumuna düşmek komünistlerin işi değildir.

Burjuvazi affa, halka uyguladığı terörü affettirmek için başvuruyor. Halk onu affetmeyecektir.

Sami Rasin

Binlerce haksızlığa bir örnek de 1402 uygulamasıdır.

1402'ye karşı sesler yükseliyor

1402 sayılı sıkıyönetim yasasının anti-demokratik hükümlerine göre işten el çektirilen öğretim üyelerinin durumu üstüne tartışmalar genişliyor.

Bilindiği gibi, YÖK, sıkıyönetim komutanlıklarının "güvenlik soruşturması"yla "sakıncalı" bulduğu ilerici öğretim üyelerinin işlerine son vermişti. Ancak, birçok ilde sıkıyönetimin kaldırılmasıyla birlikte, 1402 sayılı yasaya dayanarak yapılan uygulamalar, burjuva hukukuna göre bile, geçerliliğini yitirmiş oldu. Bunun üzerine, işten atılan öğretim görevlileri, YÖK'e başvurarak işlerine iade edilmelerini istediler.

YÖK başkanı İ. Doğramacı, kendi imzasıyla yapılan bu antidemokratik uygulamadan sorumlu olmasına rağmen, biz buna karışmayız, işe geri alma konusunda ilgili üniversiteler karar versin, dedi. YÖK'e başvuranların, atıldıkları üniversilere müracaat etmelerini söyledi.

Ankara Üniversitesi Yönetim Kurulu, 1402'nin 2766 sayılı yasayla değiştirilen 2. maddesinin "bir daha kamu hizmetine dönüş imkanı vermediği" yorumunu yaptı. Faşist rektör Tarık Somer, müracaatçılara bu yolda bir mektup yolladı. *(Cumhuriyet,* 15 Ağustos, 1985).

Bu arada ılginç bir hukuksal gelişme oldu. Gazi Üniversitesi'ndeki görevine son verilen Dr. Figen Günalp, idare mahkemesinden yürütmeyi durdurma kararı aldı. Üniversite, mahkeme kararını uygulamadı. Bunun üzerine, Dr. Günalp, mahkeme kararını tanımayan rektör Şakir Akça ile İdari Bilimler Fakültesi Dekanı Turgut Önen aleyhine tazminat davası açtı. Yargıtay 4. Hukuk Dairesi, "yürütme organları ve idarenin, mahkeme kararlarına uymak zorunda oldukları" kararına vardı. *(Cumhuriyet,* 5 Ağustos, 1985). Böylece, varolan hukuksal yapıda, 1402'nin hükümlerini giderici bir hak arama yolu açıldı.

Eski Ankara Üniversitesi dekanlarından ve 1402'nin kıyımına uğrayan Prof. Cevat Genay, bu konuda yürütme ve yargı arasındaki yetki ilişkisinin şöyle olması gerektiğini söyledi:

"Kamu görevlerinden kısıtlama gibi önemli bir karar, mahkeme kanalıyla verilebilir. Diğerleri, idari tedbirdir. İdari kararlar, idari mahkeme kararı olmadıkça süreyle kısıtlıdır." *(Cumhuriyet,* 17 Ağustos, 1975)

Gazi Üniversitesi'ndeki görevinden uzaklaştırılan Doçent Yalçın Küçük de bütün hukuksal kanalları denedikten sonra bir sonuç alamazsa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvuracağını söyledi.

Bu demokratik tartışma odağının da gösterdiği gibi, ara dönemde hızla sola doğru kayan toplumsal güç ilişkilerinin üstüne oturan hukuk alanında, ciddi bir çatışma vardır. Yargı ve yasamanın üstünde alabildiğine güçlü bir yürütmeyi öngören hukuk sistemi, eski, güdük hak ve özgürlük düzeyiyle bile uzlaşmaz bir çelişki içindedir. Bu, demokratik hak ve özgürlükler savaşımının, bu savaşımda işçi sınıfının devrimci sesini yükseltmenin taşıdığı canalıcı önemi göstermektedir.

Sami Rasin